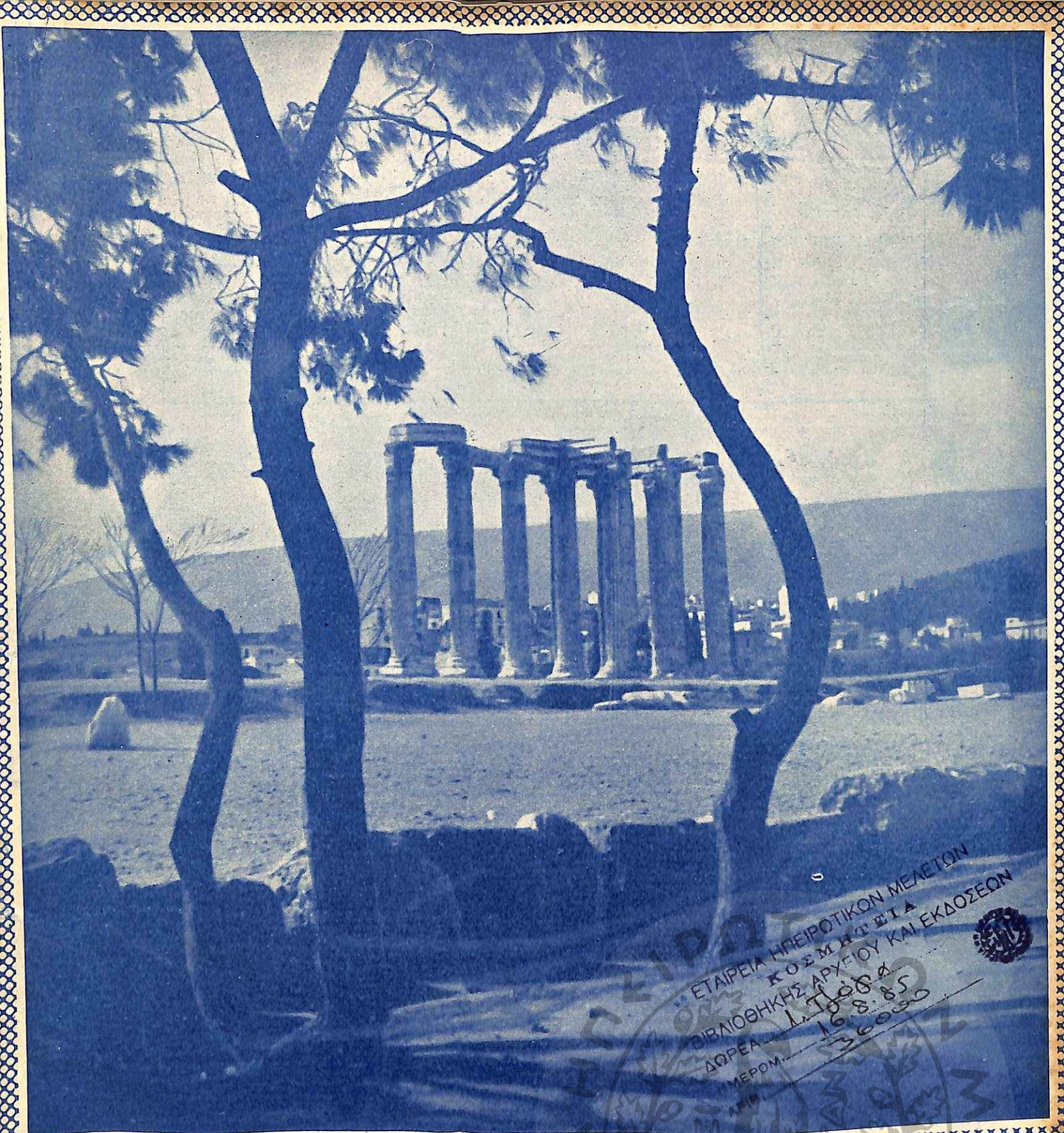

NEOPOLE

ΑΡΙΘ. Φ
 25 Φ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτῆς, ἀναπληροῦμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1, — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Γ' ὄροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αρ. Τεύχ. 20 — 25 Φεβρουαρίου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ Μή-
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικοῦ) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀπρ. Ἀγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
'Αιγύπτου Λίρ. 1
Διὰ Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Ὅπως καὶ στὰ προηγούμενα τεύχη ἐγράψαμε,
λόγῳ τῶν μεγάλων δαπανῶν ποὺ ἔχει ἡ ἔκδοσις τοῦ
Περιοδικοῦ, ἀναγκάσθηκε ἡ διεύθυνσίς του νὰ αὐξήσῃ
λίγο τὴν τιμὴ του.

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς,
οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ
ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἓνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτη-
σία), πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ. ἂν θέλουν γιὰ
ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι
δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ
διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφο-
ρεῖας, Ἑταιρίας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ
πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησί-
α συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Οἱ Δήμοι καὶ Κοινότητες καὶ οἱ Σχολικὲς Ἐφο-
ρεῖες, ὅσες δὲν ἔχουν πληρώσει μέχρι σήμερα, πρέπει
νὰ ἐμβάσουν δραχ. 200. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπρι-
λίου ὅμως πρέπει νὰ γράψουν στὸν προϋπολογισμὸ
τοὺς 300 δραχ. γιὰ κάθε ἐτησίᾳ συνδρομῇ.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη
ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρο-
μητὰς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσις

νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομὴ των, ἂν δὲν μπο-
ροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισ-
σότερες, γιατί εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των
μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητὰς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν
προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὅσαςκις ἐμβά-
ζουν οἰονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομι-
κῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης
μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ
τὸ τί ἐκπρὸς αὐτῆς τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν
τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχτῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσις ποὺ
μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταὶ μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως. Διεύθυνσις (δόδος,
πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευ-
κόλυνσις τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὅπωςδήποτε
χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ
ἀπευθύνουν εἴτε ἀπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία»,
δόδος Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην,
Γεν. Γραμματέα τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεο-
λαία», δόδος Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΟΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΩΣ

Εσωτερικοῦ μεχρι Δραχμῶν . . .	100.000.—		Κεφάλαιον Καταθετῶν . . .	Δραχ. 3.300.000.000
Ἐξωτερικοῦ » » . . .	500.000.—		» Ἀποθεματικὸν . . .	» 280.000.000

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς
ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους.

Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.

Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὁρίου καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχεται εἰς οὐδεμίαν περὶπτωσην.

Οἱ κουμπαράδες τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου εἶναι τὸ καλύτερον καὶ προσφορότερον μέσον
οἰκονομίας.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΗ

Εἰς τὴν ὁμιλία του τῆς περασμένης ἐβδομά-
δος, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ Ἀρχηγός, μὲ τὸν
ἰδιαιτέρον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον συνηθίζει ν'
ἀπλουστεύῃ τὰ πλέον περίπλοκα θέματα, ἔθεσε
περισσότερα τοῦ ἑνός, θεμελιακῆς δὲ σημασίας
διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀγωγὴν τοῦ Ἕθνους, ζητή-
ματα, ποὺ ἡ εὐρυτέρα των ἀνάπτυξις θὰ μᾶς
ἐπαναφέρῃ ἴσως πάλιν εἰς τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην.

Ἄν τὸ σημερινὸ μας θέμα ἀναφέρεται εἰς τὸ
ζήτημα τῆς γῆς, ἡ προτίμησις δὲν θὰ ἦτο σωστὸ
νὰ θεωρηθῇ τυχαία. Τὸ πρόβλημα τῆς γῆς εἰς
τὴν ζωὴν κάθε λαοῦ εἶναι κυριαρχικὰ πρωταρ-
χικόν. Τόσον, ὥστε νὰ ἤμπορῇ κανεὶς νὰ ὑποστη-
ρίξῃ, χωρὶς δισταγμόν, ὅτι εἰς αὐτὸ περιλαμβά-
νονται καὶ περιέχονται ὅλα τ' ἄλλα καὶ ὅτι ἀπὸ
τὴν ἰδικήν του ἐπιτυχὴ τοποθέτησιν καὶ λύσιν,
κρίνεται καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἡ δημιουργικὴ ἀν-
τιμετώπισις. Ἄν τώρα, ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια
τὸ ζήτημα τῆς γῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐτέθη καὶ
δὲν ἀντεμετωπίσθη εἰς τὴν βάσιν του, ὅπως γίνε-
ται τώρα, τοῦτο δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς παρακι-
νήσῃ εἰς ἀδίκους σκέψεις διὰ τὰς γενεὰς ποὺ
ἐπέρασαν. Διὰ νὰ εἶσαι κριτὴς καὶ διὰ νὰ ἔχῃ ἡ
κρίσις σου ἀξίαν ἀληθινήν, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχῃς
κατανοήσῃ. Ὑπάρχει δικαίωσις διὰ τὰς προη-

γουμένας γενεὰς τῶν Ἑλλήνων, ποὺ δὲν ἐσκέ-
φθησαν ποτὲ νὰ συγκεντρώσουν ὅλην των τὴν
σκέψιν καὶ ὅλην των τὴν ἐνέργειαν εἰς τὴν λύσιν
τοῦ προβλήματος τῆς γῆς. Διότι διὰ τὰς γενεὰς
ἐκείνας, ὑπεράνω τοῦ προβλήματος τῆς γῆς ἐτί-
θεντο ἄλλα προβλήματα, ὅπως ἦσαν τὰ προβλή-
ματα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἐκτὸς
τῶν ὁρίων τοῦ Κράτους ἑλληνικῶν Χωρῶν. Καὶ
πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι, ἂν σήμερα διδε-
ται σ' ἑμᾶς ἡ εὐχέρεια νὰ θέτωμε καὶ νὰ λύωμε
τὸ πρόβλημα τῆς γῆς, ὅπως τὸ θέτει καὶ τὸ λύει
ὁ Ἀρχηγός, τὴν εὐχέρειαν αὐτὴν τὴν χρωστοῦμε
εἰς τῶν προηγούμενων γενεῶν τοὺς ἀγῶνας καὶ
τὰς θυσίας, ποὺ, χάρις εἰς αὐτοὺς, τὰ ὅρια τῆς
κοινῆς ἑλληνικῆς ἐστίας μετέστησαν, ἀλληλοδια-
δόχως καὶ κατὰ σταθμούς, ἀπὸ τὸν Σπερχειὸν
καὶ τὴν Οἶτην εἰς τὴν Ροδόπην καὶ εἰς τὸν Ἑβρον.

Διὰ νὰ θέσῃ τὸ πρόβλημα τῆς γῆς ὁ Ἀρχη-
γός, παρεκινήθη κυρίως ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
νὰ ἐπεξηγήσῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ιδέας, ποὺ
ἦσαν ἡ ἀφετηρία τῶν νέων κατευθύνσεων, τὰς
ὁποίας ἐχάραξεν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν ἡ
αὐγουστιανὴ ἐπανάστασις. Αὐτὸ ὅμως ἔχει λε-
πτομερειακὴν σημασίαν. Τὸ βαρυσήμαντον εἶναι
πρῶτον ὅτι τὸ ἔθεσε καὶ δεύτερον ὅτι τὸ ἔθε-

καὶ τὸ ἔλυσεν ὀρθῶς: "Ὅτι ἀπεκήρυξε μίαν θανάσιμον πλάνην. Τὴν πλάνην περὶ τῆς παθητικότητος τῆς γεωργικῆς μας οἰκονομίας. Καὶ διεκήρυξε μίαν πίστιν. Τὴν πίστιν ὅτι οἱ φυσικοὶ πόροι τῆς γῆς μας ἐπαρκοῦν διὰ τὴν ἄνετον συντήρησιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας, ὅσος εἶναι ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς σήμερον καὶ θὰ ἐπαρκοῦν ἀκόμη καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς θ' αὐξηθῇ κατὰ 50 %. Ἐδῶ, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀριθμοὺς, ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ εἶναι πολὺ συντηρητικοὶ καὶ ἡ αἰσιοδοξία του πολὺ συγκρατημένη καὶ ὅτι τὰ δημογραφικὰ περιθώρια τῆς Χώρας δικαιολογοῦν πολὺ θαρραλεωτέρας προβλέψεις. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει παρὰ περιωρισμένην σημασίαν. Ἄλλως τε εἶναι φανερόν ὅτι οἱ ἀριθμοὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ἐνδεικτικῶς καὶ τὸ πλῆρες νόημα τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἀρχηγοῦ πρέπει ν' ἀναζητηθῇ ἄλλοι. Εἰς τὴν αἰσιοδοξίαν του, εἰς τὴν βεβαιότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν ποὺ ἐμπνέει, εἰς τὸ θερμὸν αἶσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης ποὺ μετέδωκεν, εἰς τὴν φωτεινὴν προοπτικὴν, ποὺ ἀνοίξε μπροστὰ μας, εἰς τὴν λυτρωτικὴν χαρὰν ποὺ γεννᾷ ἡ διάνοιξις αὐτῆς τῆς προοπτικῆς καὶ ποὺ τὸ γόνιμόν της ἀποτέλεσμα θὰ ἐκδηλωθῇ εἰς τὴν ἐγκαρδίωσιν καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς ἐντάσεως τῆς ἐθνικῆς προσπάθειας εἰς τὸν γεωργικὸν τομέα. Ἄλλ' ὁ δισταγμὸς τῶν πλανώντων καὶ τῶν πλανωμένων δὲν ἀποκλείεται νὰ προβάλῃ πάλιν, ὑπὸ μορφήν ἀπορίας. Μήπως ἡ αἰσιοδοξία τοῦ Ἀρχηγοῦ δὲν εἶναι ἀντικειμενικῶς αἰτιολογημένη; Διὰ νὰ διασκεδασθῇ εἰς τὴν γέννησίν της ἡ ἀπορία αὕτη — εἴτε ἡ προαίρεσίς της εἶναι ἀγαθὴ εἴτε ὄχι — καλὸν εἶναι νὰ ἐπαναθεωρηθοῦν τ' ἀντικειμενικὰ στοιχεῖα καὶ τὰ δεδομένα, ποὺ μᾶς παρέχει ἡ πρόσφατος ἱστορία τῆς γεωργικῆς μας προσπάθειας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔθεταν ζήτημα στενότητος γῆς ἀρμόδιοι καὶ ἀναρμόδιοι ἄνθρωποι, πρὸ πάντων οἱ δεῦτεροι, ὅταν ἡ καλλιεργουμένη ἐπιφάνεια μόνον ἔφθανε τὰ 13 ἐκ. στρέμματα. Ἀπὸ τότε — δὲν πᾶνε παρὰ δεκαπέντε μονάχα χρόνια — ἡ καλλιεργουμένη ἐπιφάνεια ἔχει διπλασιασθῇ, ἐνῶ ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ ἐτετραπλασιάσθη κατ' ὄγκον. Ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμη, παρ' ὅλην τὴν προσπάθειαν ποὺ ἔκαμαν οἱ γεωργοὶ τῆς Ἑλλάδος τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, ὅταν ὁ ἀνεργὸς καὶ ὀκνὸς κόσμος τῶν σοφῶν καὶ τῶν ταγῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐχάανετο εἰς τὸ νὰ συζητῇ ἂν ἡμπορῇ νὰ ζήσῃ ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους, ἀπὸ ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς γῆς ποὺ μᾶς ἔλαχε καὶ ποὺ ἡ ἐπιφάνειά της ἀρρεθεῖται εἰς 130.000.000 στρέμματα, δὲν ἐφθά-

σαμε νὰ καλλιεργοῦμε παρὰ τὸ ἓνα τρίτον περίπου, κἂτι περισσότερον ἀπὸ τὸ ἓνα τρίτον. Ἐν τῷ μεταξύ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Χώρας ἐκτελοῦνται ἔργα, ἄλλα μικρὰ καὶ ἄλλα μεγαλειέρας ἐκτάσεως, ἔργα ἀποστραγγιστικά καὶ ἀρδευτικά, τὰ ὁποῖα θ' ἀπελευθερώσουν καὶ θ' ἀποδώσουν εἰς τὴν καλλιέργειαν νέας ἐκτάσεις γῆς. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὰ ἔργα αὐτὰ, ποὺ ἄλλα εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεώς των, ἄλλα εἰς τὸ στάδιον τῆς μελέτης καὶ ἄλλα μόλις τώρα ἤρχισαν νὰ παραδίδονται εἰς γεωργικὴν ἐκμετάλλευσιν, οἱ ἴδιοι οἱ γεωργοὶ τῆς Ἑλλάδος, μὲ τὰ πτωχὰ καὶ παλαιωμένα ἰδικὰ των μέσα, δὲν ἔπαυσαν ἐπὶ δέκα τώρα συνεχῇ χρόνιᾳ νὰ προσθέτουν ἀπὸ ἓνα ἑκατομμύριον στρέμματα κάθε χρόνο εἰς τὸ καλλιεργούμενον ἀποθεμα τῆς ἐθνικῆς γῆς. Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ ρυθμὸς αὐτὸς τῆς ἐπεκτάσεως, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐτόνισεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὴν ὁμιλίαν του, μία εἰρηνικὴ δηλ. ἀνακατάκτησις τῆς πατρῴας γῆς, εἶναι πεπρωμένον ν' ἀνακοπῇ σήμερα ἢ αὐριον ἢ νὰ χαλαρωθῇ καὶ ν' ἀτονήσῃ; Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ τώρα πλέον ὅτι ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἀκρότατον ὄριον τῆς προσπάθειας, εἴτε ὅτι ἐξηντλήσαμε ὅλα τὰ περιθώρια ἐπεκτάσεως τοῦ καλλιεργήσιμου ἑδάφους εἰς τὴν Ἑλλάδα; Ποῖος ἡμπορεῖ νὰ ἐπιμένῃ νὰ συζητῇ περὶ ἐξαντλήσεως περιθωρίων καὶ δημογραφικοῦ κόρεσμοῦ, ὅταν μεγάλαι περιοχαὶ τῆς Χώρας, ὅπως ἡ Ἡπειρὸς, παραμένουν γεωργικῶς ἀνεξερεύνητοι, ὅταν ἡ Θεσσαλία καὶ ὄχι μόνον ἡ Θεσσαλία ἀλλὰ καὶ ἡ Στερεὰ κατὰ τὸ μέγιστον καὶ τὸ φυσικῶς εὐφορώτερον τμήμα της καὶ εἰς μικρότερον βαθμὸν αἱ ἄλλαι πεδιναὶ μας περιοχαὶ κατοικοῦνται ἀραιότατα καὶ καλλιεργοῦνται, ἐκεῖ ὅπου ὅπως-δήποτε καλλιεργοῦνται, πλημμελέστατα; Ὅταν, ἀντιθέτως, ἡ ὀρεινότερα τῶν ἐλληνικῶν περιφερειῶν, ἡ Κρήτη, ἀποδίδῃ τριπλάσιον κατὰ μέσον ὄρον εἰσόδημα κατὰ καλλιεργουμένην μονάδα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν πεδινὴν Θεσσαλίαν; Ὅταν τὸ ἴδιον φαινόμενον παρατηρῇται ἀπαράλλακτον εἰς τὴν Ἀττικὴν, τὴν λεπτόγειον καὶ ξηράν καὶ φυσικῶς ἀγονωτέραν περιοχὴν τῆς Ἑλλάδος; Ὅταν ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, τὴν ὁποῖαν ἐπυκνώσαμεν, ἐποικίζοντες μονοπλεύρως καὶ ἀμεθόδως τοὺς Ἕλληνας τῆς Μικρασίας καὶ τῆς Θράκης, πλεονάζουν ἀκαλλιέργητα ἢ σχεδὸν ἀκαλλιέργητα ἑκατομμύρια στρεμμάτων;

Ἡ ἐλληνικὴ γῆ ποτὲ δὲν ἦτο πτωχή. Ἡ Ἑλλάς ἦτο πάντοτε γεωργικὴ χώρα καὶ δὲν ὑπάρχει περίοδος ἀνθρώσεως καὶ ἀκμῆς εἰς τὴν ἱστο-

ρίαν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ποὺ ἡ προπαρασκευὴ της νὰ μὴν ὀφείλεται εἰς προηγηθεῖσαν ὑπερέντασιν τῆς γεωργικῆς της προσπάθειας. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ἱστορικαὶ περιπέτειαι καὶ τὰ ἱστορικὰ συμβάντα τοῦ Ἑθνους μᾶς ἔχουν ἀποκόψει ἀπὸ τὴν γῆν, μᾶς ἔχουν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν γεωργικὴν της παράδοσιν καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα της, μᾶς ἔχουν ἀπομάθει τὸ νόημα καὶ τὴν εὐδαιμονικὴν οὐσίαν τοῦ ἀποζῆν ἐκ τῆς γῆς. Εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι πρό τινας, ἀλλὰ καὶ τώρα ἀκόμη, καλλιεργοῦμεν τὴν γῆν μὲ τὴν νοοτροπίαν τοῦ ἐμπόρου ἢ τοῦ βιοτέχνου ἢ τοῦ ἐργάτου. Μὲ τὴν ψυχολογίαν δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος κινεῖται καὶ ἐργάζεται καὶ προσπαθεῖ μὲ τὴν προσδοκίαν τοῦ ἀμέσου κέρδους καὶ τῆς ταχύτατα ρευστοποιουμένης ἀπολαύσεως. Ὅμως ἡ ψυχολογία καὶ ἡ νοοτροπία αὕτη εἶναι ξένη καὶ ἀντίθετος πρὸς τὸ γνήσιον νόημα τῆς γεωργίας καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς γῆς. Ὁ γεωργὸς εἶναι, βέβαια, καὶ αὐτὸς ἐπιχειρηματίας. Ἐργάζεται διὰ νὰ παράγῃ πλοῦτον καὶ εἶναι φυσικὴ ὅσον καὶ ἄγία ἡ ἀπαίτησίς του ν' ἀπολαμβάνῃ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιὰ του αὐτὸν τὸν πλοῦτον. Ἀλλὰ ὁ πλοῦτος τοῦ γεωργοῦ, τὸ ταμεῖον καὶ ὁ θησαυρὸς του εἶναι τὸ κτήμα, ἡ γῆ. Καὶ πούθενά ἄλλοι τὸ κέρδος τοῦ γεωργοῦ, τὸ ἀποταμίεμά του, δὲν ἀποδίδει ἀσφαλέστερον καὶ περισσότερον, παρὰ ἂν τοποθετηθῇ εἰς τὴν γῆν. Ἀλλ' ἂν διὰ τὸν μεμονωμένον γεωργὸν τὸ ἀποταμίευμα ποὺ γίνεται εἰς τὴν γῆν σημαίνει αὐξήσιν τοῦ πλούτου του, διὰ τὴν Χώραν καὶ διὰ τὸ σύνολον τὸ ἀποταμίευμα αὐτὸ προσδιορίζει τὴν ἀνοδὸν τοῦ πολιτισμοῦ της. Ὅσον ἀπλοῦς καὶ ἂν φαίνεται ὁ ὀρισμὸς ποὺ ἐθέσαμεν ἐδῶ, περιέχει εἰς τὴν ἀπλότητά του ἓνα οἰκονομικὸν σύστημα καὶ πρὸ παντὸς ἓνα πνεῦμα καὶ κανόνα ζωῆς, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ προσαρμοσθῇ καὶ νὰ ὑποταχθῇ ἡ γεωργικὴ μας προσπάθεια. Ἡ προσαρμογὴ καὶ ἡ ὑποταγὴ αὕτη θὰ εἶναι στοιχεῖον θεμελιώσεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τώρα τὴν γονιμότητα, ἡ ἐλληνικὴ γῆ καὶ ἡ φύσις ἡ ἐλληνικὴ εἶναι λιτή. Δὲν ἔχει βέβαια τὰ ποσοτικὰ πλεονεκτήματα ἄλλων χωρῶν. Ἡ οὐγγρική, ἡ οὐκρανικὴ καὶ ἡ μικρασιατικὴ λ. χ. στέππα, εἶναι βεβαίως φυσικῶς γονιμωτέρα ἐν συγκρίσει μὲ τὸ ἐλληνικὸν τοπίον. Ἐκεῖ ὅμως ἓνας ἄλλος παράγων, τὸ κλίμα, ἐξουδετερώνει αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα. Οἱ μακροὶ χειμῶνες, ἂν εἶναι ἐκεῖ συντελεστοὶ τῆς πληθωρικῆς γονιμότητος, περιορίζουν ὅμως ἐξ ἄλλου τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς ἀνθρωπίνης ἐργασίας εἰς τὸν ἀγρόν. Ὅ,τι λοιπὸν δίδει εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας ἢ ἔκτασις, τὸ ἀφαιροῦν αἱ περιωρισμέναι δυνα-

τότητες ἐντατικῆς προσπάθειας. Ἐνῶ ἡ ἐλληνικὴ γεωργία εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν της ἐντατικὴ, διότι τὸ γεωργικὸν μας τοπίον προσφέρεται εἰς τὴν ποικιλωτέραν ἐκμετάλλευσιν καὶ διότι ἀκόμη αἱ ἐργασίαι εἰς τοὺς ἀγρούς μας ἡμποροῦν νὰ συνεχίζονται καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ ἔτος. Ἡ ἐλληνικὴ γῆ εἶναι πολύμορφος καὶ πολύτροπος. Ὅσον καμμία ἄλλη. Παράγει ἀνωτέρας ποικιλίας προϊόντων ὅλων τῶν ζωνῶν καὶ ὅλων τῶν κλιμάτων, ἀπὸ τῶν βορείων μέχρι τῶν τροπικῶν. Τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀφθονίας εἰς αὐτὴν ἀναπληρῶνει ἡ ποικιλία καὶ ἡ εὐγένεια τῶν παραγομένων προϊόντων. Καὶ εἶναι τὸ ἀντιστάθμισμα αὐτὸ ποὺ καθορίζει τὴν ποιοτικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἰδικοῦ μας γεωργικοῦ τοπίου. Ὅχι μόνον λόγῳ τῆς ἀνωτέρας ὕλικῆς ἀξίας τῶν προϊόντων μας, ἀλλὰ, τὸ σπουδαιότερον, λόγῳ τῆς ἰδιαίτερας μορφωτικῆς ἐπιδράσεως ποὺ ἀσκεῖ ἡ ποιοτικὴ καὶ ἡ ἐντατικὴ γεωργία ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀπασχολεῖ, μὲ ἄλλα λόγια λόγῳ τῆς παιδαγωγικῆς καθαρῶς λειτουργίας ποὺ ἐκτελεῖ ἡ ποιοτικὴ γεωργία, τῆς λειτουργίας ποὺ κατεργάζεται καὶ τοὺς πολιτισμοὺς. Ὅταν οἱ ἀρχαῖοι ὠμίλουν περὶ πενίας, κατεργαζομένης τέχνης, αὐτὴν τὴν φύσιν τῆς πενίας τῆς γῆς τῶν εἶχον ὑπ' ὄψιν των. Καί, διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν λόγον τοῦ Ἀρχηγοῦ. Διὰ νὰ κατακτήσωμεν πάλιν τὴν γῆν μας, πρέπει, ὅπως ἐτόνισε, νὰ γίνῃ πάλιν ἡ γῆ ὁ ἔρως μας καὶ ὁ σταυρὸς μας, διὰ νὰ τὴν κυριαρχήσωμεν καὶ νὰ ὑποτάξωμεν εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν μας ὅλας τῆς τὰς δυνατότητας, διὰ νὰ τὴν δαμάσωμεν καὶ νὰ τὴν ὑποχρεώσωμεν νὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι κρύβει μέσα της καὶ ὅ,τι ἡμπορεῖ — καὶ κρύβει καὶ μπορεῖ πολλά, ἀπείρως περισσότερα ἀπ' ὅσα τολμοῦμε τώρα νὰ φανταζώμεθα — δὲν χρειάζεται μόνον πίστις καὶ ὑπερεργασία, ὀλισμὸς ἄρτιος ἐπιστήμης καὶ πείρας — ἐπιστήμης καὶ πείρας ἰδικῆς μας, ὄχι προχείρως ἀντιγραμμένης ἀπὸ τὴν ξένην, καὶ τῆς πείρας καὶ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς τὴν συσσώρευσιν ἀξιοῖ τὸ ἔθνος ἀπὸ τὰς σχολὰς καὶ τὰ ἐπιστημονικά του ἰδρύματα. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον ἀγάπη καὶ πάθος. Ἐρως ἀληθινός, τόσο θερμὸς καὶ τόσο βαθύς, ὥστε νὰ μᾶς ἀνοίξῃ πάλιν τὰ ἀπολησμονημένα μυστικά της γῆς μας διὰ νὰ μεταλάβωμεν πάλιν ἀπὸ τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς καὶ νὰ ὑποτάξωμεν εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸ τὸν ρυθμὸν τῆς προσπάθειας μας. — Ἐρως καὶ Σταυρὸς μαζί. Σταυρὸς δὲ ὑπὸ μίαν μόνον ἔννοιαν. Ὅτι κάθε Σταυρὸς ὁδηγεῖ εἰς ἀνάστασιν.

Κδς.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Ὁμιλῶν εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ἀνεφέρθη ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἰδίαζοντας σκοποὺς τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως καὶ διέ-
στειλε μὲ σαφῆναι τὸς σκοποὺς αὐτοὺς, χωρὶς τὴν ἐπιδίωξιν τῶν ὁποίων
δὲν θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἡ δημιουργία δευτέρου κέντρου ἀνωτάτης ἐκπαιδεύ-
σεως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀποσαφήνισις αὐτὴ ἦτο ἀπαραίτητος, εἰς μίαν ἐπο-
χὴν, ποὺ ὁ «πληθωρισμὸς» τῶν ἐπιστημόνων, ποὺ δὲν εἶναι εἰς τὴν πραγμα-
τικότητα παρὰ πληθωρισμὸς τῶν κατόχων πτυχίων ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως
βιοπαλαιστών, εἶναι δέξυτατα αἰσθητός.

Καὶ ἄλλοτε, ἀπὸ ἄλλην ἀφορμὴν, ὁ κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς ἔλαβε τὴν
εὐκαιρίαν νὰ ἐξάρῃ τοὺς ποιοτικούς σκοποὺς ποὺ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ καὶ εἰς
τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀνωτάτη ἐκπαίδευσις καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐπικινδύνως παρα-
μεληθῇ. Καὶ νὰ τὸνίσῃ ὅτι χωρὶς τοὺς σκοποὺς αὐτοὺς, καὶ ἂν δὲν ἐπρόκειτο
νὰ ὑπηρετοῦν τοιοῦτους σκοποὺς αἱ ἀνώτατοι σχολαί, δὲν θὰ ἐδικαίωναν ποτὲ
τὴν συντήρησιν τῶν καὶ τὰς θυσίας, εἰς τὰς ὁποίας ὑποβάλλεται χάριν αὐτῆς
ὁ τόπος.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν παλαιάν του σκέψιν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς
Κυβερνήσεως, ἠθέλησε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλονίκης,
εἰς τοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς τροφίμους του, τὸ ἴδιον ὕψηλόν ἰδανικόν, ποὺ πρέ-
πει νὰ τοὺς ἐμπνέῃ ὁ λóγος. Τὴν ἰδέαν δηλαδὴ τῆς ποιοτικῆς προαγωγῆς τῆς
ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, ποὺ εἶναι ἐντελὼς διάφορον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν ἐφοδια-
σμὸν ἀνθρώπων μὲ γνῶσεις καὶ διπλώματα, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπο-
κλειστικῶς διὰ τὸν ἀτομικὸν τῶν βιοπορισμὸν. Συγχρόνως ὑπεγράμμισεν ἕναν
ἄλλον ρόλον, ποὺ καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Θεσσαλο-
νίκης καὶ ποὺ, ἂν δὲν εἶχε τεθῇ ὁ ρόλος αὐτός, πάλιν ἡ ὑπαρξὶς δύο πανεπι-
στημιακῶν κέντρων εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἀπέβαινεν ἄσκοπος. Ὁ σκοπὸς αὐτὸς
εἶναι ἡ δημιουργία ἐστίας πνευματικῆς ζωῆς εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, τόσον
ζωτικῆς καὶ ἐντόνου, ὥστε αἱ φιλοδοξίαι τῆς νὰ μὴ περιορίζονται εἰς τὰ
ἐλληνικὰ ὅρια, ἀλλὰ ν' ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀκτινοβολίας τῆς
καὶ πέραν τῶν ὁρίων αὐτῶν. Ὄντως, μία τοιαύτη φιλοδοξία οὔτε ὑπερβολικὴ
θὰ ἔπρεπε νὰ νομισθῇ, ἀλλ' οὔτε αὐθαίρετος. Ἡ Θεσσαλονικὴ ὑπῆρξε κέντρον
πνευματικῆς ἀκτινοβολίας εὐρυτάτης εἰς τὴν Βαλκανικὴν Ἀνατολήν καὶ οὐ-
δεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὡς ἀθέμιτον τὴν ἔφεσιν τῆς ν' ἀνακτῇ πάλιν τὴν
θέσιν, τὴν ὁποίαν διὰ τῶν αἰώνων κατεῖχεν. Ἐπειτα, οἱ Ἕλληνες ἐπιστήμο-
νες εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, δὲν πρέπει νὰ λησμο-
νῶν ὅτι εἶναι οἱ κληρονόμοι καὶ οἱ ζῶντες φορεῖς τῆς πολυτιμότερας πνευμα-
τικῆς παραδόσεως, ποὺ εἰς τὴν μέσῃν τῆς περιόδου ἰδίως ἀπετέλεσε τὴν μονα-
δικὴν πηγὴν πνευματικότητος δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς φορεῖς τῆς παραδό-
σεως αὐτῆς εἶναι καὶ οἱ φυσικοὶ κάτοχοι τοῦ σημαντικωτέρου τῆς ὁργάνου,
ποὺ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μία καὶ ἀδιαίρετος καθ' ὅλην τὴν ἱστορικὴν
τῆς ἐξέλιξιν. Ἐπομένως καὶ μόνον ἐὰν κατωρθώντο ν' ἀποθῇ, ὡς ὀφείλει νὰ
εἶναι, ἡ νέα Ἑλλάς εἰς τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ τῆς ἰδρύματα κέντρον καλ-
λιέργειας τῶν ἐλληνικῶν καὶ τῶν ἐλληνιστικῶν σπουδῶν, ἂν δηλαδὴ ἀνέ-
πτυσε τὴν καλλιέργειαν τῶν σκοπῶν αὐτῶν εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν
ξένοι λαοὶ ἐπέτυχον νὰ τὴν ἀναγάγουν, ἡ φιλοδοξία αὕτη θὰ ἐξεπληροῦτο
τελείως.

Ἀπὸ τὴν δεμελίωσιν τοῦ νέου Πανεπιστημίου

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς μετὰ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ τοῦ
Γεν. Διοικητοῦ Μακεδονίας κατὰ τὴν θεμελίωσιν τῶν νέων πανεπιστημιακῶν κτιρίων Θεσ/νίκης.

ΕΑΡΙΝΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

Ἡ ἄνοιξις εἶναι ἡ δημιουργικὴ περίοδος τοῦ ἔτους, ὅποτε ὅλη ἡ φύ-
σις ὀργᾷ πρὸς ἐργασίαν καὶ κίνησιν καὶ ζωὴν.

Αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ καὶ κλιματολογικαὶ συνθήκαι ἰδίᾳ τῆς Ἑλλάδος
κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι τοιαῦται, ὥστε ἐπικουροῦν εἰς τὴν προα-
γωγὴν τῆς δραστηριότητος τοῦ ἀτόμου καὶ συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυσιν
τῶν ἀνωτάτων ὁρίων τῆς ἀποδόσεώς του, εἰς ὅλους τοὺς κύκλους τῶν
ἐργασιῶν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χειρὸς.

Αὐτὸ ὑπενθυμίζει ἡ Ε. Ο. Ν. εἰς τὰ ἀπανταχοῦ μέλη τῆς καὶ ζητεῖ
ἀπὸ ὅλους νὰ ἀναπτύξουν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν δημιουργικὴν
τῶν προσπάθειαν πρὸς προαγωγὴν τῶν τεθειμένων σκοπῶν τῆς Ὀργα-
νώσεως. Οἱ ἀθλητικοὶ στίβοι τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ πεδία τῶν ἀσκήσεων, αἱ
θεωρητικαὶ καὶ πρακτικαὶ διδασκαλῖαι, πρέπει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην
νὰ παρουσιάσουν τὴν πλουσιωτέραν ἀπόδοσιν. Διὰ τὴν ἀθλητικὴν ἰδίᾳ
ἐξόρμησιν τοῦ Μαΐου αἱ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις ὀφείλουν νὰ κατα-
βάλουν τὴν φιλοτιμωτέραν προσπάθειαν, προπαρασκευάζουσαι τοὺς
ἀθλητάς τῶν ὥστε νὰ ἐπιτύχουν ἀποτελέσματα ἐφάμιλλα τῶν προχθε-
σινῶν λαμπρῶν ἐπιδόσεων τῆς Καθάλλας.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀσκήσιν τῶν ἀτομικῶν ἐπαγγελματίων οἱ Νέοι
τῆς Ε. Ο. Ν., ὡς μαθηταὶ καὶ φοιτηταί, ὡς ἐργάται καὶ ἀγρόται, δὲν πρέ-
πει νὰ ὑστερήσουν. Ἡ Ὀργάνωσις πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὴν νοεῖ προπο-
ρευομένους ἐν παντὶ καὶ ἀνταποκρινομένους εἰς τὸ ἐμβλημα τῆς: «Αἰ ἐν
ἄριστέῳ».

νοῦν ὅτι εἶναι οἱ κληρονόμοι καὶ οἱ ζῶντες φορεῖς τῆς πολυτιμότερας πνευμα-
τικῆς παραδόσεως, ποὺ εἰς τὴν μέσῃν τῆς περιόδου ἰδίως ἀπετέλεσε τὴν μονα-
δικὴν πηγὴν πνευματικότητος δι' ὅλον τὸν κόσμον. Ὡς φορεῖς τῆς παραδό-
σεως αὐτῆς εἶναι καὶ οἱ φυσικοὶ κάτοχοι τοῦ σημαντικωτέρου τῆς ὁργάνου,
ποὺ εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, μία καὶ ἀδιαίρετος καθ' ὅλην τὴν ἱστορικὴν
τῆς ἐξέλιξιν. Ἐπομένως καὶ μόνον ἐὰν κατωρθώντο ν' ἀποθῇ, ὡς ὀφείλει νὰ
εἶναι, ἡ νέα Ἑλλάς εἰς τὰ ἀνώτερα πνευματικὰ τῆς ἰδρύματα κέντρον καλ-
λιέργειας τῶν ἐλληνικῶν καὶ τῶν ἐλληνιστικῶν σπουδῶν, ἂν δηλαδὴ ἀνέ-
πτυσε τὴν καλλιέργειαν τῶν σκοπῶν αὐτῶν εἰς τὴν περιωπὴν, εἰς τὴν ὁποίαν
ξένοι λαοὶ ἐπέτυχον νὰ τὴν ἀναγάγουν, ἡ φιλοδοξία αὕτη θὰ ἐξεπληροῦτο
τελείως.

Ἀπὸ τὴν δεμελίωσιν τοῦ νέου Πανεπιστημίου

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐξερχόμενος τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν μετασάβιν του
εἰς τὴν Μακεδονικὴν Πρωτεύουσιν διὰ τὴν θεμελίωσιν τῶν νέων πανεπιστημιακῶν κτιρίων.

ΚΑΒΑΛΛΑ

Ἡ «Νεολαία» εἰς τὸ σημερινὸν τεῦ-
χός της θεώρησε καθήκον νὰ ἐξάρῃ
τὴν πλουσίαν ἀπόδοσιν, τὴν ὁποίαν
παρουσίασεν ἡ ὅλη δρᾶσις τῆς Π. Δ.
Καθάλλας εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῆς προ-
κηρυχθείσης ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως
τοῦ ἀνωμάλου δρόμου, ἐπιτυχούσης,
καθ' ὅς ἔχομεν πληροφωρίαν ἐκ τοῦ
Κέντρου, νὰ ὑπερβῇ, εἰς τὸ πεδῖον
τοῦτο, πᾶσαν προηγουμένην ἀκόμη
καὶ τῆς Πρωτεύουσας.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη προβάλλεται ὡς
λαμπρὸν παράδειγμα εἰς ἀπάσας τὰς
Περιφερειακὰς Διοικήσεις πρὸς ἀνά-
πτυξιν τῆς ἀμίλλης μεταξὺ τῶν μελῶν
τῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀσκήσιν τῆς
πρωτοβουλίας τῶν ἐντεταλμένων εἰς
τὴν ὁργάνωσιν τῶν τοπικῶν ἀγώνων.
Διότι πιστεύομεν ὅτι ἅπασαι αἱ Διοι-
κῆσεις μας εἶναι εἰς θέσιν νὰ παροῦ-
σιάζουν πάντοτε ἀποτελέσματα ἐφά-
μιλλα τῆς Καθάλλας.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Σαμουπράβα» τοῦ Βε-
λιγραδίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπισκέ-
ψεως τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὴν πρωτεύου-
σαν τοῦ φίλου καὶ συμμάχου Κράτους
τῆς Γιουγκοσλαβίας, γράφει ἕνα θερ-
μότατον ἄρθρον ἐξυμνητικὸν τῆς δρᾶ-
σεώς του καὶ ὡς Ἑλληνοὶ Πρωθυ-
πουργοὶ καὶ ὡς τοῦ σπουδαιοτέρου
πρωταγωνιστοῦ τῆς Βαλκανικῆς Συ-
νεννοήσεως, γράφουσα μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων:

«...Ὁ κ. Μεταξᾶς ἔθεσε πλὴν τούτου
τὰς βάσεις ἑνὸς καλλιτέρου καὶ εὐτυ-
χεστέρου μέλλοντος διὰ τὸν Ἑλληνι-
κὸν λαόν. Διὰ τῆς ἀκαμάτου, γονίμου
καὶ ἀποφασιστικῆς ἐργασίας του ἐτό-
νωσε τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τοῦ τό-
που καὶ ἐβεβίωσε τὸ βιωτικὸν ἐπίπε-
δον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐνεργῶν εἰς
ὅλα τὰ ζητήματα ὡς πατριώτης ἀφω-
σιωμένος εἰς τὸν Βασιλέα του καὶ τὸν
Ἑλληνικὸν λαόν. Ὁ κ. Μεταξᾶς εἶναι
ὁ πολιτικὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος
διακρίνεται διὰ τὰς ἀρετὰς τῆς προ-
νοητικότητος καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ,
αἵτινες τὸν κατέστησαν ἕνα ἐκ τῶν
σπουδαιοτέρων πρωταγωνιστῶν τῆς
Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως. Εἶναι ὁ
πολιτικὸς ἀνὴρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναμ-
φισβητήτως ὀφείλεται κατὰ πολὺ τὸ
ὅτι τὰ Βαλκάνια ἀπέδωκαν τμήμα εἰς
τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ
γαλήνη ἐν μέσῃ τῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν
ὁποίαν ἐπικρατεῖ σήμερον ἡ ἀησυ-
χία».

Αύγουστος ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΥΙΑΣ

Η οργάνωση της νεολαίας απέτέλεσε σ' όλα τα γειτονικά Κράτη το αντικείμενο ιδιαίτερας φροντίδας της Πολιτείας. Μόνον έδω είχαμε αδιαφορήσει τελείως. Μόνον έδω δεν έσκηφθήκαμε ποτέ για τα παιδιά μας, για την γενεά που έρχεται, για την γενεά, που θα αποτελέσει αύριο την ιθύνουσα τάξη και θα κυβερνήσει την χώρα. Και την αφήσαμε να τραβή τον δρόμο της στην τύχη, αδιαφορώντας αν απομακρύνεται καθημερινώς από τις παραδόσεις, που μας αφήσαν ιερά παρακαταθήκη οι πατέρες μας, αν περιφρονή ακόμη και περιγελά τα έθνικα ιδανικά, αν πέφτει εύλωτη λεία στα χέρια των διαφόρων υπονομευτών του έθνικου και κοινωνικού μας καθεστώτος.

Κι έπρεπε να έλθω εύτυχως ή 4η Αυγούστου και να γίνη, τι δεν γίνενε έως τώρα, να οργανωθή και ή 'Ελληνική Νεολαία, να οργανωθή επάνω σε στερεές βάσεις και, εμπνεομένη από τα έθνικα συνήματα, που έδωκεν ο Κυβερνήτης, να ακολουθή τον ίσιο δρόμο της και να γίνη ανταξία των προσδοκιών του 'Εθνους. Κι' απ' άκρη ως άκρη της 'Ελλάδος μ' ένα παλμό, με τον ίδιον άδολον ένθουσιασμό τα παιδιά μας, τρέχουν όχι μόνον να καταταγούν κάτω από τις σημαίες της 'Εθνικής Νεολαίας, αλλά και να γίνουν οι καλλίτεροι στρατιώτες της.

"Ας δούμε τώρα τί έγινε για την ίδια υπόθεση έως τώρα στις γειτονικές χώρες και τί ικανοποιητικά αποτελέσματα απέδωκεν εκεί ή οργάνωση της Νεολαίας. Και πριν απ' όλες ας δούμε τί έγινε στη γειτονική και σύμμαχο Γιουγκοσλαυία, όπου ή οργάνωση των Σοκόλ υφίσταται και δρα πριν από την δημιουργία του σημερινού ήνωμένου Κράτους.

"Ενας φιλόσοφος και παιδαγωγός της Πράγας, ο Μεροσλάβ Τύρς, είχε την πρωτοβουλία να ιδρύση τα πρώτα Σοκόλ στην πατρίδα του. Όταν εξέζητησε την άδεια από τις αυστριακές αρχές τα έχαρακτήρισε ως «σωματείο, που θα έπεμελείτο την σωματική ανάπτυξη των νέων». Τα Σοκόλ όμως είχαν και άλλην αποστολήν — που δεν την εμφανέρωσε φυσικά ο Τύρς — την ανύψωση του έθνικου φρονήματος και την προπαρασκευήν του απελευθερωτικού αγώνος του τσεχικού έθνους από τον ξένο ζυγό.

"Ο Μεροσλάβ Τύρς δεν περιωρίσθηκε να προπαγανδίση την ιδέα των Σοκόλ μόνο στις τσεχικές χώρες. Έπήγε μακρύτερα. Σ' όλες τις σλαυικές εθνότητες, που ήσαν κάτω από τους Αυστροούγγρους. Κι' ή προσπάθειά του έρριζοβόλησεν όχι μόνον σ' αυτές, αλλά και στις χώρες που ήσαν ήδη ελεύθερες ή ήμιελεύθερες. Οι πρώτοι

που τον ήκολούθησαν ήσαν οι Σλοβένοι. Τα Σοκόλ της Πράγας ιδρύθησαν στα 1862 και μετά ένα χρόνο, στα 1863, ιδρύθησαν τα «Μεσημβρινά Σοκόλ» (Juzpí Sokol) της Λιουμπλιάνας. Οι τοπικές αυστριακές αρχές δεν άντέδρασαν στην αρχή στην ίδρυση και ανάπτυξη των Σοκόλ. "Ενα γυμναστικό σωματείο, που θα προπαρεσκεύαζε την νεολαία και θα βοηθούσε την δημιουργία καλών στρατιωτών του καίσαρ-αυτοκρατορικού στρατού, ήτο πάντοτε ευπρόσδεκτο γι' αυτές.

"Ετσι τα σλοβενικά Σοκόλ επέτυχαν να αναπτυχθούν και να έχουν διακλαδώσεις σ' όλην την περιφέρεια και στα 1914, στις παραμονές δηλαδή του παγκοσμίου πολέμου, υπήρχαν σ' όλην την Σλοβενία 115 οργάνώσεις με 7.650 μέλη και των δύο φύλων, ενώμενες στην «Συνμοσπονδία των Μεσημβρινών Σοκόλ».

Οι πατριώται Σλοβένοι, που διοικούσαν τα Σοκόλ, κατάρθωσαν να τα καταστήσουν το κυριώτερον όργανον για την έθνικη διαπαιδαγώγησι των τέκνων των, το πράγμα όμως άρχισε να γίνεται σιγά-σιγά αντιληπτόν από τους Αυστριακούς και να τους άνησχη. "Αρχισαν τότε να παρακολουθούν αυστηρότερα την δράσι των και πολλές φορές έλαβαν μέτρα περιοριστικά, όταν δέ εκηρύχθη ο παγκόσμιος πόλεμος τα διέλυσαν.

Στην Κροατία ή δράσις των Σοκόλ εμφανίζεται στα 1874, ότε ιδρύθη ή πρώτη οργάνωσις στο Ζάγκρεμπ. "Η κροατική νεολαία την έδέχθη με άκρατον ένθουσιασμό και μέσα σε λίγα χρόνια υπήρχαν Σοκόλ στα κυριώτερα κέντρα της χώρας. Στα 1904 όλες οι τοπικές οργάνώσεις ήνώθησαν στην 'Ομοσπονδία των Κροατικών Σοκόλ, που στα 1914 περιελάμβανε 172 τμήματα με 15.000 μέλη.

"Εν τω μεταξύ ήρχισεν ή συνεργασία μεταξύ των Σοκόλ όλων των σλαυικών χωρών και στα 1906 συνεκροτήθη στο Ζάγκρεμπ το πρώτο συνέδριο, στο όποιον μετέσχον αντιπρόσωποι από τις σλοβενικές, τσεχικές και πολωνικές έπαρχίες της Αυστρίας, καθώς και από την έλευθέρα Σερβία. Μετά πέντε χρόνια, στα 1911, έγινε στο Ζάγκρεμπ και δεύτερο συνέδριο, αλλά κι' έδω άρχισαν, όπως στην Σλοβενία, οι καχυποψίες των Αυστροούγγρων και όταν εκηρύχθη ο πόλεμος τα Σοκόλ της Κροατίας διελύθησαν κι' αυτά.

Στην Σερβική 'Ηγεμονία έδρα από το 1857 ο «Γυμναστικός και 'Αθλητικός Σύλλογος». Το σωματείο αυτό είχε διακλαδώσεις σ' όλο το Κράτος

κι' όταν τα Σοκόλ άρχισαν να κάμνουν τόσον άλματικά βήματα σ' όλες τις σλαυικές έπαρχίες της Αυστροουγγαρίας και ο σερβικός γυμναστικός σύλλογος άκολουθήσε το παράδειγμα των και σιγά-σιγά μετεβλήθη σε οργάνωσιν Σοκόλ. Στα 1908 ιδρύθη ή πρώτη 'Ομοσπονδία Σερβικών Σοκόλ, στην οποία έδόθη το όνομα του Στεφάνου Δουσάν και στάς παραμονάς των βαλκανικών πολέμων υπήρχαν σ' όλην την Σερβία 122 οργάνώσεις με 12.800 μέλη. Κατά τον πόλεμον εξαφανίζονται οι οργάνώσεις αυτές, εύθυσ όμως μετά την ειρήνη και την απελευθέρωσι των σερβικών έπαρχιών τα Σοκόλ άνασυστήθησαν, τόσο στην Σερβία, όσον και στην Κροατία και Σλοβενία, που τώρα αποτελούν τμήματα του ήνωμένου Βασιλείου. "Εμειναν όμως επί πολλά χρόνια χωρισμένες ή μία από την άλλη οι τρεις 'Ομοσπονδίες (Σερβίας, Κροατίας και Σλοβενίας) και δεν έτελοϋσαν υπό την άμεσον επίβλεψιν του Κράτους. "Ο νόμος της 5ης Δεκεμβρίου 1929 τις συνεχώνευσεν όλες αυτές τις οργάνώσεις στην «Γενικήν 'Ομοσπονδία των Γιουγκοσλαυικών Σοκόλ», που βρίσκεται υπό τον άμεσον έλεγχο της Πολιτείας.

Κατά τον νόμον αυτόν, υπερτάτη αρχή των Σοκόλ είναι ή Γενική 'Ομοσπονδία και σ' αυτήν υπάγονται οι τοπικές 'Ομοσπονδίες, που περιλαμβάνουν τις οργάνώσεις των πόλεων και τα παραρτήματα της υπαίθρου.

"Η Γενική 'Ομοσπονδία έδρεύει στο Βελιγράδι και διοικείται από πολυμελές συμβούλιο, με επί κεφαλής 'Εκτελεστική 'Επιτροπή.

"Η οργάνωσις των Γιουγκοσλαυικών Σοκόλ περιλαμβάνει τρεις κατηγορίας μελών:

- α') Παιδιά — και των δύο φύλων — ηλικίας 6 — 12 ετών.
- β') 'Εφήβους 12 — 18 ετών και
- γ') Νέους 18 — 26 ετών.

Οι τρεις αυτές κατηγορίες αποτελούν τα ενεργά μέλη, για τη φυσική άγωγή των οποίων φροντίζουν τα Σοκόλ. Μπορούν όμως να εξακολουθούν να παραμένουν μέλη της οργάνωσης και άφου περάσουν την ηλικία των 26 ετών. Γίνονται δέ δεκτοί ως μέλη των Σοκόλ όλοι οι νέοι που επιθυμούν να εγγραφούν.

Την στιγμήν αυτήν σ' όλη την Γιουγκοσλαυία υπάρχουν 2.357 οργάνώσεις Σοκόλ με 370.800 μέλη. Την αξιόλογον αυτήν ανάπτυξη του σοκολισμού έσοθήσεν ή θαυμασία οργάνωσις που έπεβλήθη με τον νόμο της 5ης Δεκεμβρίου 1929. 'Αρκεί να προσθέσωμεν ότι πριν ψηφισθή ο νόμος αυτός,

δεν υπήρχαν παρὰ 443 οργάνώσεις με 73 χιλιάδες μέλη.

Το πρώτον άρθρο του καταστατικού νόμου των Σοκόλ όρίζει την αποστολή τους: «'Ιδρύεται υπό τον τίτλον «Σοκόλ του Βασιλείου της Γιουγκοσλαυίας» οργάνωσις άθλητική, σκοπός της οποίας είναι ή φυσική και ήθική άγωγή των νέων». Κι' ο θεμελιώδης αυτός σκοπός επιδιώκεται με μέσα πρακτικά και έπιμονα. Τα Σοκόλ στήρίζονται άλλωστε στις βασικές αρχές, που έθεσεν ο ιδρυτής των Τύρς, ο όποιος έθεωρούσε το πρώτον κεφάλαιον της έκπαιδεύσεως ενός καλού πολίτου την φυσικήν άγωγήν. Κατά τον μεγάλον αυτόν Τσέχο φιλόσοφο και αισθητικό, ή ήθική και πνευματική ανάπτυξις ενός λαού δεν ήμπορεί να άποδώση ολοκληρωτικά τους καρπούς της, αν δεν συνοδεύεται και από ανάλογο σωματικήν ανάπτυξιν. "Επανελάμβανε δηλαδή με άλλα λόγια, ότι έλεγαν οι μεγάλοι πρόγονοί μας: «Νους υγιής εν σώματι υγιεί». "Αλλωστε ο Τύρς δεν ήταν παρὰ ένας ένθερμος θαυμαστής του αρχαίου ελληνικού κάλλους.

"Εμπνευσμένοι από το παράδειγμα του ιδρυτού της οργάνωσης, οι άνθρωποι στους όποιους ή Πολιτεία έχει έμπιστευθή την διοίκησι των Σοκόλ, επιδιώκουν λοιπόν την ανάπτυξιν όλων των σωματικών και πνευματικών ικανοτήτων των παιδιών από ηλικίας έξι ετών, έως ότου να γίνουν άνδρες, χρήσιμοι στην πατρίδα των.

"Όπως είδαμε από της ιδρύσεώς των τα Σοκόλ έπεδιώξαν μαζί με την ανάπτυξη της σωματικής άγωγής και την ανάπτυξη του έθνικου φρονήματος. Και από τις γενεές που επί εξήντα χρόνια διαπαιδαγωγήθησαν μέσα στους κόλπους των Σοκόλ, βγήκαν οι καλλίτεροι πατριώται, που ειργάσθησαν για την έθνικη άποκατάστασι και το μεγαλείον της πατρίδος των.

"Αλλά και άφου έπετεύχθη ο σκοπός αυτός, τα Σοκόλ δεν έλησμονήσαν και την έθνικην άποστολή, που ο

φείλουν να επιδιώκουν και σήμερα ή ιδέα του γιουγκοσλαυισμού και της έθνικης ένότητος έχει σ' αυτά ένα από τα στερεώτερα έρείσματά της. Τα έθνικα ιδανικά και οι έθνικές παραδόσεις αποτελούν σύμβολα ιερά, που οι νέοι διδάσκονται να πιστεύουν σ' αυτά άπόλυτα και να κινούνται μέσα στο πλαίσιό τους.

"Όλα τα μέλη είναι ίσα. Δεν υπάρχει καμμία διάκρισις τάξεως, καταγωγής ή θρησκείας. Και τοϋτο είναι ιδιαίτέρως αναγκαίον διά την Νοτιοσλαυίαν που ο πληθυσμός της μερίζεται κατά φυλάς και κατά δόγματα. Μόνον αϊ προσωπικά ικανότητες και άρετές κάθε άτομου λογαριάζονται, αλλά και πάλι χωρίς να δημιουργούν προνομιοϋχο θέσι. Στην στρατευομένη αυτήν οργάνωσιν όλοι διδάσκονται ότι είναι ίσοι και αλληλέγγυοι μεταξύ των, ότι είναι σύντροφοι, που οφείλουν να ζούν ένωμένοι σαν άδελφοί. Και διδάσκονται ακόμη ότι όσakis στην ιδιωτική ή κοινωνική των ζωή τα συμφέροντα των έρχονται σε σύγκρουσι με τα συμφέροντα των άλλων, οφείλουν να υποτάσσονται στις αρχές του δικαίου, που αυτές και μόνον πρέπει να ρυθμίζουν τις σχέσεις των ατόμων.

"Η γυναίκα είναι ισότιμη με τον άνδρα μέσα στους κόλπους των Σοκόλ. Καμμία διάκρισις δεν γίνεται μεταξύ των δύο φύλων. "Εχουν τις ίδιες υποχρεώσεις, αλλά και τα ίδια δικαιώματα. "Η σωματική και πνευματική διαπαιδαγώγησις της γυναίκας περιλαμβάνεται μέσα στο όλο πρόγραμμα της έθνικης άνασυγκροτήσεως, που εφαρμόζεται στη φίλη και σύμμαχο Γιουγκοσλαυία με τόσο ικανοποιητικά αποτελέσματα. Και ο σοκολισμός, που άποτελεί τμήμα του προγράμματος αυτού, ενδιαφέρεται για την γυναίκα, όσο και για τον άνδρα. "Ενδιαφέρεται για την δημιουργία καλών συζύγων και καλών μητέρων, που θα ανατρέψουν τους αυριανούς πολίτας.

Καθώς είδαμε στους χρόνους της αυστριακής κυριαρχίας τα Σοκόλ έπαιζαν σπουδαιότατο ρόλο στην έθνι-

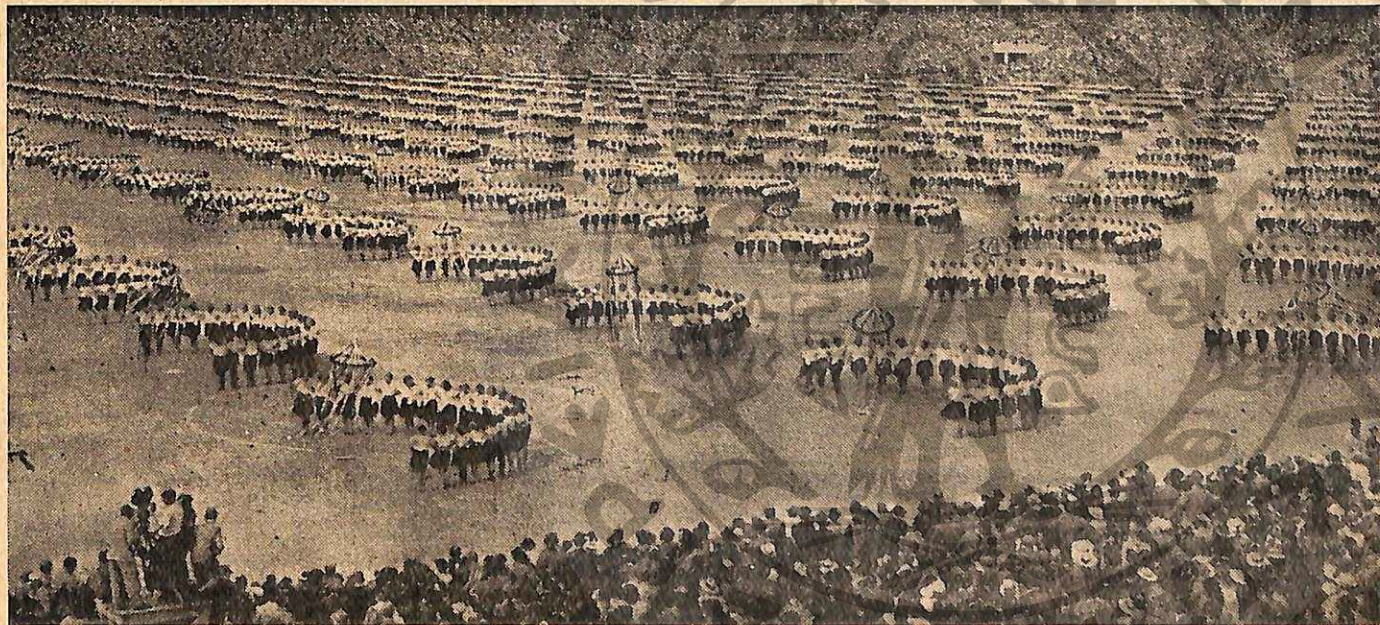
κή υπόθεσι των Νοτιοσλαυών. "Ωργάνωσαν τη νεολαία επάνω σε βάσεις έθνικιστικές, ανύψωσαν το φρόνημά της, την έκαμαν να είναι υπερήφανη για την καταγωγή της, την προπαρασκεύασαν για τους έθνικούς αγώνες, που εξακολούθησαν έντονώτεροι κατά τα τελευταία έτη της ξενικής κατοχής, μέχρι της ημέρας της έθνικης άποκαταστάσεως των.

Κατά την πρώτην δεκαετίαν από της ιδρύσεως του ήνωμένου Γιουγκοσλαυικού Κράτους, τα Σοκόλ έξηκολούθησαν έπίσης την έθνικην άποστολή τους, άλλ' από το 1929 άρχίζει ή μεθοδική εργασία, που είναι αξιοζήλευτη και που θα έπρεπε να την προσέξουμε ιδιαίτερος. Τα Σοκόλ είναι σήμερα ένα ισχυρότατο όργανο στην υπηρεσία του 'Εθνικού Κράτους. Σφυρηλατούν την έθνικη συνείδησι και προάγουν την ιδέα της ένότητος του 'Εθνους.

"Η δράσις των Σοκόλ — της Γιουγκοσλαυικής νεολαίας — είναι λοιπόν σήμερα στενάτατα συνδεδεμένη με την όλη έθνικη προσπάθεια, που συνεχίζεται σταθερά από το 1929. "Η ισχυρά αυτή οργάνωσις είναι το σπουδαιότερον όργανον στην υπηρεσία της έθνικης ιδέας και το πρώτο που ζητεί από τα μέλη της είναι να υποτάσσωνται στα συμφέροντα της πατρίδος και να λησμονούν τα ιδιωτικά των συμφέροντα. Τα Σοκόλ ανήκουν σ' όλο το 'Εθνος, δεν έχουν δεσμό με πρόσωπα ή με ομάδες. Δεν υπηρετούν παρὰ την ευγενεστέραν ιδέα, που μπορεί να εμπνέη ένα λαό. Στα μέλη των άπαγορεύεται αυστηρώς να μετέχουν σε διαδηλώσεις πολιτικές και να υποστηρίζουν αυτό ή εκείνο το κόμμα.

Τα Σοκόλ κατάρθωσαν έτσι μέσα στα δέκα χρόνια, που διέρρευσαν από της συστηματικής άνασυγκροτήσεώς των, να προσφέρουν άνυπολόγιστες υπηρεσίες στην χώρα τους. "Εδίδαξαν στους νέους την αγάπη προς την πατρίδα, τον σεβασμό των έθνικών πα-

(Συνέχεια στη σελίδα 679)

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κάτι ἔπρεπε ὅμως νὰ γίνη...
Δυὸ κουρσάροι σὲ ἀρκετὴ ἀπόστα-
ση ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο ἄρχισαν ν'
ἀνεβαίνουν σερνάμενοι μὲ τὴν κοιλιὰ
τὴν πλαγιά τῶν βράχων. Ὁ Γρηγό-
ρης πρῶτος ξεχώρισε τὸ κεφάλι τοῦ
ἐνὸς νὰ ὑψώνεται καὶ φώναζε δυνατὰ
δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλο τὸ μέρος:
«Ἐκεῖ!» Ξαφνιασμένος ὁ πᾶτερ Εὐ-
τύχιος γύρισε μιὰ στιγμή — δὲν εἶχε
προσέξει ἀκόμα τὸ παιδί πού στεκό-
ταν πίσω — μὰ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ
τέντωσε τὴ χορδή τοῦ τόξου, ὅσο μπο-
ροῦσε, κι ἄφηκε τὴ σαίτα πού πέταξε
σφυρίζοντας. Ὁ κουρσάρος,
πού εἶχε σηκωθῇ ὁλόρθος πιά
ἔτοιμος νὰ χυθῇ κατὰ τὴν πόρτα,
δέχτηκε τὸ χτύπημα κατὰ-
στηθα. «ὦχ! εἶπε μονάχα καὶ
κυλίστηκε κάτω.

—Ἐκεῖ! ξαναφώναξε ὁ Γρη-
γόρης, δείχνοντας καὶ τὸ δεύ-
τερο. Τώρα σφύριξε ἡ σαίτα τοῦ
πορτάρη' μὰ καθὼς ἔτρεμε τὸ
χέρι του ἔφυγε χωρὶς δύναμι
καὶ γράφοντας μιὰ καμπύλη
στὸν ἀγέρα, καρφώθηκε κάτω
στὸ χῶμα, μπροστὰ στὰ πόδια
τοῦ ἐχθροῦ, πού μ' ἕνα πῆδημα
ρίχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ χά-
θηκε στὸ σκοτεινὸ ὄγκο τοῦ
δάσους.

«Ἐνα ἀπὸ τὰ δυὸ θὰ συμβῇ
τώρα», σκέφτηκε ὁ πᾶτερ Εὐτύ-
χιος. «Ἡ θὰ κάνουν ἔφοδο ὅλοι
μαζί καὶ τότε δίχως ἄλλο ἢ θέση
μας εἶναι πολὺ δύσκολη» γιατί
κι' ἂν ἀκόμα προφτάσω καὶ
ρίξω κάτω τοὺς μισοὺς, οἱ ἐπι-
λοιποὶ θάβναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ
παραδιάσουν μὲ λιστούς τὴν
κλεισμένη πόρτα, ἢ θὰ φαντα-
σθοῦν, πῶς τὸ μοναστήρι τὸ ὑ-
περασπίζον πολλοὶ καὶ τότε τὸ
πιθανώτερο εἶναι νὰ φύγουν ἀ-
ναβάλλοντες γιὰ ἄλλοτε τὴν
ἐκδίκηση.

Τὸ σπουδαιότερο ἦταν βέβαια
νὰ μὴν πληγωθῇ, γιατί στὴν πε-
ρίπτωση αὕτη δὲν ἔμενε ἐλπίδα
σωτηρίας.

Ἀκολούθησε πάλι σιωπή. Κα-
ταλάβαινε πῶς κάτω ἐκεῖ μέσα
στὸ σκοτάδι μιὰ ἐχθρική σκέψη κατὰ-
στρωνε σχέδια καταστροφῆς· κι' αὐτὸ
ἦταν φοβερό! Γιατί δὲν εἶναι τόσο ἐπι-
κίνδυνος ἡ δύναμη τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο
τὸ μυαλό του, ὅταν κουλουριασμένο
μέσα στὸ κρανίον, σὰ φίδι φαρμακερό,
θαρρεῖς, σοφίζεται τέχνες γιὰ ν' ἀφα-
νίσῃ τὸν ὅμοίό του.

Τὴν κρίσιμη αὕτη στιγμή ἐγινε ὁ ἐ-
ξῆς περιέργος διάλογος ἀνάμεσά

στὸν πᾶτερ Εὐτύχιον καὶ τὸν Γρηγόρη,
γοργὸς μὲ σιγανὴ φωνή:

Γιατί δὲν πήγες κάτω μὲ τοὺς ἄλ-
λους; ρώτησε ὁ καλόγερος χωρὶς νὰ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

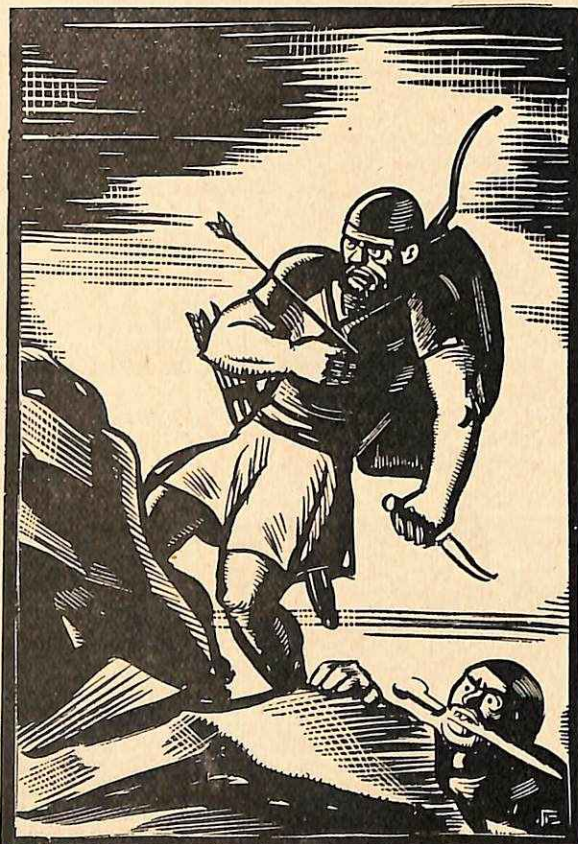
—Δὲν θέλω νὰ κρυφθῶ.
—Καὶ ποῖος σὲ ρώτησε τί θέλεις; Ἐ-
γὼ προστάζω ἐδῶ πέρα.

—Σὲ παρακαλῶ τότε, ἄφησέ με νὰ
μείνω κοντά σου.

—Τί νὰ σὲ κάνω; Δὲν μπορεῖς νὰ
βοηθήσῃς.

—Ἀφσέ με νὰ μείνω, εἶπε πάλι τὸ
παιδί παρακαλεστικά.

Ὁ πᾶτερ Εὐτύχιος ἔρριξε μιὰ γρή-
γορη ματιά στὸ μαθητὴ του. Ἀπόρησε.
Τὰ χαρακτηριστικὰ του ξεχώριζαν μὲ
ἀδρές σταθερὲς γραμμές, ἀτσάλωμένα
ἀπὸ τὴ θέληση. «Πῶς μπορούσε, ἔτσι
μονομιάς, ἀπὸ τὸ σιωπηλὸ καὶ ἄπραγο
τοῦτο πλάσμα νὰ ξεπηδήσῃ ἕνας ἀν-

Ὁ κουρσάρος δέχτηκε τὸ κτύπημα κατὰστηθα.

δρας;» Δὲν εἶπε τίποτε, μὰ ἔνοιωσε
κρυφὴ χαρά. Ἡ γενναία αὕτη καρδιά
πού χτυποῦσε κοντὰ του τὸν δυνά-
μων μὲ τὴν παρουσία της, πῶς πολὺ
παρὰ ἑκατὸ σύντροφοι φοβισμένοι κι'
ἀναποφάσιτοι, πού νοιάζονται πιό-
τερο γιὰ τὸ πεσεῖ τους, παρὰ γιὰ τὴν
ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια.

Ὡς τόσο τὸ φεγγάρι πήγαινε νὰ
κρυφθῇ πίσω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ βου-

νοῦ. Ἐνας μαῦρος πέπλος κατέβαινε
κεῖθε σ' ὁλόκληρη τὴν πλαγιά καὶ σκέ-
παζε τὶς σπηλιές, τὰ σύδενδρα καὶ τὰ
ξέφωτα, κι' ὁλοένα ἀπλωνόταν πιὸ
κάτω σιγὰ-σιγὰ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο
καὶ τὸ μοναστήρι πού ἔξασπριζε τώρα
μὲ τὸ μαντρότοιχο ὁλόγυρα, θὰ βυθι-
ζόταν στὸν ἴσκιον, κι' ἀπ' ἐξῶ τὸ πλά-
τωμα τῶν βράχων, σὲ τρόπο πού, ὅχι
ἕνας ἀνθρώπος, μὰ ὁλόκληρος στρα-
τὸς θὰ μπορούσε νὰ ζυγώσῃ χωρὶς νὰ
πάρῃς εἶδηση.

Ὁ Εὐτύχιος κύτταξε τὸν οὐρανόν. Τ'
ἀστέρια δὲν ξεχώριζαν ἀρκετά, γιατί
τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὰ θάμπωνε,
μὰ μὲ ἀσκημένο μάτι σημάδεψε εὐθὺς
τὴ θέση τοῦ Πούλιας καὶ κατάλαβε
πῶς ἔμενε πολλὴ νύχτα πίσω. «Ὡς πού
ν' ἀρχίσῃ τὸ γλυκοχάραμα θὰ περνοῦ-
σαν ἀκόμα τοὐλάχιστον τρεῖς ὥρες.
Τρεῖς ὥρες! Πολὺ λιγώτερο θ' ἄρ-
κοῦσε γιὰ νὰ καταστραφῇ συθέ-
μελο τὸ μοναστήρι. Χρειαζότανε
φῶς... φῶς μὲ κάθε θυσία. Ἄν
μπορούσε σὰν τὸν Ἰησοῦ τοῦ
Ναυῆ νὰ φωνάξῃ τινάζοντας τὴ
γροθιά του κατὰ τὸν οὐρανόν:
Στήτω ἡ σελήνη!

Χαμογέλασε μὲ πικρία. Ναι,
βέβαια, τὸ σχέδιο τῶν Σαρακη-
νῶν ἦταν ὁλοφάνερο καί, μὰ τὸν
Ἀη Γιώργη τὸν πολέμαρχο, δὲν
μπορούσε κανεὶς νὰ τοὺς κατη-
γορήσῃ πῶς ἦταν ἀνόητοι. Γιατί
νὰ θυσιάσουν ἀκόμα καὶ ἕνα,
ἀφοῦ μπορούσαν μ' ὅλη τους
τὴν ἀνεση, προστατευμένοι ἀπὸ
τὸ σκοτάδι, νὰ πετύχουν τὸν
σκοπὸ τους;

Ὁ μαῦρος ἴσκιος πού κατέ-
βαινε ἀπὸ τὴ βουνόπλαγιά ὁλο-
ένα κάτω φάνταζε τώρα σὰν τὴ
μαύρη φτερούγα τοῦ θανά-
του, πού τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ
τὴν συγκρατήσῃ, οὔτε ἡ ἀντρεία
οὔτε ἡ φρόνηση.

Δὲν ἀπόμεινε, λοιπόν, παρὰ νὰ
ὑποχωρήσουν; Ὡς πού νὰ κρυ-
φθῇ τὸ φεγγάρι θὰ μπορούσαν
βέβαια κι' αὐτοὶ νὰ κατεβθοῦν
στὴν κρύπτη καὶ νὰ ἐνωθοῦν μὲ
τοὺς ἄλλους, πού βρίσκονταν
τώρα ἀσφαλισμένοι στὸ βάθος
τῆς σπηλιάς. Τὸ περισσότερο
νοιάζονταν γιὰ τὸν Γρηγόρη,
πού τὸν περίμενε τὸ δίχως ἄλλο
ἢ μαῦρη μοῖρα τῆς σκλαβιάς,
ἂν ἔπεφτε στὰ χέρια τῶν Σα-
ρακηνῶν. «Ὅσο γιὰ τὸ μονα-
στήρι, ἂς τὸ σώσῃ ὁ Μεγαλοδύ-

ναμος. Ὅ,τι ἦταν μπορετὸ νὰ κά-
νουν τ' ἀνθρώπων χέρια τους, τὸ ἔ-
καναν. Πάνω σ' αὐτὸ κανεὶς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τοὺς κατηγορήσῃ.

Ὁ πᾶτερ Εὐτύχιος στράφηκε κι'
ἔρριξε μιὰ ματιά γιὰ ν' ἀναμετρήσῃ
τελευταία φορὰ τὴν κατάσταση. Τὸ
καθολικὸ σὲ τὴ μέση τῆς αὐλῆς ἦταν
βυθισμένο σὲ θεία γαλήνη κι' ἀπὸ τὸ
ἀψιδωτὸ παράθυρο τῆς κόχης τοῦ ἱε-

ροῦ ἕνα γλυκὸ μελιχρὸ φῶς ξεχώ-
ριζε σὰν ἀστεράκι.

—Ἐσὺ μονάχα, Ὑπεράγια Θεοτόκε,
μπορεῖς νὰ μᾶς βοηθήσῃς, εἶπε ὁ Εὐ-
τύχιος καὶ σταυροκοπήθηκε μὲ κα-
τάνυξη. Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φῶς τοῦ θύ-
μισε πῶς πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη
δύναμη καὶ γνώση ὑπάρχει μιὰ ἄλλη
δύναμη ἀπροσμάχητη καὶ μιὰ γνώση
πάνσοφη, πού τὰ κανονίζει ὅλα σύμ-
φωνα μὲ τὴ δική της ἀνεξιχνίαστη
βούληση.

Ἀρχισε νὰ ψάλλῃ:

Τῇ υπερμάχῃ στρατηγῷ τὰ
(νικητήρια
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν
(εὐχαριστήρια
ἀναγράφω Σοὶ ἡ πόλις σου,
(Θεοτόκε...

Ἡ φωνὴ του παράταιρη, ἄμαθη
στὴν ψαλτική τέχνη, ἔδινε ἀπ' τὰ
βαθεῖα του στήθια σὰν μούγκρισμα,
θαρρεῖς, σὰν πολεμικὴ κραυγὴ κι' ἔ-
ται ἀντηχοῦσε στὰ βράχια ὁλόγυρα.
Μιὰ ἀνατριχίλα ἐνθουσιασμοῦ καὶ
θρησκευτικῆς συγκίνησης παρακίνησε
τὸν πορτάρη δίπλα, τοὺς πατέρες στὴν
αὐλὴ νὰ ἐνώσουν τὶς φωνές τους κι' ὅ-
λοι μαζί νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν νικη-
τήριο παιᾶνα:

Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος
(ἀπροσμάχητον
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐ-
(λευθέρωσον...

Καὶ ἔαφνον, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀνακύ-
λισμα εἰκόνων καὶ σκέψεων, πού κί-
νησε ἀπὸ τὸ θαμπὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ
ὡς τὴ φωτιά πού ἀνάβε ἀκόμα στὴ
σπηλιά τοῦ Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτη καὶ
ξεχώριζε καθαρώτερα τώρα στὴ σκο-
τεινὴ βουνόπλαγιά, μιὰ ἰδέα ἄστραψε
στὸ μυαλὸ τοῦ πᾶτερ Εὐτύχιου.

—Τρέξε εὐθὺς, φώναξε στὸν Γρη-
γόρη, καὶ φέρε φιλὰ κλαδιά καὶ προσ-
ανάμματα ἀπὸ τὸ ὑπόγειον. Πολλά...
ὅσο μπορεῖς περισσότερα. Νάρθουν
καὶ δυὸ πατέρες μαζί σου. Ἀπὸ σένα
τούτῃ τὴ στιγμή κρέμεται ἡ σωτηρία
τοῦ μοναστηριοῦ...

Πότε κατέθηκε ἀπὸ τὸ πατᾶρι τῆς
πόρτας, πότε πέρασε τὴν αὐλὴ καὶ ἔ-
φτασε στὸ ὑπόγειον, πότε ξαναἔβηκε
κι' ἦρθε μὲ τοὺς δυὸ πατέρες πού τὸν
ἀκολουθούσαν φορτωμένοι μὲ πευκό-
ξυλα καὶ θυμάρια ξερά καὶ φοῦντες
ἀπὸ δέντρα... καὶ πάλι καὶ πάλι ὡς
πού γίνθηκε μεγάλος σωρὸς στὴ μέση
τῆς αὐλῆς... Ἐγίναν, θαρρεῖς, ὅλα
τούτα σ' ἕνα ἀνοιγόκλεισμα ματιοῦ
καὶ δὲ μεσολάθησε καμμιὰ σκέψη,
καμμιὰ εἰκόνα, σὰ νὰ μὴν ἐργάζονταν
στὸ διάστημα τοῦτο ὁ νοῦς καὶ ἡ αἰ-
σθησις. Θυμᾶται ἀλήθεια μονάχα μιὰ
στιγμὴ τὴ μορφή τοῦ Ἀθανασίου, πού
πρόβαλε μπροστὰ του ἀλφιασμένη,
μὰ οὔτε τί τοῦ εἶπε, οὔτε τί ἀπάντηση
ἔδωσε αὐτὸς μπορούσε ἀργώτερα νὰ
θυμηθῇ.

—Περιχύστε μὲ λάδι τὰ ξύλα, πρόσ-
ταξε ἀπὸ τὸ πατᾶρι ὁ Εὐτύχιος, ἀνά-
θετε ἕνα-ἕνα χωριστὰ καὶ πετάτε τα
ἔξω ἀπὸ τὸν μαντρότοιχο. Γρήγορα,
γρήγορα!

Κι' ἀλήθεια μόλις εἶχαν καιρὸ. Τὸ
φεγγάρι εἶχε σχεδὸν ὁλότελα κρυφθῇ
πίσω ἀπὸ τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ κι' ἡ
μαῦρη φτερούγα τοῦ ἱσκιου, κατεβαί-

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ὑπάρχει. 49 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Να-
νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὐ-
θανήλ· πόθεν μὲ γινώσκεις; Ἀπεκρί-
θη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν·
πρὶν ὁ Φίλιππος σὲ
φωνάξῃ, ὄντα ὑπο-
κάτω τῆς σκῆς, εἰ-
δόν σε. 50 Ἀπεκρίθη
ὁ Ναθαναὴλ καὶ
λέγει πρὸς αὐτόν·
Ῥαββί, σὺ εἶσαι ὁ
Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ
εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ
Ἰσραὴλ. 51 Ἀπε-
κρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ
εἶπε πρὸς αὐτόν· ἔ-
πειδὴ σοὶ εἶπον· εἰ-
δόν σε ὑποκάτω τῆς
σκῆς, πιστεύεις; με-
γαλύτερα τούτων
θέλεις ἰδεῖ. 52 Καὶ
λέγει πρὸς αὐτόν· ἁ-
ληθῶς ἀληθῶς σὰς
λέγω· ἀπὸ τοῦ νῦν
ἐθέλετε ἰδεῖ τὸν οὐ-
ρανὸν ἀνεωγμένον,
καὶ τοὺς ἀγγέλους
τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνον-
τας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ
ἀνθρώπου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς
ἐξελεθῆναι εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὐρί-
σκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἄκο-
λουθεῖ μοι. 45 Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος
ἀπὸ Βηθσαιᾶ, ἐκ τῆς πόλεως Ἀν-
δρέου καὶ Πέτρου. 46 Εὐρίσκει Φίλιπ-
πος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ·
ὄν ἔγραψε. Μωυσὴς ἐν τῷ νόμῳ καὶ
οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν
υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.
47 Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ· ἐκ
Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;
Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε.
48 Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ
ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει περὶ
αὐτοῦ· Ἰδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ
δόλος οὐκ ἔστι. 49 Λέγει αὐτῷ Να-
θαναὴλ· πόθεν μὲ γινώσκεις; Ἀπε-
κρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ
τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ
τὴν σκὴν εἶδόν σε. 50 Ἀπεκρίθη
Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββί,
σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασι-
λεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. 51 Ἀπεκρίθη Ἰη-
σοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι,
εἰδόν σε ὑποκάτω τῆς σκῆς, πι-
στεύεις; μείζω τούτων ὄψεαι. 52 Καὶ
λέγει αὐτῷ· ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεω-
γόντα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ
ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ
τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ σημερινὴ Κυριακὴ ὀνομάζεται
Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. Κατὰ τὴν
ἡμέραν αὕτην ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλη-
σία ἐορτάζει τὸν θρίαμβον τῆς ὁρθῆς
πίστεως καὶ διδασκαλίας ἐναντίον τῆς
πλάνης τῶν διαφόρων αἱρέσεων. Ἡ
ὁρθὴ πίστις καὶ κυρίως ἡ πίστις εἰς
τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ
πού τὴν ἐπολέμησαν μὲ μανίαν οἱ φο-
βερώτερες τῶν αἱρέσεων, αὕτη ἡ πί-
στις εἶναι ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τοῦ
Χριστιανισμοῦ καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὴν μο-

νάχα πλάνη ὑπάρχει καὶ σκότος.
Πρέπει νὰ μένωμεν πιστοὶ καὶ εὐ-
γνώμονες εἰς τὸν Κύριον τὸν ἐνανθρο-
πίσαντα πρὸς χάριν μας. Ἀς ἀκολου-
θῶμεν τὴν διδασκαλίαν ἐναντίον τῆς
Πίστης τοῦ. Ἀς πράττωμεν μὲ προθυμίαν τὰς
ἐντολάς Του. Ἀς ὁμολογοῦμεν μὲ
θάρος τὸ ὄνομα Του. Τότε ὁ Χριστὸς
θὰ εἶναι προστάτης καὶ βοηθὸς μας
καὶ θὰ ἀξιώσωμεν τῆς Οὐρανοῦ Αὐ-
τοῦ Βασιλείας.

«Ν»

νοντας κεῖθε σκέπασε τὸ μοναστήρι
κι' ἀπλωνόταν πιά πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ
σχέδιον τοῦ Εὐτύχιου, ἐμπνευσμένο
στὴν πῶ ἀπελπιστικὴ στιγμή, ἀπὸ τὸ
ἀδύνατον ἐκεῖνο φῶς, πού ἀντίκρουσε
νὰ λάμπῃ στὴν κόχην τοῦ ἱεροῦ, μπρο-
στὰ στὸ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἦταν
ἡ μοναδικὴ ἐλπίδα σωτηρίας, ἀληθινὴ
θεικὴ ἐπέμβασις πού ἔρχεται, ὅταν ὁ
ἀνθρώπος σταυρώσῃ πιά τὰ χέρια καὶ
παραδίνεται στὴ μοῖρα του, γιατί δὲν
μπορεῖ νὰ κἀνῃ διαφορετικά.

Τὰ φλεγόμενα ξύλα, τριζοκοπῶντας
καὶ διαγράφοντας μιὰ φωτεινὴ καμ-
πύλη ἀπὸ τὴν αὐλὴ ὡς ἔξω, ἔπεφταν
στὸ πλάτωμα καὶ τὸ φωτίζουν ἐντατικά
ἀκόμα καὶ τὶς κορφές τῶν δέντρων,

πού ἀπλωνόνταν πιὸ κάτω καὶ ξεχώ-
ριζαν τώρα καθαρά μὲ τὰ κλαδιά καὶ
τὰ φύλλα τους. Ὅλο τὸ τοπίο εἶχε πᾶ-
ρει μιὰ παράξενη ὄψη ἀπὸ τὶς κόκκι-
νες τρεμάμενες ἀναλαμπές πού ἀνά-
διναν οἱ παιχνιδιάρικες φλόγες.

Κανένας δὲν μπορούσε νὰ ἐξουτίσῃ
ἀπαρτηρήτως ἀπὸ τὸ δάσος καὶ νὰ
ζυγώσῃ τὸν μαντρότοιχο. Αὐτὸ δίχως
ἄλλο τὸ κατάλαβαν καὶ οἱ κουρσάροι,
γιατί ἀκούστηκαν μνισασμένες φωνές
νὰ καταριόυνται καὶ νὰ βλαστημοῦν.

—Κι' ἄλλα ξύλα, πρόσταξε πάλι ὁ
Εὐτύχιος... Ρίχνετε ξύλα, ξύλα ἀδιά-
κοπα...

(Ἀκολουθεῖ)

Η Αυστρία πολεμάει με τους έχθρους της. Διατρέχει κινδύνους σοβαρούς! Οι τραυματίαι έρχονται από τις μάχες καθημερινώς κι' έχουν ανάγκη περιθάλψεως. Και δόκλιπες οικογένειες ντύνονται τα μαύρα, γιατί ο δικός τους, ο πατέρας, ο αδελφός, ο γιός, σκοτώθηκε στὸν πόλεμο!

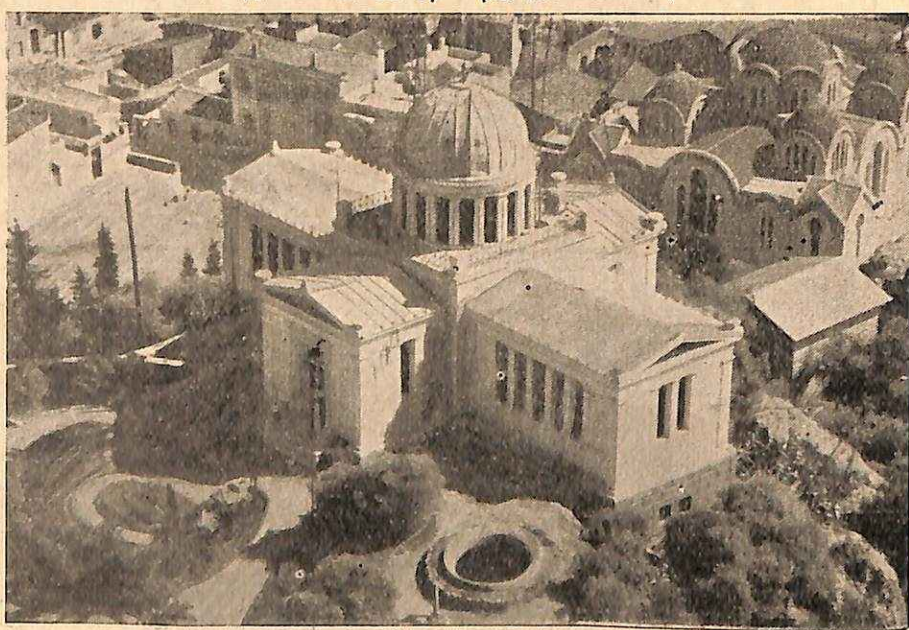
Η Αυστρία έχει ανάγκη ένισχύσεως. Ένας Έλληνας ζή εις την Βιέννη! Εκεί γεννήθηκε, εκεί ανατράφηκε. Είναι υπήκοος Αυστριακός κι' έχει κληρονομήσει τὸν τίτλο τοῦ Βαρώνου ποῦ είχε ο πατέρας του. Μά δὲν ξεχνᾷ πῶς είναι Έλληνας ο Αυστριακὸς αὐτὸς Βαρώνος. Αγαπάει ὁμως καὶ τὴν Αὐστρία, ποῦ τὴν θεωρεῖ δεύτερη πατρίδα του. Καί, πλούσιος καθὼς είναι, ξοδεύει ἀφειδῶς γιὰ τὴν περιθάλψη τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, τῶν τραυματιῶν καὶ ἀναπήρων. Είναι πολῦτιμες οἱ ὑπηρεσίες ποῦ προσφέρει στὸν Αὐτοκράτορα. Κι' αὐτὸς τοῦ τις ἀναγνωρίζει... Τὸν διορίζει πραγματικὸ, ἐνεργό, ἀς ποῦμε ἔτσι, μέλος τοῦ ἔξ ἀπορρήτων αὐτοκρατορικοῦ συμβουλίου, ἰσόβιον μέλος τῶν ὁμοτίμων τῆς Αὐστριακῆς Διαίτης, μέλος τῆς Βουλῆς τῶν μεγιστάνων τῆς Οὐγγρικῆς Μοναρχίας, μεγαλόταυρο τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τάγματος τοῦ Λεοπόλδου καὶ ἀνώτερον ἱππότη τοῦ Σιδηροῦ Στέμματος.

Μεγάλες τιμές γιὰ ἕνα "Έλληνα... τιμές ποῦ ἀντανακλοῦν στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ὁ τιμηθεὶς δὲν ἀποποιεῖται, ἀντιθέτως δὲ βροντοφωνεῖ τὴν Ἑθνικὴν του, τὴν Ἑλληνικὴν του καταγωγή!

Καὶ ὁ Ἕλληνας αὐτός, ποῦ τόσο τιμᾶται στὴ Βιέννη, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Σίμωνα Σίνα, τὸν μεγάλο τῆς Ἑλλάδος εὐεργέτη.

Δὲν ἀγνοεῖ κανεὶς τ' ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Ὁ Σίμων Σίνας δὲν γεννήθηκε σ' ἐλεύθερη ἢ ὑπόδουλη Ἑλληνικὴ χώρα! Ἡ Βιέννη, θετὴ πατρίδα τοῦ πατέρα του, στάθηκε, στὶς 15 Αὐγούστου 1810, ὁ τόπος ποῦ πρωτοεῖδε τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Ἦταν ὁμως Ἕλληνας καί, μολοντὶ Αὐστριακὸς υπήκοος, ἀγάπησε τὴν πατρίδα του, τὴν Ἑλλάδα, με τὴν ἀγνὴ καὶ ἀδόλη ἀγάπη τοῦ πατριώτου Ἑλλήνου. Ὁ πατέρας του, Γεώργιος Σίνας, γεννήθηκε στὰς Σέρρας. Ἡ ὡραία αὐτὴ Μακεδονικὴ πόλις ἦταν γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ κέντρον τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ—τοῦ ὑποδούλου—με τὴν Δύσιν. Ὁ Γεώργιος Σίνας, νεώτατος ἀκόμη μετέβη εἰς Οὐγγαρίαν, ὅπου με τὴν φιλοπονίαν του καὶ τὴν τιμιότητά του κατάρθωσε νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς εὐγενής, ἐκείθεν δὲ ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς στὴν Βιέννη, ὅπου ἀπέκτησε μεγάλην δημοτικότητα, ἀποκαλούμενος με σεβασμὸν ἀπὸ τοὺς Βιεννέζους ὡς «γερο-Σίνας». Εἰς τὴν Βιέννην ὁ Γεώργιος Σίνας ἱδρυσε μεγάλον ἐμπορικὸν καὶ τραπεζικὸν οἶκον καὶ τὸ ὄνομα του ἦταν γνωστὸ σὲ ὁλόκληρη τὴ Δύσι. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ὠνόμασε στὰ 1832 Βαρῶνον τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Οὐγγαρίας, ἐκτιμῶντας τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῆς χώρας του.

Ἔτσι ὁ Σίμων Σίνας εὐρέθη ἀπὸ

Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, δωρεὰ τοῦ Γεωργίου Σίνα.

μικρὸς μέσα εἰς τὸν πλοῦτον καὶ τὴν χλιδὴν. Δὲν συνήνησε τὰς δυσκολίας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας συνήνησαν στὴ ζωὴ ἄλλοι εὐεργέται τοῦ ἔθνους. Παιδωνῶγοι καὶ Ἀκαδημαϊκοὶ εἶχαν ἐπιμεληθῇ τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ νεαροῦ Σίμωνος, ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὴν Ἑλληνικὴν, τὴν Οὐγγρικὴν, τὴν Γερμανικὴν, τὴν Γαλλικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν γλῶσσαν. Ἀνάμεσα στοὺς διδασκάλους τοῦ ἦτο καὶ ὁ Ἕλληνας Ζηνοβίος Πάπ. Ὁ νεαρὸς Σίνας δὲν παρέλειψε καὶ τὰ ἐκπαιδευτικὰ του ταξείδια. Διέτρεξε τὴν Γερμανίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του. Ὁ Σίμων Σίνας σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν εἶχε πλήρη κατάρτισιν, ζηλευτὴν διὰ τὴν ἐποχὴν του. Ἦτο ἀναμφιστήτως προνομιούχος φύσις. Ἄλλος, ποῦ θὰ ἐγεννᾶτο μέσα εἰς τὶς ἀνέσεις τῆς ζωῆς ποῦ συνήνησεν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας ὁ Σίμων, δὲν θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κατάρτισιν ἐκεῖνου. Είναι γνωστὸν: τοὺς χαρακτῆρας σφυρηλατοῦν ἡ δοκιμασία καὶ τῆς ζωῆς τὰ ἐμπόδια, ποῦ κατανικᾷ ὁ δυνατὸς ἄνθρωπος! Τὰ ἐμπόδια, ποῦ δημιουργοῦν τοὺς δυνατοὺς, τοὺς νικητὰς στὴ ζωὴ!...

Καὶ ὁμως ὁ Σίνας, νεαρὸς ἀκόμη, ποῦ θὰ μπορούσε ἄριστα νὰ σπαταλᾷ τὴν πατρικὴν περιουσία σὲ διασκεδάσεις μέσα στὴν εὐθυμὴ ζωὴ τῆς Βιέννης, γίνεται τοῦ πατέρα του πολῦτιμος σύμβουλος καὶ βοηθός.

Στὰ 1853 πεθαίνει ὁ Γεώργιος Σίνας. Καὶ ὁ Σίμων ἀναλαμβάνει τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ πατέρα του. Ἀποδεικνύεται ἀντάξιός τοῦ γεννήτορος. Εὐρύνει τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν καὶ αὐξάνει τὴν πατρικὴν κληρονομίαν. Γνωρίζει ὁμως ποία εἶναι ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ πλούτου. Καὶ ἀρχίζει τὶς ἀγαθοεργίας πρὸς τὴν Πατρίδα του Ἑλλάδα καὶ πρὸς τὴν θετὴν Πατρίδα του. Κατὰ τοὺς πολέμους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐμπλακῇ ἡ Αὐστρία, ὁ Σίνας γίνεται Μακίνας τῆς, καὶ εἴπαμε στὴν ἀρχὴ πῶς τὸν ἀνταμειβεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας.

Ὁ Σίνας ὁμως δὲν φαίνεται ὀλιγώτερον γενναϊδωρὸς πρὸς τὴν πραγματικὴν πατρίδα του, τὴν Ἑλλάδα. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνεγερθῇ με δαπάνας τοῦ πατρὸς τοῦ Σίμωνος, Γεωργίου, εὐρίσκει εἰς τὸν Σίμωνα τὸν καλὸν του προστάτην. Ὁ Σίνας τὸ ἐπιχορηγεῖ καὶ τὸ συντηρεῖ. Μετὰ ταῦτα χορηγεῖ χρήματα εἰς Ἑλλήνας διὰ νὰ σπουδάζουσιν εἰς τὴν Δύσιν φυσικὰ καὶ μαθηματικά. Ἡ Φιλεκαπιδευτικὴ Ἑταιρία θεωρεῖ τὸν Σίνα ὡς ἕνα τῶν καλλιτέρων τῆς εὐεργετῶν.

Ὁ Νὰός τῆς Μητροπόλεως ἀνεγείρεται με τὴν συμβολὴν τοῦ Σίμωνος Σίνα. Ὁ Σάθας, ὁ περιώνυμος τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας ἐρευνητής, ἐρευνᾷ καὶ σπουδάζει εἰς τὴν Εὐρώπην με χρήματα τοῦ Σίνα. Ἡ Κοινότης τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων τῆς Βιέννης καὶ ὁ ἐκεῖ ἑλληνικὸς ναὸς ἔχουν τὸν Σίμωνα Σίνα προστάτην καὶ χορηγητὴν.

Καὶ ἔρχεται τὸ ἐπιστέγασμα τῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα εὐεργεσιῶν τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρός. Ἡ Σιναία Ἀκαδημία. Τὴν ἰδέαν τῆς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 680)

Ο ΤΖΙΜ ΤΗΣ ΣΙΓΚΑΠΟΥΡΗΣ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Μὰ ἐγὼ ἐδῶ σὰς ἀφηγοῦμαι, εἶπε ξαφνικὰ ἡ Σύμπιλ, κι' ὁ ἀδελφός μου κινδυνεύει! Ἰσως νὰ τὸν σκοτώσουν τώρα γιὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴ φυγὴ μου! Ἐκίνα πολὺ ἄσχημα...

—Ὅχι. Καθόλου. Ἐκάνατε πολὺ καλά. Θὰ σὰς σκότωναν καὶ τοὺς δύο ἂν μένατε. Τώρα ὁμως φοβοῦνται τὴν Κυβέρνησι, ποῦ δὲν θὰ τοὺς συνχωρήσῃ. Κι' ἴσως ἀπελευθερώσουν τὸν ἀδελφὸ σας γι' αὐτὴν τὴν αἰτία.

—Ὅχι! Δὲν μπορεῖτε... νὰ ξέρετε. Πρέπει νὰ πᾶμε ἀμέσως! Γρήγορα! Διαφορετικά!...

—Διαφορετικά, τί; ρώτησε ὁ Σάντι, κυττάζοντας στὰ μάτια τὴ νέα, ἡ ὁποία ἀμέσως σκέπασε τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της, εἰς ἔκφρασιν ἀπελπισίας καὶ εἶπε με λυγμούς:

—Δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε τὴν βαρβαρότητα τῶν ἀγρίων αὐτῶν!

Ὁ Ρινάλντι, συγκινημένος, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὤμο τῆς Σύμπιλ.

—Μὴ φοβώσαστε, μουρμούρισε. Θὰ πᾶμε νὰ τὸν σώσουμε!

Κι' ἔρριξε μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά στὸν σύντροφό του. Ὁ ἄλλος ὁμως ἦταν ψυχρὸς, ἀδιάφορος.

—Εἶναι νύχτα. Ρινάλντι. Δὲν μπορούμε νὰ κινηθοῦμε. Ξέρετε τί ἐπιφύλαξι ποῦ χρειάζεται ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀφιλόξενο μέρος. Κι' ἂν ἀκόμη πηγαίναμε με δέκα ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς μας, θὰ διατρέχαμε τοὺς πῦρ μεγάλους κι' ἀφάνταστους κινδύνους μέσα στὸ σκοτάδι, σ' ἕνα ἄγνωστο ἔδαφος. Θὰ περιμένουμε νὰ ἡμερώσῃ. Δὲν θὰ τὸν πειράξουν ἀπὸψε τὸν αἰχμάλωτο... Ξέρω τὶς συνήθειες τῶν ἰθαγενῶν τῆς Βιρμανίας...

—Ὡ! σὰς παρακαλῶ! — Ἰκέτευσε ἡ νέα με τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Ὁ Ρινάλντι συγκινήθηκε.

—Σάντι, ἀκούστε με. Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα ἀπὸψε.

—Πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε—ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος καὶ ρώτησε τὴν Σύμπιλ Μίλνερ:

—Σὲ τί ἀπόστασι βρίσκεται τὸ μέρος ὅπου κρατοῦν αἰχμάλωτο τὸν ἀδελφὸ σας;

—Ἡ νέα δίστασε.

—Δὲν θὰ μπορούσα νὰ σὰς πῶ ἀκριβῶς. Ἰσως... δέκα μίλλια.

—Φύγατε τὸ πρῶτ! Τρέχατε ὅλη τὴν ἡμέρα;... Ἀλλὰ χωρὶς κατεύθυνσι ὠρισμένη, βέβαια...

—Ὅχι! Μὰ καθωδηγοῦσε αὐτὴ ἡ μικρὴ πυξίδα.

—Ἀ... Ὡστε δὲν κάνατε λοιπὸν ἄσκοπους γύρους. Ἀλλὰ τὸ δάσος παρῑσιάζει κι' ἐμπόδια... ναι, δὲν θὰ μπορούσατε νὰ διατρέξετε περισσότερα ἀπὸ δέκα μίλλια. Λοιπὸν, ἂν φεύγαμε τώρα, θὰ κάναμε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη πορεία, καὶ χωρὶς κατεύθυνσιν, γιὰτί κι' ἐσεῖς ἡ ἴδια δὲν θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς ὁδηγήσετε. Θὰ φθάναμε αὐριο... δηλαδὴ πολὺ ἀργά, ἂν βέβαια οἱ ἰθαγενεῖς ἤθελαν νὰ

ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ σας.

—Μὰ, ἂν πᾶμε αὐριο—παρενέβη ὁ Ρινάλντι—θὰ φθάσουμε ἀκόμη πιὸ ἀργά!

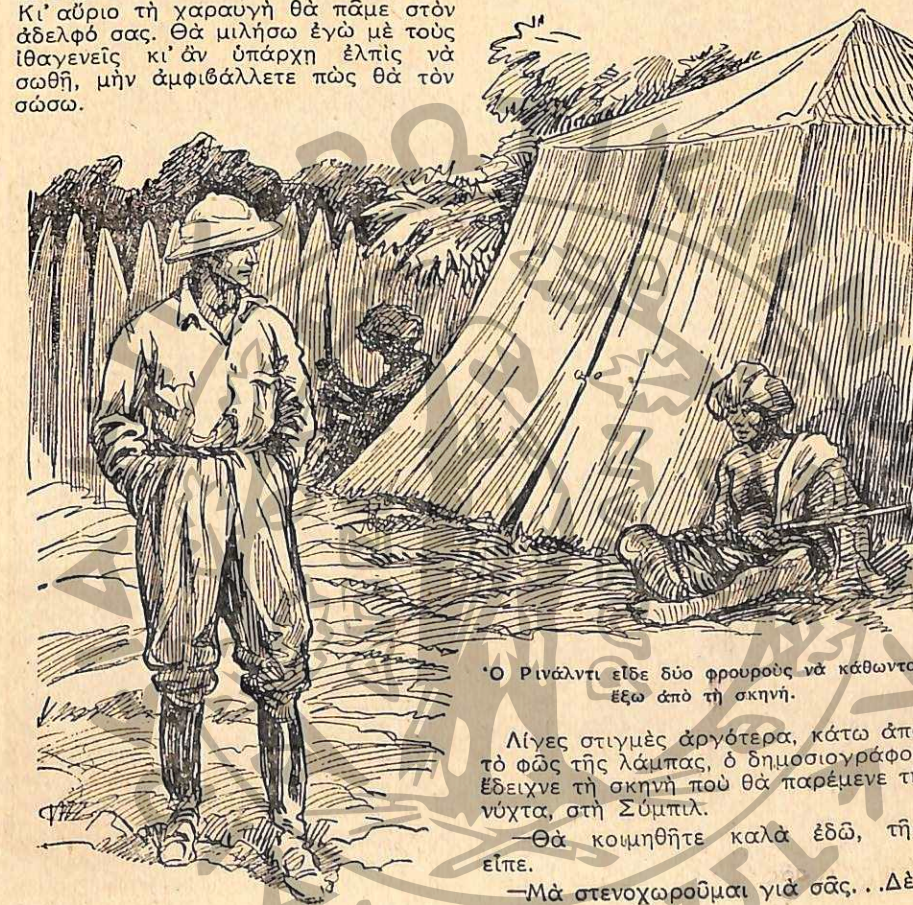
—Τὴν ἡμέρα, μιὰ ομάδα δοκιμασμένων στὴ σκληρὴ πορεία ἀνθρώπων, μπορεῖ νὰ διανύσῃ δέκα μίλλια σὲ πέντε ἢ ἕξη ὥρες. Θὰ φτάσουμε ἐγκαίρως καὶ θὰ μπορέσουμε πολὺ εύκολα νὰ ἀνιχνεύσουμε τὸ ἔδαφος.

—Σωστά, συγκατένευσε ὁ Ρινάλντι. Συγγνώμην, Σάντι, γιὰτί δὲν ἔχω πείρα... κι' οὔτε καλὴ σκέψι σὲ μερικὰ πράγματα. Κι' ὁμως κάτι ἤθελα νὰ κάνω.

—Ναι, σὰς ἐξορκίζω! ἐπέμεινε ἡ νέα. Πρέπει νὰ συγχωρήσετε τὴν ἐπιμονὴν μου γιὰτί ἡ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μου βρίσκεται στὰ χέρια τῶν ἀγρίων. Μποροῦν νὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ φριχτὰ βασανιστήρια.

—Μὴν ἀμφισβᾶλlete, μίς—ξεφώνησε ὁ Ρινάλντι. Ὁ φίλος μου θὰ κάνῃ τὸ πᾶν ποῦ τοῦ εἶναι δυνατόν. Ἐμπιστευτὴτε σ' αὐτόν. Θὰ σὰς βοηθήσουμε εὐχαρίστως.

—Ναι, βασιστῆτε σὲ μένα, μίς—εἶπε ὁ Σάντι με βαρεῖα φωνή. Εἶναι τὸ καλύτερο ποῦ μπορεῖτε νὰ κάνετε. Θέτουμε στὴ διάθεσιν σας τὴ σκηνὴ μας κι' ἐκεῖ θ' ἀναπαυθῆτε, θὰ κοιμηθῆτε. Κι' αὐριο τὴ χαράυγῃ θὰ πᾶμε στὸν ἀδελφὸ σας. Θὰ μιλῶσιν ἐγὼ με τοὺς ἰθαγενεῖς κι' ἂν ὑπάρχῃ ἐλπίς νὰ σωθῇ, μὴν ἀμφισβᾶλlete πῶς θὰ τὸν σώσω.

Ὁ Ρινάλντι εἶδε δύο φρουροὺς νὰ κάθωνται ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ὁ δημοσιογράφος εἶδει τὴ σκηνὴ ποῦ θὰ παρέμενε τὴ νύχτα, στὴ Σύμπιλ.

—Θὰ κοιμηθῆτε καλά ἐδῶ, τῆς εἶπε.

—Μὰ στενοχωροῦμαι γιὰ σὰς... Δὲν

Θ' απομακρυνθήτε βέβαια από δω.
—Όχι, κοιμηθήτε ήσυχη.
—Ναί, βέβαια. Έχετε τόσους ανθρώπους μαζί σας.
—Περίπου είκοσι πολεμιστάς και πολλούς υπηρέτας και μεταφορείς.
—Μά τότε είναι μεγάλο το καρναβάλι σας. Τί κάνετε; Μή συγχωρείτε αν είμαι περίεργη.
—Θα σας πω αμέσως. Έκυνηγήσαμε και φέρνουμε μαζί μας αρκετή ποσότητα ελεφαντοστού και πολλά θηρία για τα ιπποδρόμια.
—Α... Κατάλαβα!
—Η νέα ετοιμαστήτε να ξαπλώση.
—Καλή νύχτα, μίε.
—Ευχαριστώ. Καλή νύχτα σας.
Σαν ξαναγύρισε κοντά στον Σάντι ο Ρινάλντι, είδε τον Σάρογκ που απομακρυνόταν, μερικούς ανθρώπους του παραβάνιου που πήγαιναν να κοιμηθούν, αλλά οι φρουροί παρέμεναν ενισχυμένοι.

—Δώσατε νέες διαταγές; ρώτησε τον φίλο του. Νομίζετε πως διατρέχουμε κίνδυνο άποψε;
—Βεβαίως. Μεγάλο κίνδυνο. Σας συμβουλεύω να κοιμηθήτε ντυμένους. Ίσως να μας έπιτεθούν.
—Τότε... είν' αλήθεια πως οι άγριοι...
—Οί άγριοι; Α, ναί. Λοιπόν, αγαπητέ Ρινάλντι, δεν είστε προνοητικός και δεν μάθατε να δυσπιστήτε.
—Τί;
—Ο Σάντι χαμήλωσε τη φωνή του.
—Για πήτε μου. Δεν σας φαίνεται πως τα ρούχα αυτής της νέας ήσαν πολύ εν τάξει και καθόλου κουρελιασμένα, για έναν άνθρωπο που διέτρεξε όλη την ημέρα μέσα τό άγριο δάσος;
—Μά... δεν πιστεύω να ύποψιαστήκατε ότι...
—Ω, δεν ύποψιάζομαι τίποτα. Πιστεύω. Και δεν παρατηρήσατε πως κάθε φορά που μιλούσε για τον αδελφό της δίσταζε;
—Και γιατί;
—Και κάτι ακόμη. Δεν έφτασε στην κατασκήνωσή μας εκ τύχης, αλλά περπάτησε με την πυξίδα. Μά δεν καταλαβαίνετε τίποτα, λοιπόν;
—Μά είναι φυσικό! Έκείνος που έχει μια πυξίδα θα την χρησιμοποιήσει!
—Βεβαίως για να πάη προς άνατολάς. Ένψ έρχομένη σέ μάς. ήρθε προς τη δύση, δηλαδή προς μια κατεύθυνση όπου δεν θα ύπληρχε πιθανότης να συναντήση κανένα χωριό κι' ούτε κανένα καρναβάλι λευκών. Και πως συνέβη να έλθη σέ μάς; Πως μπορούσε να ξέρη πως έμεις βρισκόμαστε εδώ; Και προσποιήθηκε πως ήρθε κατά σύμπτωση.

—Ο Ρινάλντι έμεινε μ' άνοιχτό το στόμα.
—Μά... θέλετε να πητε πως ή νέα μάς είπε ψέματα;
—Ο Σάντι γέλασε.
—Καλή νύχτα, Ρινάλντι. Ξαπλώστε στην μπράντα και κρατάτε κοντά σας τό όπλο σας. Ο Σαρόγκ ξέρει τις διαταγές μου.
—Μά, Σάντι... Δεν θα μπορέσω να κοιμηθώ! Ποιά είναι εκείνη ή γυναίκα;
—Μιλάτε σιγά, λέγω. Είναι πολύ ένωρίς να σας εξηγήσω. Αύριο, Ρινάλντι. Καλή νύχτα. (Ακολουθεί)

Ο ΡΗΤΩΡ ΛΥΣΙΑΣ

Ο ρήτορας Λυσίας γεννήθηκε στην Αθήνα τό 458 π. Χ., ήταν δέ παιδί του Συρακούσιου Κέφαλου, που ήταν ρήτορας και αυτός και που ήλθε να εγκατασταθή στην Αθήνα, κελύσματι του Περικλή. Τήν πληροφορία αυτή μάς την δίνει ο ίδιος στον λόγο του κατά Έρατοσθένη, λέγοντας: Ο ύμός πατήρ Κέφαλος επέιση μεν υπό το Περικλέους εις ταύτην την γήν άφικέσθαι, έτη δέ τριάκοντα ώκησε... Για τον Κέφαλο κάνει μνεία ο Πλάτωνας στην Πολιτεία του (328 c), εισάγοντάς τον ως πρόσωπο ένεργό στο διάλογό του. Τό 443, σέ ηλικία 15 χρονών, ο Λυσίας ήρθε στο Θούριο της Ιταλίας που ήταν τότε Έλληνική πόλις, κοντά στον κόλπο του Τάραντα.

Έκεί λοιπόν γίνεται μαθητής του Τισία και του Νικία, που ήταν άπ' τις Συρακούσες. Τόσο δέ τον είχαν αγαπήσει οί Θούριοι, ώστε τουδωκαν μέρος στη διοίκησι της νεαρχής Πολιτείας τους. Απ' τον Άριστοτέλη μαθαίνουμε πως έδίδασκε και την ρητορική (Κικέρ. Βρούτ. 16), δεν είναι όμως βεβαιωμένο πως έδασκώσε τό έπάγγελμα αυτό και στο Θούριο ή στην Αθήνα μόνο, ύστερα από την επάνοδό του, όπου ήλθε κοντά του για να φοιτήση και ο Ίσαίος. Φαίνεται όμως πως, επειδή υπερίσχυεν ο όνιότεχνός του Θεόδωρος, άφησε την διδασκαλία της ρητορικής.

Τό 411 π.Χ. ύστερα από την τρομερή ήττα των Αθηναίων στην Σικελία, όλοι όσοι ήταν μέ τό μέρος των Αθηναίων στην Σικελία, ακόμη και στην μεσημβρινή Ιταλία, άρχισαν να καταδιώκονται. Ο Λυσίας τότε, μαζί με άλλους τριακόσιους, κατηγορείται για Αθηναισμό και εξορίζεται από τους Σπαρτιατίζοντες Θούριους. Άλλος τόπος γι' αυτόν δεν ήταν παρά ή Αθήνα, όπου του ήταν πεπρωμένο να ύποστη τό πάνδεινα, για την αγάπην του προς αυτήν, ακόμη και για τά φιλελεύθερα αίσθήματά του.

Τήν εποχή, που ήταν στην άρχή οί Τριακοντα, που ύστερα από την ήττα των Αθηναίων την έν Αίγυψο ποταμοίς κατεστάθηκαν από τους Σπαρτιάτες, ο Λυσίας, επειδή θεωρήθηκε έχθρός στην έξουσία τους, συλλαμβάνεται για να θανατωθή, άφου πρώτα του δημεύθηκε όλη ή περιουσία. Εύτυχώς όμως κατορθώνει να ξεφύγη και έρχεται στά Μέγαρα. Απ' εδώ λοιπόν άρχίζει τον άγώνα του. Στέλνει στον Θρασύβουλο, που πρώτος πήρε τά όπλα κατά της Τυραννίας, όλα τά λείψανα της περιουσίας του, ακόμη και τις 2 χιλιάδες δραχμές που είχε, τις 200 άσπίδες και ένα λοχό από 302 μισθοφόρους. Ο Θρασύβουλος για άμοιθή μπροστά στις θυσίες που είχε κάνει, ακόμη

και για τά φιλαθηναία αίσθήματά του, του δίνει τά δίκαια του τέλειου πολίτη. Με την πάροδο όμως όχι και μεγάλου χρόνου έρχεται ο Άρχινος στον δήμο και άποδεικνύει, πως ή εισποίησις 1 αυτή γίνηκε χωρίς να ύπάρχη τό νόμιμο προθύλευμα 2, πράγμα που άναγκάζει τον δήμο να την κηρύξη άκυρη. Από εδώ και πέρα ζη πιά ο Λυσίας μέσα στην Αθήνα ως ίσοτελής 3, δηλαδή έχοντας τό προνόμιο της επιγαμίας, της έγκτήσεως, της ατελείας μετοίκου, τό να δμύλη στο δικαστήριο χωρίς προστάτη.

Όταν πιά έπαψε να διδάσκη την ρητορική, ύστερα από την υπερίσχυσι του Θεόδωρου, άσχολεϊται με την συγγραφή λόγων για την χρήση άλλων, δηλαδή γίνεται καθαρά λογογράφος. Έτσι πέρασε όλο τον καιρό του, μέχρι δηλαδή τό 378. Ο Λυσίας έγραψε, σύμφωνα με τις μαρτυρίες πολλών, περίπου τριακόσιους ένενήντα πέντε λόγους, τουλάχιστον τόσους φέρνουν τό όνομά του. Σύμφωνα όμως με την γνώμη των αρχαίων κριτικών, φαίνονται για γνήσιοι μόνον οί διακόσιοι τριάντα. Απ' αυτούς σώζονται μόνον τριάντα πέντε, μέσα δέ σ' αυτούς μερικοί άτελείς και άλλοι κατόπασαν πιθανότητα νόθοι. Τους περισσότερους άπ' αυτούς τους συντάξε μετά την επάνοδόν του στην Αθήνα και μόνον τον κατά Έρατοσθένη άπήγγειλεν ο ίδιος. Απ' την άρχή του λόγου αυτού φαίνεται πως άρχισε επίσημα να λογογράφη άπ' τό 403 π.Χ. Μεταξύ των έργων του που χθόνηκαν είναι και ή ρητορική τέχνη, που πιθανόν να ήταν ένα άπ' τά πρώϊμά του έργα. Απ' τον μεγάλον αριθμό ακόμη και άπ' την έπισημότητα εκείνων που σχολίασαν και ύπομνημάτισαν τους λόγους του Λυσία στην αρχαία εποχή, φαίνεται πως τά έργα του ήσαν σέ μεγάλη τιμή και ύπόληψι. Για τη γλώσσα του έχει να πη κανείς πως είναι ένας άριστος κανόνας της άττικής διαλέκτου. Η χάρις που έπικρατεί μέσα στους λόγους του, ή κομψότης ακόμη και ή αφέλεια, είναι τά κύρια γνωρίσματα με τά όποια μπορεί κανείς να διακρίνη αυτούς, από κείνους που ψευδώνυμω φέρονται με τδνομά του, γι' αυτό πολύ δίκαια μπορεί να πη κανείς πως παίρνει τη θέση του μεγάλου Άττικού ρήτορα.

Χ. Μ. Καζούρης

1. Εισποίησις είναι ή εισαγωγή στη φαντασία ενός παιδιού. Η εισαγωγή αυτή γίνεται κατά την έορτή των Απατουρίων, κατ' εξαίρεσιν όμως δεν άπηγορεύετο και σέ άλλον χρόνο, γιατί ο ποιητής πατέρας είχε συμφέρον όσον τό δυνατόν πύό σύνταμα να εισαγάγη στον οίκο του τό θετό παιδί.
2. Προθύλευμα. Προκαταρκτική άπόφασις της Βουλής, ή όποια διαβαζότανε από τον κήρυκα στην έκκλησία του δήμου, σέ έκτακτες δέ περιστάσεις από τους ίδιους τους Πρυτάνεις.
3. Ίσοτελής μιά τάξις μετοίκων, που έτέλει τά ίσα τοίς άσείοις.

Καραγκιόζης και Αϊσωπος

Από πού ήλθεν ο Καραγκιόζης;

Τόν βλέπομε, τόν άκούομε, αλλά δεν ξεύρομεν ακριβώς από πού ήλθε. Υπάρχει ή αντίληψις ότι έζησε και άπέθανεν εις την Προύσα της Μικράς Ασίας. Μάλιστα εις ένα από τά νεκροταφεία της Προύσης ύπάρχει ένα έπιτύμβιον μάρμαρον, τό όποϊον γράφει ότι αυτός είναι ο τάφος του Καραγκιόζη. Τό μάρμαρο έχει και λεπτομερείας για τη ζωή και για τόν θάνατόν του.

Είναι όμως πραγματικό αυτό τό μάρμαρο ή έγγραφη άργότερα δια να διαωνίση κάποια παράδοσις;

Ημείς εις την Ελλάδα θεωρούμε τόν Καραγκιόζη Έλληνα. Είναι φανατικός Έλλην και χριστιανός. Όλόκληρο τό όνομά του είναι Καραγκιόζης Καραγκιοζόπουλος. Φαίνεται πιθανόν ότι κατάγεται από ποιμένας, γιατί έχει θεϊόν τόν Μπαρμπα-Γιώργο που είναι ένας όρεινός ποιμήν, ίσως Λιδωρικιώτης.

Οί άλλοι ήρωες του Καραγκιοζοθεάτρου είναι ο Χατζηαβάτης ο Τσελεπής, που είναι Μουσουλμάνος και κάνει θελήματα ή μετέρχεται τόν δημιουργικόν κήρυκα. Λέγεται και Χατζατζάσης. Ο Πασάς, που είναι Τουρκός. Ο Βεληγκέας, Τουρκαλβανός. Ο Σιόρ Διονύσιος Φρίγκος, ή Νιόνιος, ή Διονύσιος του ποτε Άγαθού Άγγέλου, εκ Ζακύνθου. Ο Ώμορφονίδς με ένα μάλιστα κεφάλι, ως νεροκολόκυθο. Διαρκώς λέγει ούτις. Η κόρη του Πασά ή Βεζύρη. Η γυναίκα του Καραγκιόζη. Ο γυιός του, που λέγεται Κολλητήρι ή Μολητήρι. Πρωταγωνιστής είναι και ο Μέγας Άλέξανδρος, φέρων περικεφαλαίαν, άσπίδα και σπάθη. Παρουσιάζεται εις πολλές περιπτώσεις ως προστάτης των Χριστιανών, άν και έζησε τριακόσια πενήντα έτη πρό Χριστού. Φονεύει τόν τρομερό δράκο, ή ύφι ή κήτον, που πάει να φάη την βεζυροπούλα.

Είναι και άλλα πρόσωπα που εισήχθησαν κατά τά τελευταία χρόνια εις τό καραγκιοζοθέατρον. Ο Βαγγελάκης της Μαμμής ο γυιός, που φαίνεται ότι κατάγεται από την Σύρο, ο Μανούσας, ο Κρητικός κ. ά. Κύριοι όμως ήρωες είναι ο Καραγκιόζης και ο Χατζηαβάτης. Αυτοί πρωτοεμφανίζονται εις κάθε παράστασιν και αυτοί τελειώνουν την παράστασιν. Ο Χατζηαβάτης συναντών τόν Καραγκιόζη τόν ρωτά τραγουδώντας:

«Αδελφέ μου Καραγκιόζη
πούσουνα τόσον καιρό;»

Και ο Καραγκιόζης άπαντ' άδερών:

«Ήμουνα στόν αδελφό μου
κι' έτρωγα ψωμί ξερό.»

Γιατί ο Καραγκιόζης πάντα είναι πεινασμένος. Κατά την παράδοσιν που διατηρείται εις την Προύσαν, ο Καραγκιόζης και ο Χατζηαβάτης είργάζοντο πρό πεντακοσίων έτών εις τό κτίσιμο ενός τζαμιού ως εργάται. Έλεγαν όμως πολλά άστεία, και οί κτίσται αντί να εργάζωνται έγελούνσαν. Τό τζαμί δεν έπρωχωρώσε. Τό έμαθεν ο Σουλτάνος και διέταξε να κοπή τό κεφάλι του Καραγκιόζη, που ήτο πρωταίτιος στά άστεία. Ύστερα μετενόησε και παρήγγειλε να στηθή στόν τάφο του ή μαρμαρίνη στήλη για την όποϊαν έγραψα άνωτέρω. Μετά τόν θάνατο του Καραγκιόζη τά άστεία του έκκυκλοφόρουν πολύ και έγιναν άφορητά να γίνη τό θέατρο του Καραγκιόζη. Αυτά λέγει ή παράδοσις.

Έν τούτοις ήμεις νομίζομεν ότι ή προέλευσις του Καραγκιόζη και του Καραγκιοζοθεάτρου είναι πολύ παλαιότερα. Θά την είχαν αυτήν την παράδοσιν οί λαοί της Μικράς Ασίας και οί Άρχαίοι Έλληνες πριν από τόν γέννησι του Χριστού. Γιατί ο Καραγκιόζης έχει άπείρους όμοιότητας με τόν Αϊσωπο τόν μυθοποιό, που έζησε έξακόσια χρόνια πριν από τόν Χριστό, άν πράγματι ύπληρξεν Αϊσωπος. Άλλά και άν πράγματι ύπληρξε Καραγκιόζης. Είναι δέ περίεργον πως δεν έπρόσεξαν έως τώρα αυτές τάς όμοιότητας όσοι έγραψαν για τόν Καραγκιόζη.

Τά όνόματα και των δύο έχουν την ίδια σημασία. Καραγκιόζης θά ειπή εις την τουρκική γλώσσα και Μαυρομάτης. Αϊσωπος έξηγοΰν ότι σημαίνει Έλληνιστί ο μαύρος, ο καφαλισμένος, ο Αϊθίοψ. Μπορεί όμως Αϊσωπος να σημαίνε μαυρομάτης και όχι μαύρος. Γιατί αϊθιομαι σημαίνει καίομαι, και έπομένως μαυρίζω, αϊθων σημαίνει ο καφαλισμένος, ο μαύρος και ώπως θά ειπή τό μάτι. Αϊσωπος έπομένως είναι μετάφρασις εις την έλληνικήν.

Δέν είναι βέβαιον άν ύπληρξε. Πολλοί συγγραφείς άμφισβόλλουν. Μπορεί έπομένως να μην ύπληρξε και Καραγκιόζης.
Κάτι όμως θά ύπληρξε.
—Τί;
—Ο Καραγκιόζης συγκινεί πολύ τους μικρούς. Τόν παρακολουθούν με χαράν και με ενδιαφέρον. Τόν παρακολουθούν και οί μεγάλοι. Πολλοί μικροί κόβουν χαρτόνια και παίζουν στά σπία των ή στίς αλές τόν Καραγκιόζη. Τό έχουν μεγάλη διασκέδασι. Ο Καραγκιόζης είναι κυρίως τό θέατρον των μικρών. Άλλά και των μεγάλων. Και οί μύθοι του Αϊσώπου είναι πρό πάντων για τους νέους, που εύχαριστούνται να διαβάσουν ή να άκούουν τά ζώα να μιλούν.

Φαίνεται ότι εις την πολύ παλαιάν εποχή ύπληρχαν άνθρωποι που είχαν ως έπάγγελμα να λέγουν παραμύθια και άστεία, και να διασκεδάζουν με αυτά

νικήν του Καραγκιόζη. Και τά δύο σημαίνουν τόν μαυρομάτη.

Άλλά και ή πατρίδα και των δύο είναι σχεδόν ή ίδια. Ο Αϊσωπος λέγεται ότι έγεννήθη εις τό Κοτύαιον της Φρυγίας, που είναι ή σημερινή Κιουτάχεια. Ο Καραγκιόζης έδούλευεν εις την Προύσα. Η δέ Προύσα είναι κοντά εις την Κιουτάχεια.

Η φυσιογνωμία και των δύο είναι ή ίδια. Άσχημότατοι, καμπούρηδες, βραδυγλωσσοί ή τσευδοί, με πλακούστη μύτη, που είναι μυτερή στην άκρη, κοντοί. Τά ψυχικά των χαρίσματα είναι τά ίδια. Άστείοι, εύφρεστοι, αντιπρόσωποι του λαϊκού πνεύματος, λέγονται άνέκδοτα ή μύθοι. Ο Αϊσωπος ήτο δοδός. Ο Καραγκιόζης σηνήθως μετέρχεται τόν υπηρέτη. Αυτό είναι τό κυριώτερό του έπάγγελμα.

Και ο τρόπος του θανάτου των είναι ο ίδιος. Ο Καραγκιόζης φονεύεται εις τό κτίσιμο ενός τζαμιού λόγω των άστέων του. Ο Αϊσωπος έφονεύθη εις τό μαντεϊόν των Δελφών, διότι έφονεύθη τούς Ιερείς του Θεού Άπόλλωνος. Ο Καραγκιόζης ρέπει προς την κλοπήν. Τόν Αϊσωπο τόν κατηγορήσαν οί Ιερείς των Δελφών ότι έκλεψε. Μετά τόν φόνον του Αϊσώπου, ο Θεός Άπόλλων παρήγγειλε και του έστησαν μίαν μαρμαρίνην στήλην με έπιγραφήν, γιατί άδικα έφονεύθη. Μετά τόν θάνατον του Καραγκιόζη, ο Σουλτάνος παρήγγειλε να του στησουν την μαρμαρίνην στήλην με την έπιγραφήν, που σώζεται έως σήμερα εις την Προύσα, γιατί άδικα έφονεύθη. Δέν είναι λοιπόν ένα και τό αυτό πρόσωπο ο Καραγκιόζης και ο Αϊσωπος;

Τόσαι συμπτώσεις εις δύο διαφορετικά πρόσωπα είναι άδύνατον να ύπάρχουν.

Υπληρξεν όμως ο Αϊσωπος;
Δέν είναι βέβαιον άν ύπληρξε. Πολλοί συγγραφείς άμφισβόλλουν. Μπορεί έπομένως να μην ύπληρξε και Καραγκιόζης.

Κάτι όμως θά ύπληρξε.
—Τί;
—Ο Καραγκιόζης συγκινεί πολύ τους μικρούς. Τόν παρακολουθούν με χαράν και με ενδιαφέρον. Τόν παρακολουθούν και οί μεγάλοι. Πολλοί μικροί κόβουν χαρτόνια και παίζουν στά σπία των ή στίς αλές τόν Καραγκιόζη. Τό έχουν μεγάλη διασκέδασι. Ο Καραγκιόζης είναι κυρίως τό θέατρον των μικρών. Άλλά και των μεγάλων. Και οί μύθοι του Αϊσώπου είναι πρό πάντων για τους νέους, που εύχαριστούνται να διαβάσουν ή να άκούουν τά ζώα να μιλούν.

Φαίνεται ότι εις την πολύ παλαιάν εποχή ύπληρχαν άνθρωποι που είχαν ως έπάγγελμα να λέγουν παραμύθια και άστεία, και να διασκεδάζουν με αυτά

(Συνέχεια στή σελίδα 680)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕCΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

Χειρίς Οικογένεια

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τότε όμως η μητέρα σήκωσε το κεφάλι της, ξαφνιασμένη βέβαια κι' ανήσυχη που δεν το άκουγε πιά κοντά της. "Αμέσως το είδε. Μ' αντί να τρέξη ξεπίσω του, όπως φανταζόμουν εγώ, περιωρίσθηκε να το φωνάξει απ' τη θέσι της και το παιδάκι, συνηθισμένο φαίνεται ν' άκουη, γύρισε κοντά της. Πάει κι' αυτή ή έλπιδα!

Μπορεί όμως οι άνθρωποι εκείνοι να μην αγαπούσαν το χορό. Γιατί όχι; Είπα λοιπόν του Ζερμπίνου και της Δούλης να καθίσουν κι' άρχισα να τραγουδω την καντσονέττα μου. Μά την άληθεια, ποτέ μου δεν την τραγούδησα με τόσο ζήλο.

"Αρχίζω τη δεύτερη στροφή, όταν είδα έναν άνθρωπο με κοντό σακκάκι και με μαλακό καπέλλο, να μάς πλησιάζει.

— Δόξα σοι ο Θεός!
— Εβαλα περισσότερη δύναμη στο τραγουδί μου.
— Εί! μου φώναξε τί κάνεις εδώ, παληόπαιδο;
Κόπιασα σασιμένους απ' αυτή τη γλώσσα και τον έβλεπα μανοικτό στόμα να με πλησιάζει.
— Άκούς τί σου λέω; Άποκρίσου!
— Μά το βλέπετε, κύριε, τραγουδω.
— Έχεις άδεια να τραγουδάς στην πλατεία του χωριού μας;
— Όχι, κύριε.
— Τότε δίνε του, για να μη σε πάω στο Δικαστήριο.
— Μά, κύριε...
— Κύριε Άγροφύλακα να λές!... "Ελα! ξεκουμπήσου από δω, παληόπαιδε!...

"Άγροφύλακες! Τά παθήματα του Βιτάλη με είχαν μάθει τί θα πη να τ' άβάζει κανένας μ' άστυφυλάκους κι' άγροφυλάκους... Γι' αυτό δεν περίμενα να μου τό ξαναπατή! παρά κρέμασα στον ώμο την άρπα μου κι' έφυγα από κεί που είχα έλθει.

Ζητιάνος!... Μ' αυτό δεν ήταν καθόλου σωστό! Πότε ζητιάνεψα εγώ; Τραγουδούσα μόνον, έπαιζα άρπα, χόρευα, που ήταν και μένα ή δουλειά μου. Τι κακό είχα κάνει;...

Σε πέντε λεπτά της ώρας ήμουν έξω απ' το άφιλότερο εκείνο χωριό. Τά σκυλιά μ' άκολουθούσαν με κατεβασμένα αυτιά, γιατί καταλάβαιναν βέβαια πως κάτι δυσάρεστο μάς είχε συμβεί.

Κάθε τόσο ο Κάπης με ξεπερνούσε λίγο και, γυρίζοντας το κεφάλι πίσω, με κύτταζε περίεργα με τ' έξυπνα μάτια του. "Ενας άλλος στη θέσι του θά με ρωτούσε. Ο Κάπης όμως ήταν σκύλος μ' ανατροφή και πειθαρχία. Περιωρίζονταν μόνο να φανερώνη την άποριά του κι' έβλεπα τις μασέλες του να τρέμουν από τον κόπο, που έκανε για να κρατή τ' αγκυρίσματα.

"Αμα βρεθήκαμε άρκετά μακριά απ' το χωριό, ώστε να μην υπάρχη πιά φόβος από τον Άγροφύλακα, έγνεψα με το χέρι κι' άμέσως τ' άτρία σκυλιά με περικύκλωσαν, με τον Κάπη στη μέση, άκίνητο και προσε-

κτικό. "Ηλθε ή στιγμή να τους δώσω την εξήγησι που περίμεναν.

— Έπειδή δεν είχαμε άδεια να παίζουμε, είπα, μάς διώξαν.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Κάπης με κούνημα του κεφαλιού.

— Λοιπόν θά κοιμηθούμε έξω, όπου βρούμε, χωρίς δειπνό!

Με τη λέξι "δειπνό", τ' άσκυλιά άρχισαν να γρινιάζουν.

Τους έδειξα τις τρεις μου πεντάρες.

— Ξέρετε πως αυτές μόνο μάς μένουν. "Αν τις ξεδού-

αμε άπόψε για δειπνό, δε θάχαμε να φάμε αύριο τίποτα.

Έπειδή όμως φάγαμε σήμερα, μου φαίνεται φρόνιμο να τις φυλάξουμε για αύριο.

Και φύλαξα τις τρεις πεντάρες στην τσέπη μου.

Ο Κάπης κι' ή Δούλη έρριξαν τ' άκεφάλια τους με ύποταγή. Ο Ζερμπίνος όμως, που ήταν φαγάς και δεν έδειχνε πάντα καλό χαρακτήρα, εξακολούθησε να γρινιάζει.

Τόν κύτταξα άυστηρά, μά δεν κατάφερα να τον κάμω να σωπάσει. Και τότε γύρισα στον Κάπη.

— Εξήγησέ του, του είπα, αυτό που δεν θέλει να καταλάβη, ότι δεν μπορούμε να φάμε σήμερα δυο φορές, για να μη φάμε αύριο ούτε μιά!

"Αμέσως ο Κάπης σκούνησε με το πόδι τον Ζερμπίνο κι' άρχισε μεταξύ τους μιά συζήτησι.

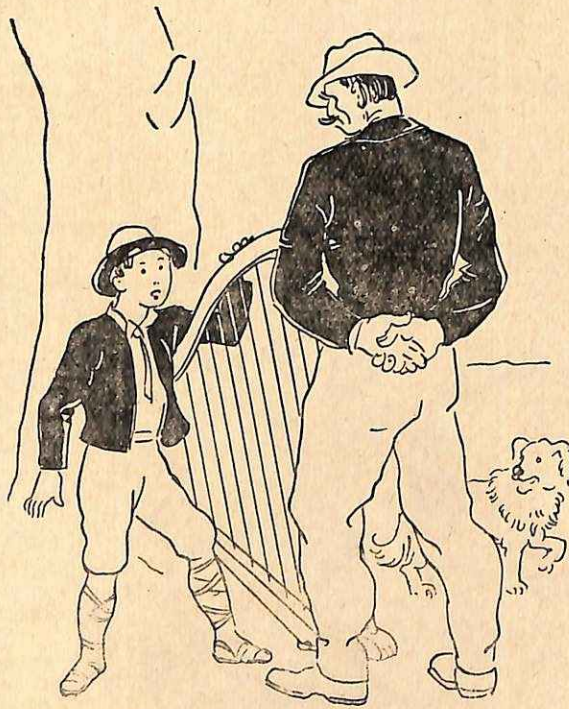
"Ας μη φανή ακατάλληλη ή λέξι "συζήτησι" εδώ που μιλούμε για δυο ζώα. Γιατ' είναι βέβαιο πως και τ' άζώα έχουν γλώσσα, τ' άκάθε είδος ιδιαίτερη. "Αν έκαθήσατε ποτέ σε σπίτι στολισμένο με χελιδονοφωλιές, θά παρητηρήσατε βέβαια πως τ' άχελιδόνια, που κελαϊδούν τόσο ζωηρά την αυγή, δεν τονίζουν άπλως ένα τραγουδί, παρά συνομιλούν μεταξύ τους, συζητούν για σπουδαία πράγματα ή αλλάζουν λόγια στοργής. Κι' όταν τ' άμερηγία της ίδιας φυλής άπαντιούνται σ' ένα μονοπάτι και τριβούν τ' άνα με τ' άλλο τ' άκερατάκια τους, τί άλλο νομίζετε πως κάνουν, παρά πως κουβεντιάζουν για δ,τι τ' άνδιαφέρει;

"Όσο για τ' άσκυλιά, αυτά όχι μόνο μιλούν, παρά και διαβάζουν. Κυττάζετε τα, όταν με τη μύτη ψηλά ή, καλλίτερα, με σκυμμένο κεφάλι, μυρίζουν τ' άζώμα, τ' άχαλίκια, τους θάμνους.

"Άφανα σταματούν μπροστά σ' ένα φράκτη ή σε μιά μάντρα και στέκονται λίγες στιγμές προσεκτικά. Στόν τοίχο εκείνο έμεις δεν βλέπουμε τίποτα· ο σκύλος όμως διαβάσει διάφορα περίεργα πράγματα, γραμμένα με άόρατα ψηφία.

Τι είπε τώρα ο Κάπης στόν Ζερμπίνο δεν άκουσα, γιατί άν τ' άζώα καταλαβαίνουν την γλώσσα των ανθρώπων, οι άνθρωποι όμως δεν καταλαβαίνουν τη γλώσσα των σκύλων· είδα μόνον ότι στην άρχή ο Ζερμπίνος δεν ήθελε να παραδεχθή το σωστό παρά έπέμενε να ξοδεύθουν άμέσως οι τρεις πεντάρες· στό τέλος όμως ο Κάπης έθύμωσε και τ' άουδειζε τ' άδόντια τότε μόνον ο Ζερμπίνος, που δεν ήταν πολύ γενναίος, αναγκάσθηκε να σωπάσει.

"Έτσι λύθηκε τ' άζητημα του

"Εί!... Τι κάνεις εδώ, παληόπαιδο;

δείπνου και δεν έμενε πλέον παρά τ' άζητημα του ύπνου. Έξυγώς που ο καιρός ήταν ζεστός κι' άν κοιμούμαστε έξω στό ύπαιθρο, τ' άπράγμα δεν θάταν και σπουδαίο. Έπρεπε μόνο να βρούμε κανένα μέρος, όπου νάμαστε προφυλαγμένοι από λύκους, άν ύπνηχαν στόν τόπο, και, τ' άκυριώτερο, από Άγροφυλάκους, γιατί οι άνθρωποι ήταν για μάς άκόμα πιό έπιφοδοί.

Δεν είχαμε λοιπόν παρά να περπατήσουμε ίσια έμπρός, ως που να βρούμε τ' άκατάλληλο μέρος. Κι' αυτό κάναμε.

Ο δρόμος ήταν μακρός, τ' άμίλλια διαδέχονταν τ' άμίλλια· κι' οι τελευταίες ρόδινες λάμπεις του ήλιου είχαν σβυσθή από τόν ούρανό, χωρίς ν' άπαντήσουμε κατάλυμα.

"Όταν άποφάσισα τέλος να σταθούμε, είμαστε σ' ένα μικρό δάσος που είχε έδω κι' εκεί μερικά φαλακρά πλατώματα με γρανίτινα βραχάκια στη μέση. Τ' ά μέρος ήταν πολύ μεγαλοχολικό, πολύ έρημο, μά δεν θά βρίσκαμε καλλίτερο· έπειτα συλλογίσθηκα πως άνάμεσα στό βραχάκια εκείνα, μπορούσε να βρεθή μιά σκεπή, που να μάς προφυλάξη απ' την ύγρασία της νύκτας. Ένωθόν τον Καρδούλη και μένα, γιατί τ' άσκυλιά δεν ήταν φόβος να κρυολογήσουν. Ο πίκηςκος όμως ήταν πολύ ευαίσθητος στό κρύο κι' εγώ πάλι έπρεπε να προσέχω τόν έαυτό μου, γιατί είχα συναίσθησι της ευθύνης μου. Τι θά γίνονταν ο θιασός μου άν έπεφτα άρρωστος ή άν ήμουν ύποχρεωμένος να νοσηλεύω τόν Καρδούλη;

Βγήκαμε λοιπόν από τ' άδρόμο και τριγυρίσαμε όλα εκείνα τ' άβραχάκια. Είδα τότε ένα μεγάλο γρανίτη, γυρνά λίγακι, που στό βάσι του σχηματίζονταν έτσι σαν μιά σπηλιά, σκεπασμένη από την κορφή του. Στή σπηλιά αυτή οι άνεμοι είχαν σπρώξει ένα σωρό ξερόφυλλα. Τί καλλίτερο να βρούμε; Και στρώμα είχαμε και σκεπή. Δεν μάς έλειπε παρά ένα κομμάτι ψωμί για να δειπνήσουμε. Μά έπρεπε να προσπαθήσουμε να τ' άεχάσουμε· έπειτα τ' άλέει και μιά παροιμία: Ο ύπνος δειπνός.

Πρίν κοιμηθούμε, είπα του Κάπη πως αυτός χωρ· στούσε να μάς φυλάξη κι' ο πιστός σκύλος, άντι νάρθη να έαπλώσει μαζί μας στό ξερόφυλλα, έμεινε έξω απ' τη σπηλιά σ' άφουρρος. Μπορούσα τώρα να είμαι ήσυχος πως κανένας δεν θά μάς έπλησίαζε χωρίς να είδοποιηθώ.

Πλάγινα λοιπόν στό στρώμα, με τόν Καρδούλη κοντά μου, σκεπασμένο με τ' άσακκάκι μου, με τόν Ζερμπίνο και τ' άΔούλη στό πόδια μου. Άλλά πάλι δεν μπόρεσα να κοιμηθώ άμέσως· ή άνησυχία ήταν μεγαλείτερη από την κούρασί μου.

Αυτή ή πρώτη μέρα του ταξιδιού μας στάθηκε άσχημη. Τί θάταν ή αύριανή; Πεινούσα, διψούσα και δεν είχα παρά τρεις πεντάρες. Τ' άκάκου τις έπιανα και τις μετρούσα μηχανικά στην τσέπη μου· δεν πλήθαιναν· μιά, δύο, τρεις... σ' αυτό τόν άριθμό σταματούσα πάντα.

Πώς θάτρεφα τ' άθασό μου, πως θάτρωγα κι' εγώ, άν δεν θά μπορούσαμε ούτε αύριο, ούτε τις άκόλουθες ήμέρες, να δώσουμε παραστάσεις; Φίμωτρα, άδεις, που θά τ' άβρισκα; Θά πεθάναι λοιπόν της πείνας μέσα σε κανένα δάσος, κάτω από κανένα θάμνο;

Κι' ένω συλλογίζομουν τ' άθλιβερά αυτά, κύτταζα τ' άστέρια που έλαμπαν από πάνω μου στόν ούρανό. Δεν έφυσούσε καθόλου. Παντού ήσυχία, ούτε ψίθυρος φύλλου, ούτε φωνή πουλιού, ούτε κρότος άμαξιού πέρα στό δρόμο. Κι' όσο μακριά μπορούσε να φθάση ή όρασί μου στό γαλάζια βάθη, τ' άκενό. "Αχ, πόσο μονάχοι είμαστε! Τι έρημιά και τί έγκατάλειψι!

Αισθάνθηκα τ' άμάτια μου να γεμίζουν δάκρυα κι' άξαφνα άρχισα να κλαίω. Καύμένη μάννα-Μπαρμπερίνα! καύμένη Βιτάλη!...

"Ημουν ξαπλωμένος μπρούμυτα και, με τ' άκεφάλι στό δυό μου χέρια, έκλαιγα άκράτητα, όταν αισθάνθηκα μιά θερμή πνοή να περνά τ' άμαλλιά μου. Γύρισ' άμέσως και μιά μεγάλη γλώσσα, μαλακή και ζεστή, κόλλησε στό πρόσωπό μου. "Ηταν ο Κάπης που μ' άκουσε να κλαίω κι' ήλθε να με παρηγορήσει, όπως και την πρώτη νύκτα τ' άταξιδιού μου με τ' άΒιτάλη.

Τόν άγκάλιασα απ' τ' άλαιό και τόν φίλησα στην ύγρη μουσούδα. "Εθγαλε δυο-τρία πνιγμένα βογγητά και μ' άφάνηκε πως έκλαιγε κι' αυτός μαζί μου.

Έπί τέλος άποκοιμήθηκα. "Όταν έξύπνησα, έφεγγε καλά κι' ο Κάπης, καθισμένος μπροστά μου με κοίταζε. Τ' άπουλιά κελαϊδούσαν στό

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Η καλή συμπεριφορά είναι ένα δυναμικόν μέσον διά την έπιτυχίαν μας. "Ο,τι είναι μιά καλή, ώραία στολισμένη βιτρίνα σ' ένα κατάστημα που έμφανίζει τ' άμπόρευμα για να έλκύσι τόν πελάτην, τ' άδιο είναι και οι καλοί τρόποι για ένα άνθρωπο. Έλκύουν πρὸς ήμάς και την αγάπην και την εκτίμησιν και τόν σε-ασμόν των συνανθρώπων μας. "Ανθρωποι με άγροίκους τρόπους, που δεν έέρουν να φέρωνται πρὸς τούς άλλους, πρὸς την γυναίκα των, τ' άπαιδιά των, τούς άνωτέρους των ή τούς κατωτέρους των, έχουν ναυαγήσει έξ έξ ολοκλήρου στό ζωή των, μολονότι είχαν άλλα προσόντα να γίνουν άξιοι καλυτέρας τύχης. Κατήντησεν, ως έπί τ' άπλεστον, καλοί ή κακοί τρόποι, να έρμηνεύουν τόν χαρακτήρα ενός εκάστου και να ρυθμίζουν άναλόγως τ' άς πρὸς αὐτούς σχέσεις των άλλων. Κανείς δεν ήμπορεί ν' άνεχθῇ τήν προστυχία και τήν βαρβαρότητα. "Ενας άγροίκος θά χάση άσφαλώς και άνεπιστρεπτή την αγάπην της γυναίκας του και δεν θά ήμπορέσει ποτέ να έπιθάλη τόν σεβασμό στό παιδιά του. "Εμπορος με άγροίκους τρόπους είναι καταδικασμένος να χάση τήν πελατεία του και να ίδη καταστρεφόμενη τήν επίχειρήσιν του.

Ο διάσημος Άμερικανός θεολόγος και φιλόσοφος "Εμέρσον είπεν ότι οι πρόνμοι διαβάουν δλον τόν Ιδιαίτερόν σας βίον, από τ' άβλέμμα, τ' άβημα και τήν συμπεριφορά σας. Καί καταντ' ά να είναι τρα-

δέντρα και από μακριά, πολύ μακριά, άκούγονταν μιά καμπάνα έκκλησίας. "Ο καλοκαιριάτικος ήλιος, άν και μόλις είχε βγή, σκορπούσε θερμές άκτίνες που ζωογονούσαν και σώμα και ψυχή.

Η πρωινή μας τουαλέττα έγινε γρήγορα και ξεκινήσαμε πρὸς τ' ά μέρος που άκούγονταν ή καμπάνα. "Εκεί βέβαια θάταν χωριό, θάταν και φούρνος. Πεινούσαμε τόσο πολύ!

Είχα κάμει τήν άπόφασί μου: Θά ξόδευα τις τρεις μου πεντάρες κι' έπειτα... είχε ο Θεός.

"Όταν φθάσαμε στό χωριό, δεν χρειάσθηκε να ρωτήσω ποῦ ήταν ο φούρνος. "Η μύτη μ' άδήγησε ίσια εκεί. Γιατί, πεινασμένος, είχα τήν όσφρησι δυνατή σαν των σκυλιών μου, όσο για να αισθάνουμαι από μακριά τ' άμυράδι τ' άφρέσκου ψωμιού.

Δεκαπέντε λεπτόν ψωμί, όταν ή λίτρα είχε έλκοσπέντε, δεν ήταν παρά ένα μικρό κομματάκι για τόν καθένα και τ' ά πρόγευμά μας τελείωσε γρήγορα.

(Η συνέχεια εις τ' άπόμενον)

Τὸ Ἔθνος τῶν νέων

ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἀπολλώνια κορμιά, ἥρώων φύτρα
Χαρήτε τῆς Ἑλλάδας τὸ γιορτάσι,
Κάποιος μεγάλος πλήρωσε τὰ λύτρα
Κι' οἱ δρόμοι μας ἀνοίχτηκαν στὴ
[πλάσι.

Ψυχὲς Ἑλληνικὲς, ὄνειρα θεῖα
Τοῦ Πραξιτέλη, τοῦ τρανοῦ Ἰκάρου.
Ἄ! πῶς ὕψωθήκατε καὶ γίνατ' ἀρ-
[μονία
Στὴ λάμψι τοῦ δόλοφωτου τοῦ φάρου.

Ἑλλάδα μου, στὴν πλατεῖά σου τὴν
[ἀγκάλῃ
Σὰν κρίνα μυριανθήσαν τὰ παιδιὰ σου
Ἄχ, μικρὴ ἡ λύρα γιὰ νὰ ψάλλῃ
Τὴ δόξα πού σου φέρανε. Χαρά σου.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

★

ΜΕΡΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ

Χάραξε μπροστά σου ἓνα δρόμο καὶ ἀκο-
λούησέ τον πιστά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος πρὸς
ἐπιτυχίαν οἰοῦδηποτε σκοποῦ.

Θέσε μπροστά στὴ ζωὴ σου ἓνα σκοπὸ καὶ
φρόντισε νὰ κάνῃς ὅ,τι τὸν ἐξυπηρετεῖ. Ζωὴ
χωρὶς ἀντικειμενικὸ σκοπὸ εἶναι ἀνισορρο-
πία.

Κάνε κάθε βράδυ τὸν ἀπολογισμό τῶν πρά-
ξεών σου καὶ διόρθωνε τὰ ἐλαττωματά σου·
τότε θὰ πλησιάσῃς τὸ τέλειον.

Πίστευε εἰς τὴν νίκην μετὰ πεποιθήσεως. Μό-
νον οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτήν, λέγει ἡ ἱστο-
ρία, ἐνίκησαν. Θέλειν ἐστὶ δύνασθαι.

Μὴν ἀφίνης στιγμὴ ἀνεκμετάλλευστον καὶ μὴν
ἀναβύλλῃς ποτὲ ὅ,τι ἔχεις νὰ κάνῃς σήμερον.
Γιὰ κάθε στιγμὴ ὑπάρχει καὶ κάτι νὰ κάνῃς.
Κάθε ὥρα χαμένου χρόνου εἶναι πιθανότης μελ-
λόσης δυστυχίας.

Πίστευε μετὰ πεποιθήσεως σὲ ὠρισμένες ἠθι-
κὲς ἀξίες: στὴ Θρησκεία, στὴν Πατρίδα καὶ
στὴν Οἰκογένεια. Εἶναι οἱ αἰώνιες πηγὲς τοῦ
πολιτισμοῦ.

Ἔχε ὑπ' ὄψιν τὰς συνεπείας τῶν πράξεών
σου προτοῦ ἐνεργήσῃς. Ἔτσι δὲν θὰ μετανοή-
σῃς ποτέ.

Ἀγάπα τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν δρᾶσιν. Ἡ
ζωὴ εἶναι ἀγὼν, δρᾶσις, ἐργασία.

Φρόντισε νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν υγείαν σου.
Ἡ υγεία εἶναι ἡ μονὰς τῶν ἀριθμῶν τῆς εὐ-
τυχίας, ὅλα δὲ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ ἀποτελοῦν τὰ
μηδενικά τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, πού μένουں μη-
δενικά χωρὶς τὴν μονάδα.

Τὸ θάρρος καὶ πρὸ παντὸς τὸ ἐπιθετικὸν
πνεῦμα εἶναι οἱ κυριώτεροι συντελεσταὶ τῆς
νίκης.

Κάθε παιδί φέρει στὴν μπαλάσκα του τὴν
στραταρχικὴν ράβδον, χρειάζεται δὲ μὴν δραστη-
ριότης καὶ μέθοδος.

Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν
ἀγαθῶν, ὅσα ὀφείλει στὴν δρᾶσιν τῶν ἄλλων,
ἀν δὲν συντελῇ καὶ αὐτὸς κατὰ δύναμιν εἰς τὴν
εὐτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν τούτων. Ἐχομεν οὕτω
καθίκαντα πρὸς τὴν Πατρίδα, τὴν οἰκογένεια,
τὴν κοινωνία καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα φαγητὸ πού δὲν τρώγε-
ται χωρὶς τὸ καρύκευμα τῆς ἐργασίας.

ΝΙΚ. ΜΠΑΣΤΑΚΙΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΣ ΕΚ-
ΘΕΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΕΩΣ

Ὅλοι λοιπὸν ἡμεῖς καὶ εἰδικῶς ἡ
νεολαία ἄς μυρωθοῦμε σήμερα τ' ἀγνὸ
μῦρο τῆς ἀποταμιεύσεως...

Στὸν πόλεμο μέσα τῆς ζωῆς, πού
τὸ κάθε τι, ἀκόμη κι' αὐτὸ πού φαίνο-
μενικὰ φαντάζει πῶς μ' ἀτσάλενιες βά-
σεις εἶναι γερὰ στερεωμένο στὴ θέσι
του, στὴ δίνη πού στροβιλίζει ὁ με-
ταπολεμικὸς ἄνθρωπος, τίποτε δὲν
μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ, νὰ διατηρηθῇ, τί-
ποτε δὲν ἔχει ἀξία, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὠφέ-
λιμα ἐκεῖνα αἰσθήματα πού γεννιῶνται
σ' ἓνα καθάριο στὴν ψυχὴ, ἀγνὸ στὴ
σκέψι καὶ γενναῖο στὴ θέλησι, μὲ τὴ
συνετὴ καὶ ἐπικαιρὴ ἀποταμίευσιν τῶν
οἰκονομῶν του.

Τὰ αἰσθήματα αὐτά, πού τόσο το-
νώνουν τὸ ἄτομο καθιστώντας μιὰ
δροσερὴ καὶ γάργαρα πηγὴ ἐργασίας,
πνευματικῆς ἄτε καὶ σωματικῆς, ἔναν
ἐντιμον καὶ συνετὸ κυβερνήτη τοῦ σπι-
τιοῦ του, ἔναν ἀκόμη φαντατικὸ καὶ ἔν-
θερμο ὑποστηρικτὴ τῶν μεγάλων ἰδα-
νικῶν τοῦ ἔθνους του, δὲν τὰ παρέ-
θλῃσαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν λαῶν τῆς
γῆς καὶ γιὰ τοῦτο, γιὰ νὰ δείξουν καὶ
νὰ νοιώσουν τὸ κάθε στοιχεῖο τοῦ
λαοῦ κάθε ἐθνικότητος τὴ μεγίστη καὶ
ἀνώτερη σημασία τῆς ἀποταμιεύσεως,
ἀφιέρωσαν τὴν 31 Ὀκτωβρίου κάθε
ἔτους ὡς θυμίαμα πρὸς τὴν σπουδαιό-
τατη αὐτὴ ἀρετὴ, τὴν ἀρετὴν τῆς ἀ-
ποταμιεύσεως.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν σ' ὀλόκληρο σχε-
δὸν τὸ πολιτισμένο ἀνθρώπινο βασιλ-
λειο γίνεται μιὰ ἀνάμικτη καὶ ριζικὴ
κάθαρσι καὶ χτυπᾷ χαρμόσυνα γλυκὸ
τὸ ἐγερτήριο στῆς ψυχῆς τὸ τύμπανο,
πού ξυπνώντας τοὺς ναρκωμένους ἀπ' τὴν
τοξίνην τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀ-
σωτείας, τοὺς καλεῖ γιὰ νὰ τοὺς σκιά-
σῃ κατὰ ἀπ' τὰ πλουμιστὰ πουπουλέ-
νια, ὀλόθερμα προστατευτικά καὶ ἄ-
τρωτα φτερά τῆς μεγάλης καὶ πανί-
σχυρης αὐτῆς θεᾶς.

Ὅλοι λοιπὸν ἡμεῖς καὶ εἰδικώτερα
ἡ νεολαία, ἄς μυρωθοῦμε μὲ τ' ἅγιο
μῦρο τῆς ἀποταμιεύσεως πού μιὰ μέρα
θὰ μᾶς χύσῃ σὲ μιὰ μας περίστασι,
γλυκὸ, τὸ βάλαμο τῆς παρηγορίας
πάνω στὶς βαθεῖες ἴσως τῆς τύχης μας
πληγές.

Δ. ΤΣΟΥΡΔΙΝΗΣ

Η ΜΑΝΝΑ

Εὐτυχεῖς ὅσοι αἰσθάνονται κοντὰ τους τὴ
γλυκεῖα ὑπαρξί τῆς, δυστυχεῖς ὅσοι δὲν μπο-
ροῦν πιά νὰ νοιώσουν πόση γλύκα καὶ πόσα
θέλητρα κλείνουν μέσα τους οἱ δυὸ αὐτὲς
συλλαβὲς (Μάν-να). Σκέψου ὅτι ἀπ' τὶς πρῶ-
τες στιγμὲς τῆς ζωῆς σου, πού μ' ἀπορία ἀνοί-
χθηκαν τὰ μάτια σου, τὸ γελαστὸ πρόσωπο τῆς
μᾶνας ἐσκυψε μὲ λαχτάρια στὸν ὕπνο σου, κυτ-
τάζοντάς σε μὲ ἀγάπη, πού μόνο μιὰ μητρικὴ
καρδιά μπορεῖ νὰ σοῦ χαρίσῃ.

Σκέψου ὅτι τὸ πρῶτο ὄνομα πού ψέλλισαν
τὰ χεῖλη σου, ἦταν μιὰ λέξι μαγικὴ...

Μάννα ἦτο ἡ βακτηρία στὰ πρῶτα σου βη-
ματα. Ἡ συμμετοχὸς στὶς χαρές σου, τὸ λαμ-
πρὸ ἀστὲρι στὸ μαῦρο οὐρανὸ τῆς λύπης σου...

Μάννα!... λέξις μαγικὴ, λέξις πού γεμίζει
τὴν καρδιά σου μ' ἀπέραντον εὐγνωμοσύνη.

Αὐτὴ λαχταρεῖ γιὰ κάθε ἀπουσία σου, κα-
μαρώνει τὰς προόδους σου, αὐτὴ προσεύχεται
γιὰ σένα στὴν ἐξουσία σου, αὐτὴ θυσιάζει τὴ
ζωὴ τῆς γιὰ σένα.

Μάννα!... Ἡ ὡμορφὴ εἰκόνα πού, πυκνε-
τρώνει τὰ βλέμματά σου, ἡ ἀσέβητη λαμπάδα,
πού φωτίζει τὴν εὐτυχία σου.

Σὲ σένα ἀπλώνει τὸ παιδάκι τὰ χεράκια
του, στὸν ὄμο σου φέρνει τὸ κεφάλι του. Κι' ὁ
γέρος ἀκόμα, σὲ σένα ἀφίνει ἐλευθέρως τὶς πη-
γὲς τῶν δακρύων του γιὰ νὰ φέρῃ στὸ νοῦ του
τὴν ἀνάμνησί σου, πού οὐδέποτε ὁ χρόνος θὰ
μπορέσῃ νὰ σβύσῃ.

Ἡ Μάννα ξενοχτᾷ στὸ κρεβάτι σου σάν
ἀρρωστὸς, αὐτὴ πονεῖ γιὰ σένα, αὐτὴ θυσιά-
ζει καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἀκόμη γιὰ σένα.

Ἄς εὐγνωμονοῦν τὸν Θεὸν ὅσοι νοιώθουν
κοντὰ τους τὴν παρηγορήτρα καὶ λατρευτὴ
μητέρα

Ἄς προσπαθοῦν νὰ μὴ φέρουν ἀντίρρηση
στὶς θελήσεις τῆς — γιὰτὶ θὰ μετανοήσουν πι-
κρά, μὰ θὰν ἀργά πιά...

ΔΙΟΝΥΣΙΑ Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

★

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Τὸ σούρουπο πλησίαζε, ὁ ἥλιος εἶχε δύσει,
Ἡ Ἑλλάδα μας στὸ γαλανὸ κρεβάτι ξαπλω-
[μένη.
Ὁ θερινὸς Ἰούλιος τὰ στάχυα εἶχε θερίσει,
Κι' ὁ Αὐγουστὸς τὴν εὕρισκε νὰ σιγαλοπε-
[θαίνῃ.

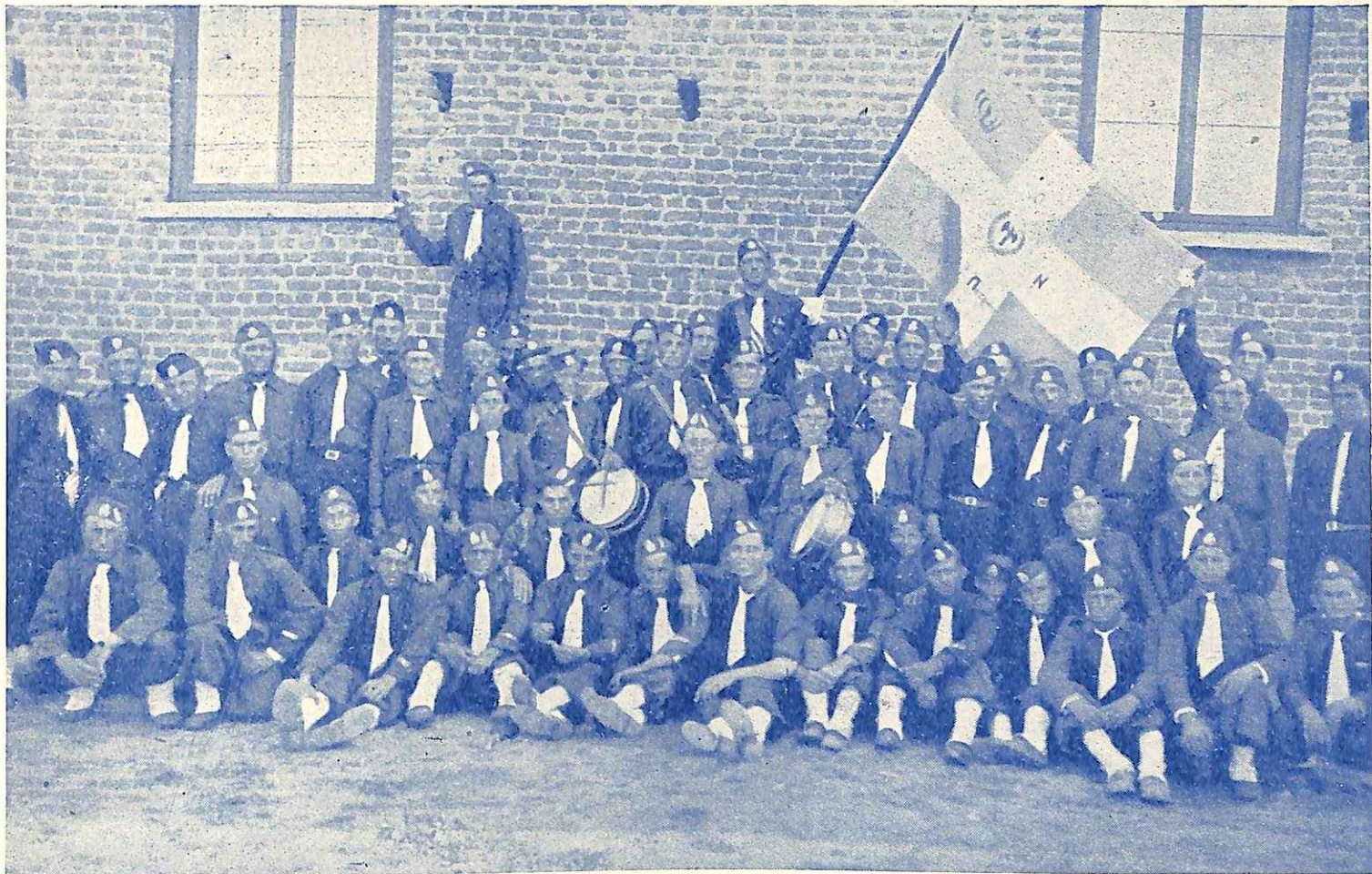
Ἐκεῖνοι πού τὴν γιάτρευαν τὸ θάρρος εἶχαν
[χάσει
Πᾶν ἄδικα τὰ φάρμακα, οἱ κόποι τους οἱ
[τόσοι!
Μονάχα ἓνας σοφὸς γιαντρός δὲν εἶχ' ἀκόμα
[φθάσει.
Ἐκεῖνος μόνον ἔμενε ζωὴ γιὰ νὰ τῆς δώσῃ.

Κι' αὐτὸς δὲν ἄργησε νάρθῃ. Κρατοῦσε εἰς τὰ
[χέρια
Κουβᾷ μ' ἀθάνατο νερό... Ἡ ἀρρώστη τὸ
[πίνει...
Τῆς τρίτης μέρας τ' Αὐγουστοῦ τρεμοσβύναν
[τ' ἀστέρια.
Κι' ὁ ἥλιος εἰς τὴν Τέταρτη γλυκὸ τὸ φῶς του
[δίνει.

... Ἡ ἀρρώστη ἔγινε καλά. Κι' ἀπὸ τὴ μέρα
[κέλη
Ἀφίνει τὸ κρεβάτι τῆς, προσέχει τὰ παιδιὰ
[τῆς!
Δίνει σ' αὐτὰ ὅ,τι ζητοῦν, χαρὰ σὲ ὅλα δίνει.
Νά, τώρα ἐκπληρώνονται ὅλα τὰ ὀνειρά τῆς!

Καὶ ὁ γιαντρός; Πάντα μαζί. Τῆς δίνει ὀδηγίες.
Τὸ σπῖτι τῆς ἐγίνηκε χαρούμενη ἐκκλησία
Παντοῦ φυτρώνουν λούλουδα, τριαντάφυλλα,
[γαζίες...
Καὶ ἡ Ἑλλάς μας προχωρεῖ πρὸς τὴν Ἀθα-
[νασία!!

ΓΙΩΡΓΟΣ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

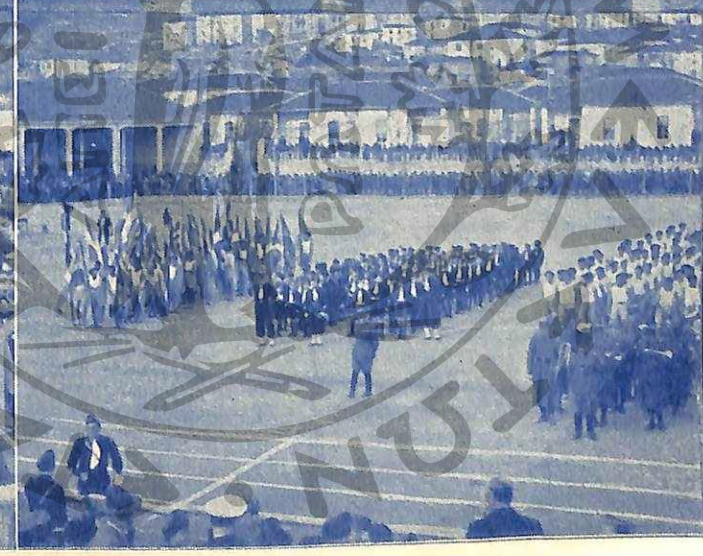
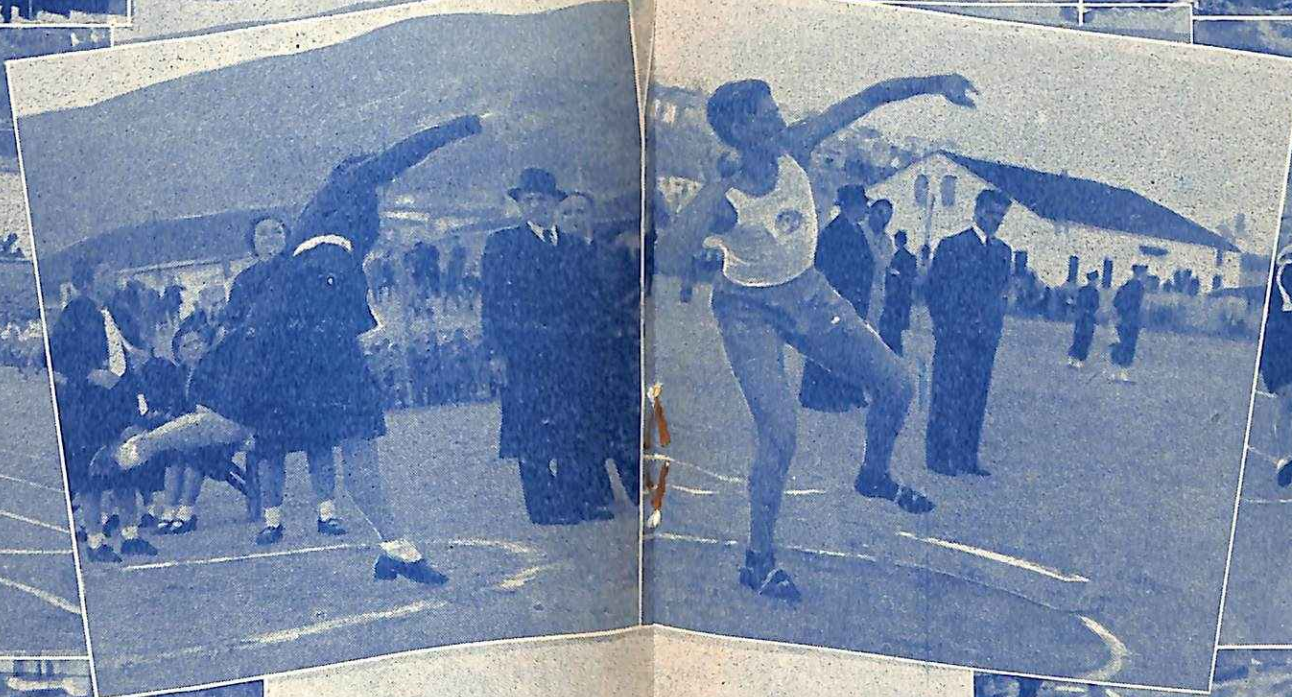
Φαλαγγίται Ἀγίου Πέτρου Κιλκίς πρὸ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου.

Φαλαγγίτισσαι Νεαπόλεως Κοζάνης.

— Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ —

Μερικὲς εἰκόνες ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποίους ὠργάνωσε μὲ
ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ἡ Περιφ. Διοίκησις Καβάλλας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ ὁμάς τῶν Φαλαγγιτῶν, τῶν μετασχόντων εἰς τὸ περιφερειακὸν πρωτάθλημα Θεσσαλονίκης.

Αἱ πρῶται συγκεκροτημέναι ὁμάδες Φαλαγγιτῶν Ε.Ο.Ν. Διδυμοτείχου.

Η ΣΕΛΙΣ

Τῶν κοριζοῦν

Φιλικές κουβέντες

ΚΑΛΑ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Ὑπῆρξε ἐποχή, ποὺ τὸ κορίτσι ἦταν κλεισμένο μέσα στὸ σπίτι του κι' ἂν ἔβγαινε καμμιά φορά, ἔβγαινε πάντοτε με συνοδεία τὴν μητέρα του ἢ με καμμιά θεία. Ποτὲ μόνο του ἢ με παρέες.

Τώρα ὅμως οἱ συνήθειες ἄλλαξαν· οἱ ἀνάγκες τοῦ βίου ἀνάγκασαν τὸ κορίτσι, ἀπὸ τὰ μικρά του ἀκόμη χρόνια, νὰ βγῇ μόνο του στὴ ζωὴ καὶ νὰ σκεφθῇ τί πρέπει νὰ κάνῃ γιὰ νὰ ζήσῃ τὸν ἑαυτὸ του, καμμιά φορά καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Ἔτσι τὸ βλέπουμε νὰ διακρίνεται παντοῦ, στὸ ἐργαστάσιο, στὸ μαγαζί, στὸ γραφεῖο. Ξεπέρασε ἀθελά του τὸ περιθώριο, ποὺ τοῦ ἐχάραξε ὁ φυσικὸς του προορισμός, δὲν ὠπισθοχώρησε, δὲν ἐδειλίασε, ἀλλὰ ἐφρόντισε νὰ γίνῃ πάνοπλο γιὰ τὸν ἀγῶνα, ποὺ τοῦ ἔταξε ἡ τύχη. Ἐσπούδασε, εἰδικεύθηκε σὲ ὀρισμένες τέχνες καὶ ἀκολούθησε τὴ μοῖρα του.

Ἀλλὰ ἐὰν τὰ ὅπλα αὐτὰ εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί του, δὲν εἶναι ὅμως τὰ μόνα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ περιφρουρήσῃ τὴς ἀρχὲς τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Γι' αὐτὸ τὸ δεύτερο χρειάζεται μεγάλη προσοχή στὸ περιβάλλον μας, στὶς φίλες μας. Προσοχὴ ἀκόμα στοὺς ἀνωτέρους μας, σ' αὐτοὺς ποὺ θέλουμε νὰ μεταχειρισθοῦμε γιὰ πρότυπον στὴν ζωὴν μας. Μᾶς εἶναι ἀπαραίτητα τὰ καλὰ παραδείγματα. Ἀπ' αὐτὰ θὰ ἀντλοῦμε θάρρος, δύναμι, πεποίθησι, αἰσιοδοξία. Βαδίζοντας σ' ἀχνάρια τους, δὲν θὰ ζημιωθοῦμε ποτέ. Ἀκολουθώντας τὸν δρόμο τους, θὰ βγούμε νικηταὶ στὴ ζωὴ. Ἀς ρίξωμε μιὰ γρήγορη ματιά γύρω μας. Παντοῦ ὅπου κι' ἂν βρισκόμαστε, μᾶς περιτριγυρίζουν τόσο κακὰ ὅσο καλὰ παραδείγματα. Αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἂς ἔχωμε πάντα γιὰ ὁδηγούς μας.

Χρηστίνα

* ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ *

Γιὰ νὰ μὴν δακρύζουν τὰ μάτια ὅταν κόβουμε κρεμμύδια τὰ κόβουμε μέσα σὲ νερό, ἢ κάτω ἀπὸ ἀνοικτὴ βρύση.

Γιὰ νὰ μὴν πειράζῃ ὁ καπνὸς στὰ μάτια ἀρκεῖ νὰ βλέπουμε διαρκῶς τὴν φωτιά.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε καλὰ τὰ ποτήρια σας, πάρτε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο λίγο καρμπονάτ, τὸ ὁποῖον ρίχνετε σὲ χλιαρὸ νερό. Πλύνετε μετὰ τὰ ποτήρια καὶ τ' ἀναποδουρίζετε γιὰ νὰ στραγγίσουν. Ἐπειτα μ' ἕνα

μαλακὸ λευκὸ πανί τὰ σκουπίζετε καθαρά.

Ὅταν λεκιασθῇτε ἀπὸ λιπαρὲς οὐσίες, τρίβετε τὸ λεκιασμένο μέρος μὲ λίγη σκόνη ἀπὸ ἀσβέστωμα τοῦ τοίχου.

Ἄν καθεστῇ, γιὰ νὰ παύσουν οἱ πόνοι, ἀρκεῖ νὰ ἀλείψετε τὸ καμένο μέρος μὲ λάδι ἢ μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ ὠμό. Γιὰ νὰ βγάλετε μιὰ ἀκκίδα εὐκόλα, ἀρκεῖ νὰ ἀλείψετε στὸ μέρος ποὺ ἀγκυλώνει τὸ λάδι, καὶ θὰ βγῇ εὐκολώτατα.

* ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ *

Ἡ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ ὅτι, ὅσο κι' ἂν μορφώνεται, ὅσο κι' ἂν ἀνέχεται ψηλότερα στὴν κοινωνία, ἕνα ἀπ' τὰ κυριότερα προσόντα τῆς πρέπει νὰ εἶναι τὸ τῆς καλῆς νοικοκυρᾶς.

Ὅσο κι' ἂν τὴν ἀπασχολοῦν ἄλλα πράγματα πρὸ ἐνδιαφέροντα, δὲν πρέπει ἐν τούτοις ποτὲ νὰ παραμελῇ τὸ νοικοκυριό της, γιατί σ' αὐτὴν ἐναπόκειται νὰ καταστήσῃ τὸ σπίτι τῆς εὐχάριστο, φροντίζοντας γιὰ τὴ καλὴ του διατήρησι.

Εἶναι πολὺ λανθασμένη ἡ ἀντίληψις ποὺ ἔχουν μερικὲς μορφωμένες γυναῖκες, ὅτι πέφτουν ἀπ' τὴν ἀξία τους ἂν ἀσχοληθοῦν μὲ τὸ νοικοκυριό τους.

Ἡ πράγματι μορφωμένη γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν περιφρονεῖ καμμιά ἐργασία, οὔτε τὴν θεωρεῖ ἐξευτελιστική.

Στὴ ζωὴ πρέπει κανεὶς νὰ ἐκτιμᾷ τὴν πραγματικὴ τους ἀξία, τόσο τῆς ἀνώτερας ἀπολαύσεις τοῦ πνεύματος, ὅσο καὶ τῆς μικρολεπτομέρειας ἐκείνης ποὺ κάνουν τὴ ρουτίναν τῆς ζωῆς.

*

Γιὰ νὰ φρεσκάρете ἐπιπλα, τὰ ξεσκονίζετε καὶ ὕστερα τὰ τρίβετε καλὰ μ' ἕνα πανί τὸ ὁποῖον βουτᾶτε σ' ἕνα μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη λαδιοῦ καὶ ξυδιοῦ. Τὰ σκουπίζετε ὕστερα καλὰ καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι γίνονται σὰν καινούργια.

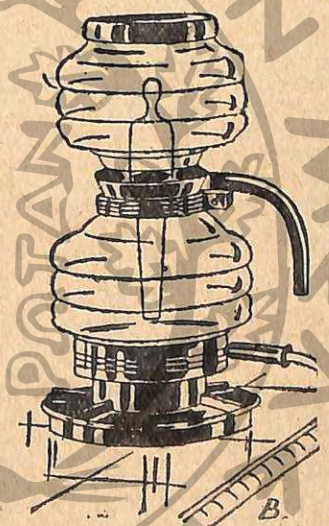
Γιὰ νὰ καθαρίσετε καθρέφτες ἢ γυαλιά, τρίβετε καλὰ μὲ νερό καὶ οἰνόπνευμα καὶ ἀντὶ πανιοῦ χρησιμοποιεῖτε χαρτί.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ λευκὰ μάρμαρα ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι: Τρίψιμο μὲ ἐλαφρόπετρα ἢ μὲ ἄκουα φόρτε, ἀλλὰ προσοχὴ νὰ μὴ μείνῃ τὸ ὑγρὸ πολλὴ ὥρα, γιατί τὸ ἄκουα φόρτε ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ τρώῃ τὸ μάρμαρο.

Γιὰ νὰ προφυλάξετε τὸ ρούχα σας ἀπὸ τὸν σκόρο, παίρνετε 50 γραμμάρια νέφτι καὶ 50 γραμμάρια οἶνο.

πνευμα λευκὸ καθαρό καὶ τ' ἀνακατεύετε. Μετὰ παίρνετε ἕνα γραμμᾶριο κάμφορα σκόνη καὶ τὸ ρίχνετε κι' αὐτὸ μαζί. Ἐπειτα κόβετε λωρίδες καθαροῦ λευκοῦ στυπᾶρτο καὶ τὶς ποτίζετε μ' αὐτὸ τὸ ὑγρὸ, βουτώντάς τις μᾶλλον μέσα σ' αὐτό. Ὅταν λοιπὸν ξεσκονίσετε καὶ καθαρίσετε καλὰ τὰ ρούχα σας, τὰ τοποθετεῖτε στὴ ντουλάπα καὶ τὸ στυπᾶρι. Τὶς λωρίδες τὸ στυπᾶρτο τὶς τοποθετεῖτε στὰ πλάγια. Τὰ ρούχα σας δὲν ἔχουν πιά φόβο ἀπὸ τὸν σκόρο.

Ἄν τὴν νὰ ζαχαρώσῃ ἕνα βάζο μὲ γλυκὸ καὶ σχηματίζῃ στὴν ἐπιφάνειά ἕνα σκληρὸ ἐπίστρωμα ἀπὸ ζάχαρι κρυσταλλωμένη—πράγμα ποὺ συμβαίνει συχνὰ σὲ γλυκὰ ποὺ διατηροῦμε καιρὸ—χωρὶς ν' ἀδειάζετε τὸ βάζο, ρίξτε λίγο χλιαρὸ νερό μέσα στὸ γλυκὸ καὶ τοποθετήστε τὴ γυάλα μέσα σὲ μιὰ κατασρόλα μὲ βραστὸ νερό. Σιγά-σιγά λιώνει τὸ ζαχαρώμα καὶ τὸ σιρόπι ἐπανέρχεται εἰς τὴν πρώτην του πυκνότητα. Πρέπει ὅμως νὰ φαγωθῇ τὸ γλυκὸ, μέσα σὲ λίγες μέρες, γιατί ὑπάρχει φόβος νὰ χαλάσῃ μὲ τὸ ἀραιώμα.

Μία μοντέρνα μηχανὴ γιὰ παρασκευὴ γαλλικοῦ καφέ, κατὰλληλὴ γιὰ σπίτι.

ΙΟΥΛΙΟΝ ΒΕΡΝ / Γ Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τους παρακολουθούσαν στο ταξίδι τους... Νά, έλεγαν, τώρα θα έφθασαν στο Άκρωτήρι της Καλής Έλπίδας, όπου ο Τζέιμς Ουόλστον περίμενε την αδελφή του... Νά, τώρα ταξιδεύουν στον Ατλαντικό κι' ακολουθούν την αφρικανική ακτή. Τώρα θα έχουν φθάσει πιά στο Πόρτσμουθ. Ή Τζέννυ, ο Φρίτς, ο Φραγκίσκος ξεμπαρκάρουνται και φεύγουν για το Λονδίνο. Εκεί επί τέλους ο συνταγματάρχης Μόντρος δέχεται στην άγκαλιά του την αγαπημένη του κόρη, που δεν περίμενε να την ξαναδιδί ποτέ, και μαζί της, εκείνον που την είχε σώσει στον Άναμμένο Βράχο και που επρόκειτο να την πάρη γυναίκα.

Εννιά μήνες άκρη κι' όλοι θα γύριζαν στη Νέα Έλβετία. Κανένας δεν θα έλειπε από τις δυο οικογένειες και ίσως, ύστερα από λίγον καιρό, θα ήταν ενωμένες με δεσμούς άκρη στενότερους...

Έτσι τελείωσε το έτος 1816, που έφερε τόσο σημαντικά γεγονότα και που άλλαξε τόσο τη θέσι των πρώτων αποίκων της Νέας Έλβετίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Την Πρωτοχρονιά, οι οικογένειες Ζερμάτ και Ουόλστον άλλαξαν θερμές κι' εγκάρδιες ευχές. Άλλαξαν επίσης και δώρα, που είχαν μάλλον ήθικη παρά υλική αξία, πράγματα τιποτένια, που ο καιρός τα κάνε πολύτιμα αναμνηστικά.

Η Πρωτοχρονιά αυτή του 1817 ήταν κάπως διαφορετική από τις δώδεκα που είχαν περάσει από την άφιξη των ναυαγών. Λά ν δ ο ρ δ στην άκρογιαλιά του Ζελτχάιμ. Κάπως μελαγχολική από την ένθυμσι της πατρίδας, που πάντα ό ξενιτεμένος τη θυμάται τέτοιες ημέρες περισσότερο. Άλλά και πολύ πιο χαρούμενη, γιατί για πρώτη φορά οι άποικοι έβλεπαν μπροστά τους το μέλλον εξασφαλισμένο.

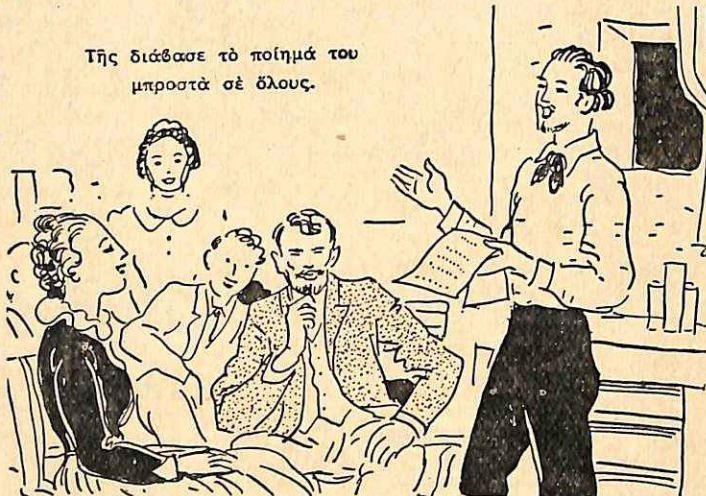
Ο Τζάκ, με τη συνηθισμένη του ζωηρότητα, έλεγε φαιδρά και άστεϊα. Όλοι γελοούσαν με την καρδιά τους. Ο κ. Ζερμάτ κι' ο κ. Ουόλστον φιλήθηκαν. Λίγον καιρό ζούσαν μαζί, κι' όμως ήταν αγαπημένοι σαν παλαιοί φίλοι. Η κοινή ζωή τους είχε κάμει να γνωρισθούν καλά και να εκτιμηθούν πολύ. Ο πρώτος έκανε χάδια της Άννας σαν πατέρα της κι' ο δεύτερος φιλήσε τον Έρνέστο και τον Τζάκ σαν παιδιά του. Το ίδιο κι' οι δυο μητέρες, που δεν ξεχώριζαν πιά ή μία τα παιδιά της άλλης.

Όσο για την Άννα Ουόλστον, αυτή φάνηκε πολύ συγκινημένη από τα φιλοφρονήματα που της έκανε ο Έρνέστος. Είπαμε πως ό νέος αγαπούσε να κατανίγεται λίγο και στην ποιήσι. Τότε, παραδείγματος χάρι, που έχασε τον πιστό του γάιδαρο, θύμα του φοβερού εκείνου βόα, του έκαμεν έναν έπιτάφιο σε στίχους πολύ έπιτυχημένους. Έτσι και τώρα, με την ευκαιρία της Πρωτοχρονιάς, έγραψε ένα ωμορφο ποιηματάκι στην Άννα Ουόλστον. Την συγχαίρουν που ξαναβρήκε την υγεία της στον άέρα της Νέας Έλβετίας. Και της το διάβασε μπροστά σ' όλους.

—Ναί, την υγεία... και την ευτυχία! αποκρίθηκε ή Άννα, άγκαλιάζοντας την κυρία Ζερμάτ.

Η ημέρα εκείνη, που ήταν Παρασκευή, γιορτάσθηκε σαν Κυριακή, με προσευχές στο Θεό, που τον παρακά-

Της διάβασε το ποίημά του μπροστά σε όλους.

λεσαν ολόθερμα για κείνους που έλειπαν και τον έδοξολόγησαν μ' ευγνωμοσύνη για όσα καλά τους είχε δώσει.

—Άξαφνα ό Τζών έφώναξε:

—Άμή τὰ ζώα μας;

—Τὰ ζώα μας... τί; ρώτησε ό κ. Ζερμάτ.

—Ναί, ό Τοῦρκος, ό Φάλκ, ό Μπράουν, οι βόνασοί μας Στούρμ και Μπρούμμερ, ό ταῦρος μας Μπρούλλ, ή άγελάδα μας Μπλάς, ό όναγρός μας Λάιντρος, τὰ γαϊδουράκια μας Πφάιλ, Φλίγκ, Μπέας, ό τσακάλι μας Κοκός, ό καμηλοπούλι μας Μπραουζεβίντ, ό πίθηκός μας Κνίψ ό β', όλοι τέλους πάντων οι καλοί μας φίλοι, διποδες και τετράποδες...

—Όχι δά, Τζάκ! είπε ή κυρία Ζερμάτ. Δεν πιστεύω νάχης την άξίωσι να κατεβάση ό Έρνέστος την ποιήσι του στους σταύλους και στην αύλή!

—Όχι βέβαια, μητέρα! ούτε πιστεύω ότι τὰ καλά μας ζώα θά τὰ συγκινοῦ-

σαν πολύ οι ώμορφοι στίχοι του Έρνέστου! Μου φαίνεται όμως ότι μπορούσαμε να τὰ κάμουμε να χαρούν κι' αυτά Πρωτοχρονιά με διπλή μερίδα τροφής.

—Ο Τζάκ έχει δίκιο, είπε ό κ. Ουόλστον. Σήμερα πρέπει να περιποιηθούμε ξεχωριστά και τὰ ζώα μας.

—Και τό τσακάλι και τον κορμοράνο της Τζέννυ! φώναξε ή Άννα Ουόλστον.

—Εννοείται! δεν θά ξεχάσουμε τους προστατευμένους της αγαπητής μας Τζέννυ.

—Κι' αφού είναι σήμερα Πρωτοχρονιά για όλο τον κόσμο, επρόσθεσε ή κυρία Ζερμάτ, άς συλλογισθούμε κι' εκείνους που μάς άφησαν και που βέβαια θά μάς συλλογίζονται αυτή τη στιγμή.

Κι' ή σκέψι των αποίκων της Νέας Έλβετίας πέταξε τρυφερή και συγκινημένη πρὸς τους αγαπημένους επιβάτες του «Ξιφία».

Επειτα περιποιήθηκαν τὰ πιστά τους ζώα, τὰ φίλεψαν, τὰ χάιδεψαν, τὰ έκάμαν να καταλάβουν ότι κάτι έκτακτο συνέβαινε την ημέρα εκείνη.

Τέλος, οι δυο οικογένειες μαζεύθηκαν στην τραπέζα-ρία του Φελσενχάιμ κι' έτίμησαν ένα γεῦμα λαμπρό. Μερικά ποτήρια έκλεκτο κρασί, από κείνο που τους είχε προσφέρει ό κυβερνήτης της κορβέτας, έδιπλασίασαν την ευδιαθεσία τους.

Δεν επρόκειτο να εργασθῇ κανείς την γιορτάσιμη εκείνη μέρα. Κι' ό κ. Ζερμάτ επρότεινε έναν περίπατο πεζή ως τό Φαλκενχόρστ, μια όλόκληρη λεύ-

γα, αλλά καθόλου κουραστική, στον ίσκιο της ωραίας δενδροστοιχίας που ένωνε τη χειμωνιάτικη με την θερινή κατοικία τους.

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος. Άλήθεια έκανε πολλή ζέστη, αλλά τὰ δένδρα του δρόμου δεν άφιναν τις άκτίνες του ήλιου να περνούν από τὰ πυκνά τους φυλλάματα. Και κάτω από τον άδιαπέραστο εκείνο θόλο, θά ήταν πολύ ευχάριστος ό περίπατος στο μακρύ άκρογιάλι, με τη θάλασσα δεξιά και με την έξοχη άριστερά.

Ξεκίνησαν κατά τις έντεκα, για να μπορέσουν να μείνουν όλο τ' απόγευμα στο Φαλκενχόρστ και να γυρίσουν για τό δείπνο. Εκείνο τό χρόνο οι δυο οικογένειες δεν είχαν καθήκει καθόλου ούτε στο Βάλντεγκ, ούτε στο Πρόσπεκτ-Χίλλ, ούτε στο Έμπερφουρτ, γιατί οι κατοικίες αυτές δεν τις χωρούσαν τώρα κι' έπρεπε να τις μεγαλώσουν, που θά τό έκαναν μετά τό γυρισμό του «Ξιφία». Επρόβλεπαν

μάλιστα πως ό έρχομός και άλλων α- ποίκων θά άλλαζε όλος διόλου τη σημερινή κατάσταση της Γης της Έπαγγελίας.

Βγήκαν από τον φράκτη του λαχανόκηπου, πέρασαν τό ρέμα των Τσακαλιών από τό Γεφύρι της Οικογενείας και μπήκαν στην δενδροστοιχία των όπωροφόρων εκείνων, που είχαν θεριέψει όπως τὰ δένδρα των Τροπικών...

Δεν βιαζόνταν πολύ, γιατί σε μια ώρα θά έφθαναν στο Φαλκενχόρστ. Οι σκύλοι Μπράουν και Φάλκ, που έλαβαν την άδεια ν' ακολουθήσουν τους κυρίους τους, πήγαιναν μπροστά με σκιρτήματα χαράς. Από κάθε μεριά, άγριοι με στάρι, με κριθάρι, με μαϊνόκα, με πατάτα, έδειχναν τὰ πλούτη τους.

Ο δεύτερος θερισμός θά ήταν πολύ άφθονος, και χωριστά όσα θά έδιναν στους άποίκους τάλλα χωράφια, τὰ πιο βορεινά, που τὰ έπότιζε τώρα ή λίμνη των Κύκνων.

Τι καλή ιδέα να χρησιμοποιήσουμε το νερό αυτό του ρέματος των Τσακαλιών, που χυνόταν ως τότε χωρίς καμιά όφέλεια, αφού ή θάλασσα δεν τό είχε βέβαια άνάγκη! έίπεν ό Τζάκ στον κ. Ουόλστον.

Σταματούσαν κάθε τόσο και στους μικρούς αυτούς σταθμούς ή συνομιλία ξανάρχιζε ζωηρότερη. Η Άννα εύρισκε ευχάριστοι να κόβη μερικά από τὰ όμορφα εκείνα λουλούδια, που άρωματίζαν την δενδροστοιχία. Πολλές έκαιοντάδες πουλιά επτερούγριζαν άνάμεσα στους κλώνους των δένδρων, που ήταν βαρείς από φύλλα και καρπούς. Και τό κυνήγι έτρεχε άνάμεσα στα χαμόδενδρα, λαγοί, κουνέλια, φραγκόκοττες και μπεκάτσες. Ούτε ό Έρνέστος, ούτε ό Τζάκ δεν έλαβαν την άδεια να πάρουν τὰ τουφέκια τους, και, σαν να τόξεραν αυτοί τὰ ζώα εκείνα και τὰ πουλιά, τριγύριζαν με όλη τους την ήσυχία. Γιατί όταν έτοιμαζόνταν να ξεκινήσουν για την έκδρομή, ή κυρία Ζερμάτ τους είχε έίπει:

—Θά σάς παρακαλέσω να μη σκοτώσετε σήμερα, πρωτοχρονιάτικα, άθλασθῇ και άκακα ζώα.

—Ναί, είχαν έπιδοκιμάσει κι' ή Άννα Ουόλστον άς βγούμε για περίπατο, άχι για κυνήγι.

Ο Έρνέστος, που οι κυνηγετικές έπιτυχίες δεν τον τραβούσαν τόσο, είχε δεχθῇ ευχαρίστως. Τον Τζάκ όμως, που είχε τό πάθος του κυνηγιού, χρειάσθηκε να τον παρακαλέσουν πολύ. Αυτός να βγῇ χωρίς τό τουφέκι του, που, καθώς έλεγε, αποτελούσε μέρος του έαυτού του; Ήταν σά να τούλειπε ένα χέρι ή ένα πόδι.

—Όπωσδήποτε, τους έίπε, θά μου επιτρέψετε να τό πάρω, φθάνει μόνο να μη τό μεταχειρισθώ. Σας δίνω τό λόγο μου να μη πυροβολήσω, ούτε αν ιδώ μπροστά μου όλόκληρο κοπάδι πέρδικες!

—Δεν πιστεύω πως θά μπορέσετε να κρατήσετε τέτοια όψοχεσι, αποκρίθηκε ή Άννα. Με τον Έρνέστο, δεν έδταν φόβος! αλλά με σάς... Καλλιτερα να μη πάρετε τουφέκι.

(Άκολουθεί)

* ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ *

Η καλλιτεχνική Άνατομία είναι ή έπιστήμη, που με αυτή μαθαίνουμε σε πόσα κομμάτια χωρίζεται ένα σώμα ή ένα άντικείμενο όποιοδήποτε που ζωγραφίζουμε.

Προτού καταγίνωμε με την Άνατομία, είναι άνάγκη να κάνουμε μια παρένθεσι και να εξηγήσουμε με πιο σαφήνεια κάτι που εκφράσαμε στο πρώτο μας κεφάλαιο.

Είπαμε λοιπόν, ότι για ν' άρέση μια ζωγραφική, πρέπει νάχη δυο προσόντα: 1) την πλαστική απόδοσι και 2) τις σωστές αναλογίες των διαστάσεων της.

Η πλαστική της όμορφιά εξαρτάται από τό χρώμα της, σύμφωνα με τό φως που πέφτει άπάνω της και σύμφωνα με την ψυχική μας διάθεσι.

Τις αναλογίες τις κανονίζει ό νοῦς μας καθώς και τό αίσθημά μας.

Και πράγματι, οι σωστές αναλογίες έδωσαν στον Παρθενώνα την απάραμιλλη όμορφιά του και χάρη, ώστε να μη φαίνεται ούτε ψηλός, ούτε κοντός, και οι κολώνες του πάλι να μη φανούν ούτε χοντρές, ούτε λιγνές. Άλλά ή χάρη αυτή του Παρθενώνα θάταν μισή, αν δεν είχε και την όμορφιά του χρώματός του.

Για τούτο οι μεγάλοι Έλληνες δάσκαλοι της Τέχνης λέγανε στο μαθητή να προσέχη για να αποδώση με ακρίβεια τα σχήματα και τὰ μέτρα.

Αυτά τὰ δύο είναι τὰ κύρια μέσα της ζωγραφικής, δηλαδή τὰ διακοσμητικά, καθώς λένε στην τεχνική γλώσσα, και μαθαίνονται με τον σωστό χειρισμό της πέννας, του πινέλλου κ.τ.λ., καθώς και με την γνώσι της έπιστήμης του χρώματος. Με τὰ μέσα αυτά πετυχαίνεται ό σκοπός της ζωγραφικής, δηλαδή του να ιστορίζονται τὰ έπεισόδια της ζωής μας. Όπως ή φιλολογία ιστορίζει με λόγια, ή ζωγραφική ιστορίζει με χρώματα ή με γραμμές. Κάθε τι που έχει ένα όνομα στην πλάσι, δεν ήμπορεί παρά να έχη και την αντίπροσωπευτική μορφή του.

Για να αποδώση κανείς καλά τις μορφές στη σύνθεσι, πρέπει να έξηρ δυο έπιστήμες: την Άνατομία, δηλ. να έξηρ σε πόσα κομμάτια χωρίζεται ένα όποιοδήποτε σώμα και την Προοπτική, δηλαδή να έξηρ πως να τό τοποθετήση στον πίνακα της συνθέσεώς του.

Πρέπει ακόμα να σάς παρατηρήσω ότι ή Άνατομία δεν είναι μια έπιστήμη, που την μαθαίνουν μόνον οι ζωγράφοι, αλλά και οι Ιατροί και άλλοι έπιστήμονες.

Και ή Προοπτική επίσης είναι μια έπιστήμη, που βοηθάει τους αρχιτέκτονες, τους μηχανικούς κ. ά.

Άλλά ή Άνατομία και ή Προοπτική μέσα στην καλλιτεχνική σύνθεσι συμμορφώνονται με τους κανόνες της Διακοσμήσεως, όπως εξηγήσαμε στα προηγούμενα κεφάλαιά μας, και μόνον αυτοί που έχει τό φυσικό χάρισμα της τέχνης την αποδίδει θαυμάσια, μόνον κυττάζοντας τη γύρω του πραγματικότητα.

Η φύσις μάς φωτίζει στο έργο μας, αλλά τὰ μεγάλα έργα μάς μαθαίνουν την τέχνη της συνθέσεως.

Άνατομία

Η Άνατομία, καθώς είπαμε, μάς μαθαίνει να ξεχωρίσουμε τὰ διάφορα κομμάτια που απαρτίζουν ένα σώμα.

Πρέπει προηγουμένως να γνωρίζουμε καλά τον σκελετό του σώματος αυτού.

Κάθε σώμα, καθώς και κάθε κομμάτι του σώματος έχει τον χαρακτήρά του και τό σχήμα του.

Και τό φτιάχνει κανείς όπως τό μαθαίνει από άλλον ή όπως τον φωτίζει ή φύσις.

Τό ανθρώπινο σώμα μετριέται από τό άνάστημα του κεφαλιού. Είναι δηλ. 8 κεφάλια (έχοντας για βάσι, έννοείται, τό άνδρικό, ως πιο κανονικό) και τό μήκος του είναι όμοιο με τὰ δυο χέρια άπλωμένα.

Οι άρχαιοι χωρίζανε τό σώμα σε 9 μέτρα (σχεδόν μια παλάμη από τό μέταπον ίσαμε τό πηγούνι).

Καθέτως μέτρα:

Από τη μέση του μετώπου ως τό πηγούνι 1 μέτρον παλάμης, από τό κλειδί της ώμοπλάτης ως τό στήθος 1 μ. π., από τό στήθος ως τον όμφαλό 1 μ. π., από τον όμφαλό ως τὰ πλευρά του ποδιού 1 μ. π., από τὰ πλευρά ως τὰ γόνατα 2 μ. π., από τὰ γόνατα ως τό θύρσο 2 μ. π., από τό μετώπον ως την άκρη του κρανίου 1/4 του μ. π., ως τό λαιμό 1/4 μ. π.

Τό πρόσωπο χωρίζεται σε τρία μέρη. Από τη μέση του μετώπου ως τη μέση των ματιών.

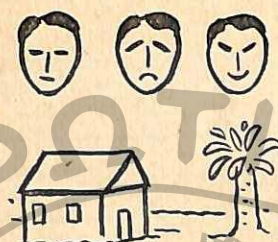
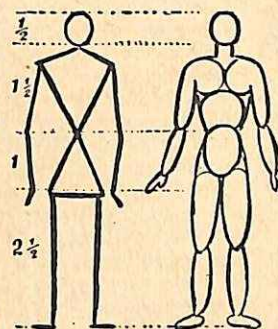
Από τὰ μάτια ως τη μύτη.

Από την άκρη της μύτης ως τό πηγούνι.

Κάθε σώμα έχει και τό άνάλογο χρώμα του, τό φυσικό ή τό συμβολικό.

Τό σάρκινο χρώμα αποδίδεται στη ζωγραφία με κίτρινη όχρα, άνακατεμένη με λίγη μαύρη και λίγη κόκκινη και τις σκιές με καφέ σιενά και πρασινωπό. Στα χείλη και στα μάγουλα βάζουμε λίγο ρόζ. Για τὰ χρώματα, με τὰ όποια αποδίδονται τὰ βουνά κλπ. θά μιλήσουμε στο προσεχές.

Κ.μ.ς

Τό νερό

Τό νερό, μπορεί να είπη κανείς, είναι στη φύση σταθερό σε ποσότητα.

Η ενέργεια του ήλιου το εξατμίζει από την επιφάνεια της γης. Στην ατμόσφαιρα μετασχηματίζεται σε υδρατμούς, παγώνει και ξαναπέφτει στη γη.

Αναλόγως του έδαφους που θα εύρη, περισσότερο ή λιγότερο απ' αυτό εισδύει στο βάθος. Όταν εκεί μέσα στη γη συναντήσει διαπεράστα στρώματα αθροίζεται σε υπόγειες αποθήκες. Τό πηγάδι αυτό νερό είναι τό καλύτερο.

Τό καλό νερό δεν έχει ούτε γεύση ούτε χρώμα. Περιέχει σε ώρισμένη πάνω-κάτω ανάλογα διάφορες ουσίες, όπως μολύβι, σίδηρο, θειικά άλατα κλπ. Δεν είναι καλό σαν περιέχει νιτρώδη και νιτρικά άλατα.

Μολύνσεις

Η μόλυνση του νερού είναι πηγαδιού ή μιας δεξαμενής με δίκτυο, ή μπορεί να γίνει είτε από την επιφάνεια, είτε υπογείως.

Από την επιφάνεια μπαίνουν επιφανειακά νερά, ιδίως όταν βρέχει πολύ.

Όταν ιδίως τό χρώμα που σκεπάζει γύρω κι' από πάνω τό νερό είναι άσβεστολιθικό ή άμμώδες, ή διεισδυτικές επιφανειακών ακαθάρτων νερών στο βάθος είναι εύκολωτερη.

Γιά τόν λόγο αυτό φροντίζουμε ιδίως στη σήραγγα που συλλέγεται κι' έρχεται τό νερό ως τη δεξαμενή, επάνω στην αντίστοιχη επιφάνεια της γης να διατηρηθεί κατά τό δυνατόν καθαριότητα.

Υπογείως πάλι ή μόλυνση ή μπορεί να γίνει όταν εκεί κοντά στη σήραγγα ή στη δεξαμενή ή στο πηγάδι ιδίως υπάρχουν σπηττικοί ή απορροφητικοί βόθροι ή όταν ακόμα περνά εκεί κοντά αποχετευτικό δίκτυο υπονόμων και γίνη σ' αυτό κάπου μία ρωγμή.

Τις όφειλονται οι σεισμοί

Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΘΥΜΟΙ ΤΟΥ

Δεν υπάρχει τίποτε τό τραγικώτερον από τό να βλέπη κανείς την γην να τρέμη, τά σπίτια να καταρρέουν και τό έδαφος να υποχωρή κατά' απ' τά πόδια του. Από της παιδικής μας ηλικίας έσυνθησάμε εις την αντίθεσι μεταξύ της σταθερότητας της γης και της άσταθείας του νερού. Άρκεί όμως μια στιγμή, μία ελαφρά δόνησι να καταστρέψη, τι πιστέψαμε σε μία ολόκληρη ζωή.

Και τώρα γεννάται τό έρώτημα: Ποιές είναι οι καταχθόνιες δυνάμεις που προκαλούν τούς σεισμούς;

Αί παλαιά γεωλογικά άναφέρουν ότι τό έσωτερικόν της γης άποτελείται από ένα βάραθρον γεμάτο φλόγες: Αί αντίληψεις της νέας έπιστήμης είναι κάπως πολυπλοκώτερες. Έν πρώτον έχει καθορισθή ένα γεγονός: ή θερμότης αυξάνει έφ' όσον προχωρώμε προς τό κάτω. Άπό συνεχείς παρατηρήσεις έξηκριθώθη άκόμη ότι εις τά μεταλλεία και τίς υπόγειες εν γένει στοές ή θερμοκρασία δεν μεταβάλλεται ποτέ. Είς τά υπόγεια του Άστεροσκοπίου των Παρισίων, βάθος

28 μέτρων, τό θερμομέτρο σημειώνει πάντοτε δέκα βαθμούς και όκτώ δέκατα. Έάν όμως κατεβούμε σ' ένα μεταλλείο ή θερμοκρασία αυξάνει κατά ένα βαθμόν κάθε 30 έως 35 μέτρα. Αί καταμετρήσεις δεν έπείρασαν ποτέ τά 2.000 μέτρα. Δεν έμελετήθη λοιπόν παρά ένα ελάχιστον μέρος του φλοιού της γης. Έν τούτοις από τας μελέτας που έγιναν έως τώρα οι έπιστήμονες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ή θερμοκρασία στο κέντρον της γης είναι πολύ μεγαλύτερα απ' εκείνην που απαιτείται διά να ρευστοποιηθούν όλα τά γνωστά σώματα. Είς βάθος 90 χιλιομέτρων ή θερμοκρασία υπερβαίνει τούς 2.000 βαθμούς και ή πίεσις είναι 20.000 φορές μεγαλύτερα από την συνθή ατμοσφαιρικήν. Θά μπορούσε λοιπόν να φαντασθή κανείς ότι κάτω από τόν φλοιόν της γης, όπου ζούμε, ό πλανήτης μας είναι εις κατάσταση ρευστήν. Δεν συμβαίνει όμως αυτό στην πραγματικότητα και αί μελέται τας όποιάς έκαμεν επί του προκειμένου ό κ. Κ. Μπραίν, διευθυντής του γαλ-

λικού ίνστιτούτου Φυσικής της Ύδρογείου, καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι πλησίον της επιφάνειας της ή γη έχει την σκληρότητα του σιδήρου και την πενταπλάσιαν αυτού εις βάθος 2.500 χιλιομέτρων.

Είς τό κέντρον της γης ή ύλη εύρίσκεται εις κατάστασιν στερεάν, ρευστήν ή αερώδη; Αί γνώμαι τών ειδικών είναι χωρισμένες. Μερικοί διατείνονται ότι οι σεισμοί δεν ήμπορούν να πραγματοποιηθούν παρά μόνον εις σώματα κατά τό πλείστον στερεά. Οι άλλοι άπαντούν ότι ή τρομακτική πίεσις εις την όποιαν υποβάλλεται τό κέντρον της γης έξηγει θαυμάσια την στερεότητα του συνόλου.

Τό κέντρον της γης, τό τελευταίον υπόλειμμα του φωτεινού άστρου που ήτο ό πλανήτης μας πρό έκατομμυρίων αίωνων, γίνεται ψυχρότερον. Και ή ψύξις αυτή δεν ήμπορεί να γίνη χωρίς να προκαλέση σοβαράς δονήσεις.

Ψύξις σημαίνει συστολή ενός σώματος. Όταν λοιπόν ή έσωτερική μάζα συστέλλεται, ό στερεός φλοιός μαζώνει διά να μείνη κολλημένος εις τό κέντρον. Και όταν ή συστολή είναι άπότομος γίνονται σεισμοί.

Όπως τά κύματα που προκαλούνται από την πτώσιν μιας πέτρας εις τό νερό, έτσι ό σεισμός μεταδίδεται κυκλικώς εις όλας τας διευθύνσεις. Η έντασις του γίνεται μικρότερη, έφ' όσον άπομακρύνεται από τό κέντρον. Είδικά μηχανήματα που λέγονται σειсмоγράφοι, σημειώνουν όλας αυτάς τας δονήσεις. Τά μηχανήματα αυτά παρακολουθούν όλας τας δονήσεις του έδαφους και τας καταγράφουν με καμπύλες εις ένα χαρτί που έστύλιγεται αυτομάτως από ένα ρολάκι. Τά σεισμικά αυτά κύματα έχουν κάποτε μία ταχύτητα καταπληκτική. Ένας σεισμός σημειούται εις τούς αντίποδας μετά 20 λεπτά της ώρας, πράγμα που σημαίνει μία ταχύτητα 11 χιλιομέτρων τό δευτερόλεπτον.

Για την διαρροή της

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Τό βράδυ εκείνο του 1835 μία μακριά σειρά καθολάρηδων σκαρφάλωνε πάνω στο λόφο του Γάγγουελ στην Κρακοβία. Τό μεγάλο-πρεπο παλάτι του όποιου διέκριναν τόν άπτερο φωτισμό που εξέφυγε απ' τά παράθυρα, αντικατοπτριζόταν στα ήρεμα νερά του Βιστούλα που σιγοκυλούσε, μουρμουρίζοντας στη σιγαλιά της νύχτας, στα πόδια του υπερύψηλου παλατιού. Σε λίγο οι καθολάρηδες έφθασαν στην είσοδο του φρουρίου.

Ο πρώτος καθολάρης που ξεπέζεψε, πριν μία στιγμή, άρχισε να βαδίζει προς τό φως. Ήταν ένας ρωμαλέος άνδρας με πλατείς ώμους. Η μακριά του χλαμύδα ήταν στολισμένη με όλόχρυσα σερίφητα. Πάνω στην κατάμαυρη κόμη του ήταν τοποθετημένο ένα στέμμα που άστραφτοκοπούσε.

Ο καθολάρης αυτός ήταν ό μέγας δούξ της Λιθουανίας, ό Ζαγγελόν, που έρχόταν από την μακρινή του πατρίδα για να ζητήσει τό χέρι της βασίλισσας της Πολωνίας, της Ένθίτζ, μιας γλυκειάς και ντροπαλής κόρης, μόλις δέκα ετών, πολύριθμοι σαν

Όταν ό Ζαγγελόν μπήκε στη μεγάλη κατάφωτη αίθουσα των άνακτόρων, στάθηκε μία στιγμή και κύταξε γύρω του έκθαμβος: Θαυμάσια μετάξινα παραπετάσματα έσκέπαζαν τούς τοίχους, ενώ μεγάλοι κρυστάλλινοι καθρέφτες με χρυσές και άσημένιες κορνίζες άκτινοβολούσαν τό φως των άπειράριθμων κηριών μέσα στα όλόχρυσα καντηλιέρα τους. Κυρίες και κύριοι με πλούσιες περιβολές ήταν συγκεντρωμένοι στη μέση της σάλας, ενώ σε μία άκρη, τρέμοντας από τόν φόβο της, βρισκόταν ή μικρή βασίλισσα.

Η Ένθίτζ ήταν άπελπισμένη στην ιδέα ότι θα παντρευόταν τόν ειδωλόλατρη αυτόν Λιθουανό που ήθελεν να της δώσουν ως άνδρα. Έν τούτοις, ό μέγας δούξ Ζαγγελόν, προχωρώντας

προς αυτήν, γονάτισε μπροστά της και πήρε τό χέρι της φιλώντάς το. Και τό έκαμε τόσο άδέξια αυτό, ώστε ήταν φανερό ότι ποτέ του δεν βρέθηκε με κυρίες.

Στό μεταξύ όμως αυτό τά όργανα άρχισαν να παίζουν. Η Ένθίτζ και ό Ζαγγελόν έπρεπε ν' άνοίξουν τόν χορό και ό μέγας δούξ δεν ήξερε να χορέψη. Συνοπατούσε τά πόδια της ντάμας του κατά τέτοιο τρόπο που σε μία στιγμή εκείνη τον παρεκάλεσε να σταματήσουν με την πρόφασιν ότι είχε κουρασθή. Την ώδήγησε στη θέσι της και παρέμεινε εκεί καταλυπημένη.

Βλέποντάς την τότε σκεπτική και μελαγχολική ένας άξιωματούχος Πολωνός της είπε με σεβασμό:

—Έχεις σκεφθή Ένθίτζ, την σημερινή κατάστασι της πατρίδας μας, της Πολωνίας; Προς βορράν οι Τεύτονες, ίπποτάι θέλουν να μας άπομακρύνουν από τη θάλασσα. Προς δυσμάς οι Γερμανοί προτείνουν τά όπλα τους έναντιον μας. Προς άνατολάς οι Ρώσοι μας πιέζουν, και προς νότον οι Τάρταροι όρμουν επάνω μας, πολυάριθμοι σαν

μυρμήγκια. Και τη στιγμή αυτή που ή χώρα μας είναι σαν ένα πολιορκημένο απ' όλες τις πλευρές φρούριο, ή Λιθουανία, ή γειτονική μας χώρα, μας προσφέρει τό χέρι της και ό άρχηγός της θέλει να σε παντρευθή για να είναι τά έθνη μας ήνωμένα στο μέλλον για πάντα. Θάχης λοιπόν τόν έγαίσιμό, κυττάζοντας μόνο τόν έαυτό σου, ν' άρνηθής σώσης την πατρίδα;

Η Ένθίτζ σηκώθηκε και πήγε να κλεισθή στο δωμάτιό της, όπου και παρέμεινε άρκετή ώρα. Όταν ξαναγύρισε, τά μάτια της ήταν κατακόκκινα, γιατί είχε κλάψει πολύ.

Με σταθερό βήμα προχώρησε προς τόν μεγάλο δούκα Ζαγγελόν, και είπε κοκκινίζοντας κάπως:

—Κύριοι! Σας παρουσιάζω τόν μνηστήρα μου!

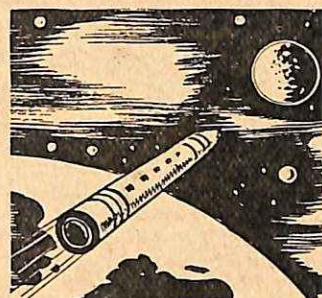
Μέσα στον άκράτητο ένθουσιασμό των παρόντων, τά όργανα άρχισαν να παίζουν τούς έθνικούς ύμνους των δύο χωρών.

Η νεαρά βασίλισσα της Πολωνίας είχε σώσει την πατρίδα της....

Στη σελήνη

Σαράντα έκατομμύρια περίπου αυτοκινήτων διασχίζουν τούς δρόμους της γης. Οι σιδηρόδρομοι αλλοκούν την ύδρόγειο προς όλας τας κατευθύνσεις, τ' άεροπλάνα πετούν πάν' απ' τούς ώκεανούς και τας ήπείρους και αί άποστάσεις έπαισαν να υπάρχουν...

Και όμως. Οι σοφοί, οι μηχανικοί, οι έφευρέται δεν εξαντλήθηκαν ακόμα. Τελευταίως προσπαθούν να κατασκευάσουν ρουκέττες με τίς όποιες θα μπορούμε να ταξιδεύουμε από τη Γη στη Σελήνη ή στον Άρη.

Σε πολλές χώρες έχουν ιδρυθή εταιρείες που συγκεντρώνουν όλους όσους ενδιαφέρονται για την έπιστήμη της Άεροπορίας ανά τούς κόσμους του άπείρου, της λεγομένης «Διαπλανητικής Συγκοινωνίας».

Προς τό παρόν δεν καταρρώσαν ακόμα να κατασκευάσουν ρουκέττες που να ήμπούν να ξεφύγουν από τη γήινη ατμόσφαιρα και να διασχίσουν με Ιλιγγιώδη ταχύτητα τας μεταξύ των πλανητών άποστάσεις. Έν τούτοις στη Γερμανία και στην Άμερική κατασκευάσθησαν ήδη «ταχυδρομικές ρουκέττες», οι όποιες ήμπούν να μεταφέρουν ταχυδρομείο από την μία πόλιν στην άλλη με καταπληκτική ταχύτητα.

Στό 1933 ό καθηγητής Γκόρνταν έπέτυχε να κατασκευάση στις Ηνωμένες Πολιτείες ρουκέττες που άνεμπύρεσε ν' άποφανθή άν τό παιδί που πρόκειται να γεννηθή θάβει άγόρι ή κορίτσι. Πόσο μικρότεροι είμαστε απ' τά ζώα!... Η σφήκα έξερει τί παιδί θα βγή από κάθε αυγό της.

* ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ ΤΗΣ ΣΦΗΚΑΣ *

Μέσα σε κάθε σφηκοφωλή άπου πρόκειται να έκκολαφθούν τά αυγά, τό άγρυπνο ένστικτον της τροφοδοτήσεως κάμνει τίς σφήκες να συγκεντρώνουν έκ των προτέρων προμήθειες για τά νεογνήντα. Μερικά είδη σφηκών κουβαλούν τρυφερές κάμπιες που σκοτώνουν μ' ένα χτύπημα του κεντριού τους. Άλλά, τό πιο περίεργο είναι ότι τό θηλυκό έμβρυο είναι πιο μεγαλόσωμο και άδηγάγο από τό άρσενικό. Και οι σφήκες που τό έξέρουν αυτό, χωρίς να γελασθούν, δίνουν πάντοτε στα θηλυκά διπλές κάμπιες απ' τ' άρσενικά. Παραδείγματος χάριν, άν δώσουν πέντε σ' «άγόρια», θα δώσουν δέκα σ' «κορίτσια»!

Τό ένστικτον όμως της φήμης είναι προικισμένο και με μία άλλη άνωτερότητα: ή σφήκα ξέρει έκ

Πολιτισμός Ρωμαϊκός. — Η ιστορία των Ρωμαίων, και ο πολιτισμός των, περιέχονται εις δύο λέξεις που λέγουν πολλά:

Κατάκτησις του Κόσμου και ὄργανοις αὐτοῦ. Ὁ Κόσμος ἦτο τότε ἡ Μεσόγειος καὶ ἡ ἐνδοχώρα αὐτῆς. Ἐθάληκαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν 7 αἰώνων, πού ἐζησεν ἡ Δημοκρατία των, νὰ τὴν κατακτήσουν καὶ νὰ τὴν ἐκμεταλλεῖσιν. Καὶ 2 ἢ 3 αἰῶνας τῆς Αυτοκρατορίας των νὰ τὴν διοική-

σουν. Ἡ πειθαρχία, ἡ ὑπομονὴ καὶ ὁ πατριωτισμὸς ἐθιμώθυον ἀπέναντι τῆς Καρχηδόνας, διαδόχου τῶν Φοινίκων. Ἐκ παραλλήλου φιλελεύθεροι πνοαὶ τῆς Δημοκρατίας ἐθιμώθυον ἀπέναντι ἐγωιστικῆς καὶ ἐκμεταλλευτικῆς ἀριστοκρατίας. Οἱ Γράκχοι ἐδημιούργησαν τὸν Καίσαρα, καὶ ὁ Καίσαρ τὸν Αυτοκράτορα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τότε ἔγιναν ἴσοι ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἐνὸς ἀρχηγοῦ. Οὔτε νικηταί, οὔτε ὑπῆκοι, οὔτε Ρωμαῖοι, οὔτε Ἐπαρχιώται. Πολίται μόνον. Μία ἐνιαία Δικαιοσύνη ἐξασφαλισμένη δι' ὅλους, μὲ κανόνες σταθεροὺς καὶ κωδικοποιημένους. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ καταγωγή τοῦ Δικαίου. Jus Romanum, Pax Romana, μὲ τὸν ὑπὸ τῶν Ρωμαϊκῶν ὄπλων δικαιολογημένον θαυμασμόν.

Ὁ Χριστιανισμός. — Ὁ ἀρχαῖος Κόσμος εἶχε γνωρίσει μίαν Φιλοσοφίαν πλήρη μεγαλείου καὶ μίαν Ἠθικὴν πλήρη σεμνοπρεπείας. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη χωρὶς ἐπιδρασαν ἐπὶ τοῦ πληθους, διότι ἀπηυθύνοντο εἰς τὴν Λογικὴν καὶ ὄχι εἰς τὴν Καρδίαν. Ἐπὶ

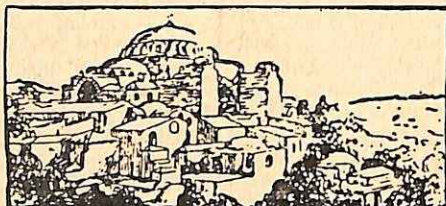
Τιβέριου, ἄνθρωποι ἐλθόντες ἐξ Ἰουδαίας, ἤρχισαν νὰ ἐκθειάζουν ταπεινοφρόνως τὰ θέληγτρα τῆς Ἀρετῆς, τὴν διάχυσιν τῆς καρδίας, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον.

Τὸ πλῆθος εὗρισκε εἰς τὰ λόγια των μεγάλην ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν εἰς τὰς δυστυχίας του. Εἰς ἑκατομμύρια δυναστευομένων ἐδίδασκον τὴν Καρτερίαν, τὴν Συγχώρησιν καὶ τὴν Ἐλπίδα. Εἰς τοὺς ἀποκλήρους τοῦ Κόσμου αὐτοῦ ἐνέπνεον τὴν

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Ἀδελφοσύνην, τὴν Ἰσότητα, τὴν Πενίαν, τὴν Ταπεινοφροσύνην καὶ ὅλας τὰς μέχρι τότε ἀρετάς. Τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους» κατῆντησε νόμος. Ἡ θρησκεία ὁλοκλήρου τῆς Ἀνθρωπότητος. Μία νέα ψυχὴ εἰσέδυσεν εἰς τὸν ἀρχαῖον Κόσμον καὶ τὸν μετεμόρφωσε μέχρις ἀνατροπῆς. Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἐμεινεν ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν μεταβολήν. Ἡθέλησε νὰ τὴν ὁργανώσῃ. Εἰς ὅλας τὰς πόλεις, ὅπου οἱ Χριστιανοὶ ἔγιναν πολυάριθμοι, συνεκρότησαν κοινωνίαν, κληθεῖσαν Ἐκκλησίαν.

Πολιτισμός Βυζαντινός. — Ὁ θάνατος τοῦ Θεοδοσίου τὸ 395 ἔτος τῆς ἡμετέρας περιόδου, προεκάλεσε τὴν διαιρέσιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κόσμου εἰς δύο Αυτοκρατορίας: τὴν Αυτοκρατορίαν τῆς Δύσεως καὶ τὴν τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὸ Βυζάντιον ἢ Κωνσταντινούπολιν ὡς πρωτεύουσιν. Ἐνῶ ἡ πρώτη ἔπιπτε μετ' ὀλίγον ὑπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐπιδρομὰς τῶν βαρβάρων, ἡ δευτέρα,

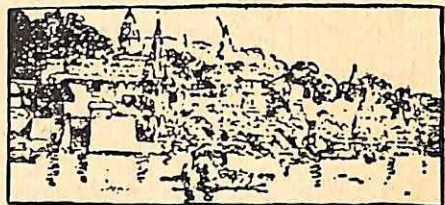
πλέον εὐτυχής, παρέτεινε τὴν ὑπόστασίν της μέχρι τοῦ 1453, ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο βορὰ τῶν Τούρκων. Τὸ Βυζάντιον, συγκεντρώσαν ὅλους τοὺς Φιλοσόφους καὶ ὅλους τοὺς Καλλιτέχνας τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κόσμου, ἤσκησεν ἰσχυράν ἐπίδρασιν. Ἡ πρώτη χαρακτηριστικὴ τὸς καυγάδες τῶν αἰρέσεων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐδηλητηριάσθη ὁ Μεσαίων. Ὁ δεύτερος γενῶν τὴν ἰδέαν εἰδικῆς ἐντελῶς Τέχνης, ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, διὰ πολλαπλασιασμοῦ τῶν θόλων πέραν κεντρικοῦ τροῦλλου, ἐν τῇ Γλυπτικῇ, ἡ ὁποία ἀπορροφᾶται μὲ τὸν καλλωπισμὸν τῶν ναῶν, τῶν θυσιαστηρίων, τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς καὶ τοῦ Δισκοποτηρίου, ἐν τῇ Ζωγραφικῇ, ὅπου ὁ Ἱερατισμὸς τῶν εἰκόνων εὐδοκίμει εἰς τὴν ποικιλίαν ἐκφράσεως, καὶ τὸ Μωσαϊκὸν εἰς τὴν Χρωματογραφίαν.

Πολιτισμός Ἰνδικός. — Μὲ τοὺς Ἀρίους, 6 χιλ. χρόνια π. Χ. ἀρχίζει μίαν κοινωνικὴν ζωὴν, τῆς ὁποίας τὰ ποιμενικά καὶ γεωργικά χαρακτηριστικά σημεῖοντα εἰς τὴν Ρίγκ-Βέδα. Αἱ πατριαὶ καὶ αἱ οἰκογένειαι, διασπαρμέναι μετὰ τὰς κατακτήσεις, συνεισπεριώθησαν εἰς ἓν ἔθνος, διατηρηθὲν ἐν τῇ ἀκεραιότητι ἀπὸ τὴν μεγάλην Βασιλικὴν ἰσχὺν καὶ τὴν σύστασιν

τῶν τάξεων Βράχμάνων ἢ Ἱερέων, χατινγιά ἢ πολεμιστῶν, Βαζζιά ἢ γεωργῶν. Ἐκτὸς τῶν τάξεων ἔζων λαοὶ ὑπόδουλοι: Σουν-

τρά ἢ Παρία οἱ ὁποῖοι ἐδούλευαν γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ὅλη ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις τῶν Ἰνδῶν συνεκεντρώθη εἰς τὴν τάξιν τῶν Βραχμάνων, οἵτινες ἐδημιούργησαν Θεολογικὸν σύστημα, βασιζόμενον ἐπὶ τῆς περιφήμου Τριάδος: τοῦ Βράχμα, δημιουργοῦ, τοῦ Βισνού,

διατηρητοῦ, καὶ τοῦ Σίβα καταστροφῆος καὶ ἐπέβαλον οὕτω τὴν τυραννικὴν λατρείαν. Κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα ὁ Ἰδρυτὴς τοῦ Βουδδισμού προσεπάθησε νὰ καταλύσῃ τὸ σύστημα καὶ ἠγωνίσθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν τελειοποίησιν τῆς ψυχῆς διὰ τῆς διδασχῆς τοῦ Καλοῦ, τῆς Ἰσότητος καὶ τῆς Ἀδελφοσύνης. Καὶ μετὰ 14 αἰώνων ἀγῶνας, ὁ Βραχμανισμὸς καὶ ὁ Βουδδισμός, συγκεράννυνται εἰς τὸν Ἰνδουισμόν.

Σινικὸς Πολιτισμός. — Ὁ Χοῦ-Κίγκ ντὲ Κομφούκιος μᾶς ἀποκαλύπτει 2 χιλ. ἔτη π. Χ. μίαν κοινωνίαν ἐξιχνεῖσαν εἰς κάποιαν ἀνάπτυξιν, ἕνα γεωργικὸν λαὸν ὑπακούοντα εἰς τὸν θεσμόν τῆς Μοναρχίας, ἐφευρέτην τῶν περισσοτέρων χρησίων Τεχνῶν, τῆς Γραφῆς καὶ τῶν πρώτων Ἀστρονομικῶν Γνώσεων. Ἡ κυριαρχία τοῦ ἡγεμόνος ἐξασπλοῦται ἐπὶ αὐτοκρατορίας διηρημένης εἰς 9 ἐπαρχίας. Ἐπὶ πλέον ὁ Χοῦ-Κίγκ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις μιᾶς ἠθικῆς, τῆς ὁποίας ἡ Σοφία δὲν δύναται νὰ κινήσῃ τὸν φθόνον τῶν ἐν τῇ Δύσει ἀντιπάλων τῆς. Λατρεία τῶν Θεῶν, οἰκογενειακὴ ἀγάπη, σεβασμὸς τῶν νεκρῶν κτλ. Τίποτε τὸ ἐκπληττον,

ἐὰν μὲ τοιαύτην ἐμφάνισιν τόσον μακρυσμένην, οἱ Κινεῖς ἐγνώρισαν πρὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν πυξίδα, τὴν τυπογραφίαν, τὴν πυρίτιδα. Πότε δ' ὅμως; Δύσκολον ν' ἀπαντήσῃ τις. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶναι βέβαιον, εἶναι ὅτι ἡ Σινικὴ Ἀρχιτεκτονικὴ ἐπέτυχεν τὴν κατασκευὴν τῶν μεγάλων τειχῶν 4 αἰῶνας πρὸ τῆς περιόδου μας, καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ πρόγονοί μας τῆς Δύσεως φοροῦσαν κακούφασμένα ἐνδύματα ἀπὸ μαλλί αἰγός.

Σπαδοκεφαλιέ

32 ΜΠΟΤΙΛΛΙΕΣ

Ἐνας εἰκοδεσπότης ἔβαλε στὸ ὑπόγειό του 32 μπουτίλλιες κρασιοῦ μὲ τὴν σειρά πού βλέπετε στὸ σχῆμα. Καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη του ὅτι ἀπὸ κάθε πλευρὰ τοῦ υπογείου πρέπει νὰ φαίνωνται ἐννέα μπουτίλλιες.

Ὁ ὑπηρέτης ἔκλειψε δώδεκα μπουτίλλιες εἰς τρεῖς δόσεις, δηλαδὴ ἀπὸ τέσσερις μπουτίλλιες κάθε φορά, καὶ ὅμως καὶ στὶς τρεῖς ἐπισκέψεις πού ἔκανε ὁ οἰκοδεσπότης στὸ ὑπόγειο φαίνονταν 9 μπουτίλλιες ἀπὸ κάθε πλευρὰ.

Πῶς τακτοποίησε ὁ ὑπηρέτης τὶς μπουτίλλιες;

ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Μὲ τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθοῦν τρεῖς λέξεις, ἀπαρτίζουσιν ἕνα τίτλον, γνωστότατον εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.

Πρώτη λέξις:

- 1) Μία τῶν πέντε ἡπείρων.
- 2) Πόρτα.
- 3) Κράτος τῆς Β. Εὐρώπης.
- 4) Ἑλληνικὸν πέλαγος.
- 5) Μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας νήσους τῆς Ἑλλάδος.
- 6) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος.

Δεύτερα λέξις:

- 1) Ἡρώς τῶν ἐπῶν τοῦ Ὁμήρου.
- 2) Ὁ πρόδρομος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας.
- 3) Ὄνομα Ἑλλήνων Βασιλέων.
- 4) Πόλις τῆς ἡπείρου.
- 5) Τίτλος περιοδικοῦ.
- 6) Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις.
- 7) Νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ.
- 8) Κράτος τῆς Ν. Εὐρώπης.
- 9) Ἀρχαῖος φιλόσοφος.

Τρίτη λέξις:

- 1) Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
- 2) Πόλις τῆς Δ. Μακεδονίας.
- 3) Βαθμοῦχος τῆς Ε. Ο. Ν.
- 4) Βαθμοῦχος τῆς Ε. Ο. Ν.
- 5) Πανίσχυρον ναυτικὸς κράτος.
- 6) Ἡ πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς.
- 7) Ἐκεῖ ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε.
- 8) Πόλις τῆς Ἀν. Μακεδονίας.

Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

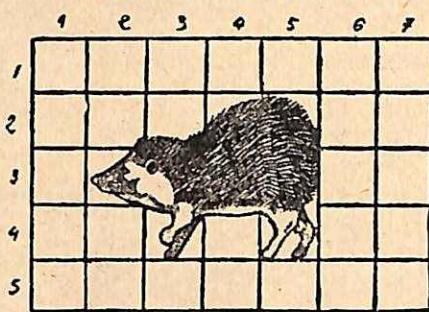
ΒΕΛΟΣ

- + **** = Ψωμί.
* + *** = Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
** + ** = Δελὸν ζῶον...
* + *** = Ἀρχαῖος νομοθέτης
+ **** = Ἀχυρο.

Α. Α. ΧΑΛΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ο «ΣΚΑΤΖΟΧΟΙΡΟΣ»

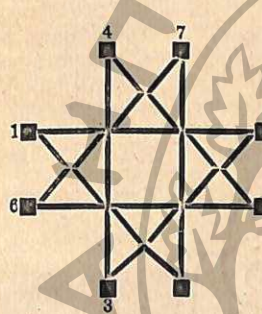
Ὅριζοντίως:

1. Πόλις τῆς Νοτίου Ἑλλάδος.
2. Μήτηρ τοῦ Διὸς. — Χάριν λόγου.
3. Ἀρθρον (πληθ.).
4. Ὅστις. — Ἀνθη.
5. Κράτος τῆς Βαλκανικῆς, ὅπως ἐλέγετο ἄλλοτε (γεν.).

Καθ' ἑταίως:

1. Ἡμερον ζῶον καὶ ἀρχαῖα πολεμικὴ μηχανή.
2. Τὰ δύο γράμματα, ἀρχικά λέξεων, πού προτάσσονται τῶν τίτλων ἀνδρῶν κατεχόντων ὑψηλὰ ἀξιώματα. — Ἑσένα.
3. Νότα.
4. Δωδέκατος.
5. Περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἐδίδετο ἐπὶ Φραγκοκρατίας εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα.
6. Περιφώνημα.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 19ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἐχετε ζωηρὸν πνεῦμα: Ἐκατὸ γάτες — Δώδεκα γραμμές — ζῆτα, ἥτα, κάπα, μὴ, νί, οὐ, τά.

Στοιχειογράφος: Νάρκισσος — Κωσός.

Πόδες ἡσαν: 5 κασιέες καὶ 18 ὀρνίθες

Τετράγωνον: Ὅριζοντίως, Ἄννα — ἄρμα. Καθ' ἑταίως, ἄρμα — ἄρμα.

Αἰνίγμα: Ὁ πατέρας τῆς.

Τίτλων: Αἰγίον — Αἰγίον.

Ἀκροστιχίς: Βόλος (Βερολίνο).

Ὀλυμπος, Λέων, Ὀμηρος, Σόφια.

ΜΕ ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Στὸ σχέδιον πού βλέπετε παραπλευρῶς ἔχουν σχηματισθῇ μὲ τὴν τοποθέτησιν δώδεκα σπῖρτων ἑξὶ τρίγωνον.

Πρέπει τώρα, στὸ σχέδιον, νὰ τοποθετήσῃτε ἄλλα ἑξὶ σπῖρτα, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθοῦν δεκάτριά συνολικῶς τρίγωνα.

Σημειώτεον ὅτι ἔχετε δικαίωμα νὰ τοποθετήσῃτε τὰ ἑξὶ σπῖρτα ὅπως θέλετε, χωρὶς ὅμως νὰ χαλάσῃτε τὴν θέσιν τῶν δώδεκα σπῖρτων τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου.

Καλὴ ἐπιτυχία!

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἐνας κύριος συζητοῦσε στὴ χορευτικὴ συγκέντρωσι μὲ δύο νέες κυρίες. — Φαίνεσθε σὰν νὰ εἰσθε διδυμες, εἶπε. Μοιάζετε πολὺ.

— Ναι, εἶπε ἡ Μαρία, εἰμαστε γεννημέναι τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1919. Ἐκοὶ μέρη πρὶν ἀπὸ μὲνα γεννήθηκα ἡ Ἑλένη.

— Αἱ Ἐγὼ νόμιζα ὅτι εἰσθε ἀδελφές. Λοιπὸν, δὲν εἰσθε; — Ὅχι! ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη. Ἀλλὰ νὰ τί συγγένεια ἔχομε: Ἡ πεθερά μου εἶναι γιὰ τὴν Μαρίαν.

— Ναι, προσέθεσεν ἡ Μαρία. Καὶ ἡ μητέρα τῆς Ἑλένης εἶναι πεθερά τοῦ πατέρα μου!

Τί συγγένεια εἶχαν μεταξύ τους οἱ δύο νέες κυρίες;

ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΙΠΟΝ

* — ργ — μτρ — πς — κς. Μεταξὺ τῶν συμφώνων νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα φωνήεντα, ὥστε νὰ ἀναγνωσθῇ γνωστὸν ρητόν.

Δ. ΠΑΠ. — Χ. ΤΣΑΡ.

ΜΕΣΟΣΤΙΧΙΣ

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

- 1) Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
- 2) Κατοικία τοῦ Διογένητος...
- 3) Μεγαλόνησος τῆς Μεσογείου.
- 4) Βασιλεὺς τῆς Κρήτης.
- 5) Ἡσυχος, ἀγαθός.
- 6) Περιφέρεια τῆς Β. Ἑλλάδος.

Α. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

ΤΡΙΓΩΝΟΝ

- *Υδωρ.
*** = Ἀριθμητικόν.
** = Αἰγυπτ. θεότης.
* = Φωνήεν.

Δ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

λίγη ευθυμία

Η ΚΑ'ΥΜΕΝΗ

‘Ο Τοτός ζητεί 1 δραχμή απ’ τη μητέρα του.
— Τι έκανες, τόν ρωτά εκείνη, τὰ λεφτά πού σοῦ ἔδωσα χθές;
— Τὰ ἔδωσα σὲ μιὰ γρηά.
— Καλά, παιδί μου. Νά, πάρε. Τὴν ἄλλη μέρα:
— Μητέρα, μοῦ δίνεις μιὰ δραχμὴ ἀκόμη;... Ξέρεις, γιὰ τὴ γρηά...
— Μὰ τόσο πολὺ ἐνδιαφέρεσαι, παιδί μου, γιὰ τὴ γρηά; Γιατί;
— Γιατί πουλάει κάστανα, ἡ καὺμένη!...

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Καθηγητής.— Πές μας, Νίκο, γιατί τὰ ψηλά σπίτια ἔχουν ἀλεξικέραυνο;
Ν.— Γιὰ νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ τὸν κεραυνό.
Κ.— Ὡραία! Καὶ ποιά μέρη ἀγαπᾷ ὁ κεραυνός;
Ν.— Τὰ ψηλά σπίτια καὶ τὰ ψηλά δένδρα.
Κ.— Ὡστε καμμιά φορά, ἂν τύχη καὶ βρεθοῦμε μὲ θύελλα ἔξω, τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ προφυλαχθοῦμε ἀπὸ τὸν κεραυνό;
Ν.— Νὰ κρατοῦμε ἀλεξικέραυνο!...

ΑΠΟΡΙΕΣ...

Γιατί λέμε ξυράφι (ξηρά-φι) κι’ ὄχι χλωράφι;
Γιατί καλάθια (καλά-θειά) κι’ ὄχι καλάμπάμπα;
Γιατί Πηνελόπη (πίνε-λόπη) κι’ ὄχι Τρωγελόπη;
Γιατί σανίδα (σάν-εἶδα) κι’ ὄχι σανάκουσα;
Γιατί Παπαγάλο κι’ ὄχι Παπαάγ-γλο;
Γιατί σαχάνι (σά-χάνι) κι’ ὄχι σασπίτι;
Γιατί μπαούλο κι’ ὄχι μπαλίγο;

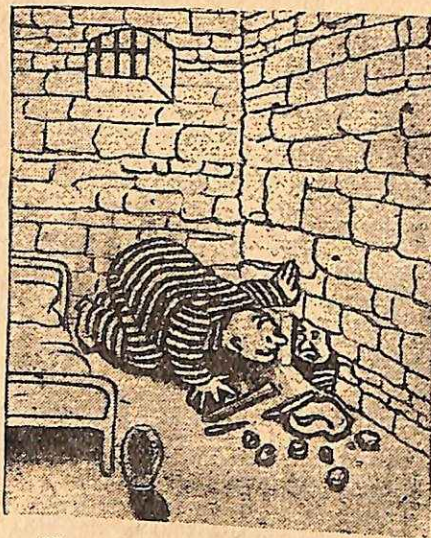
ΑΦΕΛΕΙΑ

‘Ο ἄνθρωπος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ὅπου μόλις εἶχε εἰσπράξει τὴν σύνταξί του. Σ’ ἕνα ἀπόμερο δρόμο, στρίβοντας τὴ γωνιά γιὰ νὰ πάη σπíti του, τὸν σταματᾷ ἕνας λωποδύτης καὶ τοῦ προτείνει τὸν περιστροφό:
— Κάνε γρήγορα, δώσε μου ἑκατὸ δραχμές, γιατί σὲ σκοτώνω...
— Ἀδύνατον! Δὲν ἔχω ἑκατὸ δραχμές, ἐκτὸς ἂν ἔχετε νὰ μοῦ χαλάσετε ἕνα χιλιάρικο!

Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ!

‘Απορία ἐνὸς παιδιοῦ τρεσάρων χρονῶν:
— Ἀπὸ τί ἀρρώστεια πέθανε ἀρά γε ἡ Νεκρά θάλασσα;

ΑΤΥΧΗΣ ΠΡΟΤΑΣΙΣ

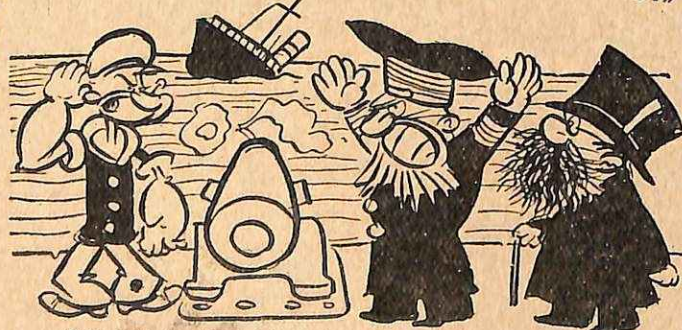

— ‘Ε, συνάδελφε, θέλεις νὰ δραπετεῖσου με ἀπόψε στὶς 10, μαζὶ; Τὰ ἔχω ἐτοιμάσει όλα!
— Ἀδύνατον, ἀγαπητέ μου!
— Γιατί;
— Γιατί εἶμαι ὁ δεσμοφύλακας!...

ΤΟΥ ΑἴΣΩΠΟΥ

Κάποτε ὁ Αἴσωπος πήγαινε σὲ μιὰ μικρὴ πόλι. Στὸν δρόμο τὸν ἀπάντησε ἕνας ταξιδιώτης καὶ τὸν ρώτησε:
— Πόση ὥρα πρέπει νὰ περπατήσω ἀκόμη, γιὰ νὰ φθάσω σ’ ἐκείνη τὴν πόλι πού φαίνεται κεῖ-πέρα;
‘Ο Αἴσωπος τὸν κύτταξε μὲ προσοχή καὶ τοῦ ἀπάντησε:
— Περπάτα!
— Τὸ ξέρω πὼς θὰ περπατήσω, εἶπε ὁ ταξιδιώτης. Μὰ σὲ ρωτῶ νὰ μοῦ πῆς, ἂν ξέρης, σὲ πόση ὥρα θὰ φθάσω.
— Περπάτα, τοῦ ξαναεἶπε ὁ Αἴσωπος.
«Εἶναι τρελλός», συλλογίσθηκε ὁ ταξιδιώτης, «ἄς μὴ τὸν ξαναρωτήσω γιατί ἀπὸ μωρλό ἄνθρωπο μπορεῖς νὰ πᾶθης μεγάλο κακό».
Κι’ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του, χωρὶς κἂν νὰ χαιρετήσῃ. Ἀλλὰ μό-

«ΟΙ 21 ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΚΑΝΟΝΙΟΒΟΛΙΣΜΟΙ»

— Κύριε Κυβερνήτα, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ρίξουμε 21 κανονιοβολιμούς. Τὸ πέτυχα μὲ τὸ πρῶτο!

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟΝ ΝΟΜΙΣΜΑ

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Τοτοῦ καὶ τοῦ πατέρα του:
Π.— Γιατί Τοτό, ἐνῶ σοῦ εἶπα, δὲν καθάρισες τὰ παπούτσιά σου;
Τ.— Γιατί ἂν τὰ καθάρισω θὰ λερωθοῦν πάλι στὸν περίπατο.
Καὶ τὸ βράδυ, μετὰ τὸν περίπατο:
Τ.— Μὰ γιατί, μπαμπά, δὲν θὰ φάγω;
Π.— Γιατί καὶ ἂν φᾶς, πάλι θὰ πεινάς σὲ λίγο!...

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Στὸ ἐστιατόριο:
Τὸ γκαρσόνι.— Τί θὰ φάτε;
‘Ο Νίκος.— Ἐνα κατάλογο...
‘Ο Πέτρος (διακόπτων).— Τί;
Κατάλογο θὰ φᾶς;

ΔΥΟ... ΕΞΥΠΝΟΙ

‘Ο... ἔξυπνος ἀδελφός, στὴν ἀδελφή του:
— Νίνα, ἂν βρῆς τί ἔχω σ’ αὐτὸ τὸ καλάθι, θὰ σοῦ δώσω κι’ ἑσένα ἕνα τσαμπί.
Καὶ ἡ Νίνα, πὶὸ ἔξυπνη:
— Ροδάκινα!

ΑΠΟΡΙΑ...

— Δὲν μοῦ λές, Ἄννα, ὅταν κοιμάσαι φορεῖς τὰ γυαλιά σου;
— Ὁχι!
— Μὰ τότε πὼς βλέπεις τὰ ὄνειρα;

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ...

— Ξέρεις, Κώστα, πότε ἕνα περιодικό λέγεται ἐγκυκλοπαιδικό;
— Ὁχι.
— Εἶναι ἀπλούστατο! Ὅταν τὸ περιοδικὸ διαβάζεται ἐν κύκλῳ παιδικῷ!

ΜΕΤΑΦΟΡΙΚΩΣ...

— Ἄκουσες, Πέτρο; Ἦλθε στὴν πόλι μας ἕνας ἀθλητής πού μπορεῖ νὰ σηκώσει ἑκατὸ ὀκάδες μὲ τὸ ἕνα του χέρι.
— Σπουδαῖο πράγμα! Ἐγὼ σηκῶνω τὴ... γειτονιά μὲ τίς φωνές μου!

λὶς ἔκανε λίγα βήματα, ἄκουσε ἀπὸ πίσω του:
— ‘Ε! πατριώτη, νὰ σοῦ πῶ. Σὲ δυὸ ὥρες θὰ φθάσης...
‘Ο ταξιδιώτης γύρισε ἐκπληκτος καὶ ρώτησε:
— Καὶ πὼς τὸ ξέρεις τώρα;
Καὶ γιατί δὲν ἤθελες νὰ μοῦ τὸ πῆς πρὸ ὀλίγου πού σὲ ρώτησα;
— Μὰ πὼς μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ, πρὶν νὰ ἰδῶ τὸ βᾶδισμά σου; ἀπῆντησεν ὁ Αἴσωπος.

για νὰ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΤΕ

ΜΑΝΤΕΙΑ

Παίρνετε ἕνα δακτυλίδι καὶ προτείνετε νὰ τὸ φορέση ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφία, ἐν ἀπουσίᾳ σας καὶ ἔπειτα σείς μὲ διάφορες ἀριθμητικές πράξεις νὰ ἀνακαλύψετε τὸ πρόσωπο πού φορεῖ τὸ δακτυλίδι, τὸ χέρι στὸ ὁποῖον τὸ ἐφόρεσε, τὸ δάκτυλο τοῦ χεριοῦ καὶ ἐπὶ πλέον τὴν φάλαγγα, στὴν ὁποῖαν ἔχει τοποθετηθῇ τὸ δακτυλίδι.

Πρὸς τοῦτο, ὅλη ἡ παρέα πρέπει νὰ μῆνι στὴ σειρὰ γιὰ νὰ πάρῃ κάθε ἄτομο αὐξὸντα ἀριθμό. Λέγετε τότε σ’ ἕναν οἰονδήποτε, πού ἦταν παρὼν τὴν ὥρα πού ἔκρυβαν τὸ δακτυλίδι, νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του τὸ διπλάσιον τοῦ ἀριθμοῦ, πού δείχνει τὸν αὐξὸντα ἀριθμὸν ἐκείνου πού φορεῖ τὸ δακτυλίδι. Δηλ. ἂν εἶναι ὁ τέταρτος στὴν σειρὰ νὰ βάλῃ 8, ἂν εἶναι ὁ πέμπτος 10 κ.ο.κ. Ἐπειτα τοῦ λένε νὰ προσθέσῃ στὸ εὐρεθὲν διπλάσιον τὸν ἀριθμὸν 5 καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν προκύπτοντα ἀριθμὸν ἐπὶ 5 καὶ εἰς τὸ γινόμενον νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 10.

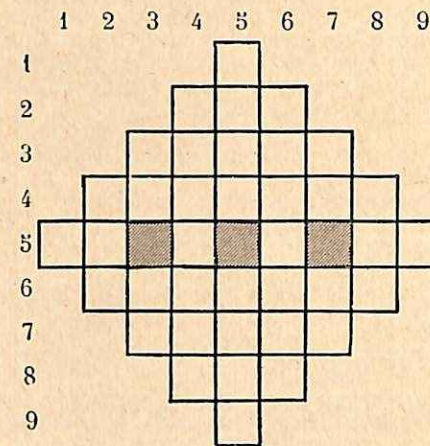
Κατόπιν τοῦ λέτε νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 1, ἂν τὸ δακτυλίδι εἶναι στὸ δεξιὸ χέρι, τὸν 2 ἂν εἶναι στὸ ἀριστερὸ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ 10. Ἐπειτα στὸ γινόμενον αὐτὸ νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ δακτύλου στὸν ὁποῖον βρίσκεται τὸ δακτυλίδι, δηλ. 1 γιὰ τὸ μεγάλο δάκτυλο, 2 γιὰ τὸν δεικτὴ, 3 γιὰ τὸ μεσαῖο κ.ο.κ. καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὸν ἀριθμὸ πού προκύπτει ἐπὶ 10.

Πέστε ἀκόμη νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸ τῆς φάλαγγος, ὅπου εἶναι τὸ δακτυλίδι (1 γιὰ τὴν πρώτην ἐπάνω φάλαγγα, 2 γιὰ τὴν μεσαία καὶ 3 γιὰ τὴν κάτω) καὶ τέλος στὸ ὅλο ποσὸν νὰ προσθέσῃ τὸν ἀριθμὸν 35.

Ὅταν τελειώσουν αἱ πράξεις πού ὑπεδείξατε, ζητήστε νὰ σᾶς πῇ τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων καὶ ἀπ’ αὐτὸ ἀφαιρέσατε, ἰδιαίτερος, τὸν ἀριθμὸν 3.535. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ εἶναι ἕνας ἀριθμὸς τετραψήφιος. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τοὺς 4 αὐτοὺς ἀριθμοὺς θὰ δείχνῃ τὸν αὐξὸντα ἀριθμὸν τοῦ προσώπου, πού φορεῖ τὸ δακτυλίδι, ὁ δεύτερος τὸ χέρι (δεξιὸ ἢ ἀριστερό), ὁ τρίτος τὸ δάκτυλο καὶ ὁ τέταρτος τὴν φάλαγγα.

Παράδειγμα: Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ 4ος τῆς συντροφίας φόρεσε τὸ δακτυλίδι στὴ δευτέρη φάλαγγα τοῦ μεσαίου δακτύλου τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ. Αὐτὸς πού θὰ προτείνετε τὸ παιχνίδι, θὰ κἀν τὰς ἐξῆς πράξεις:
 $4 \times 4 = 16$
 $16 + 5 = 21$
 $21 \times 5 = 105$
 $105 + 1 = 106$
 $106 \times 10 = 1060$
 $1060 + 2 = 1062$
 $1062 + 35 = 1097$
 $1097 + 3535 = 4632$
Ἐπομένως τὸ δακτυλίδι φορέθηκε ἀπὸ τὸν 4ο, στὸ δεξιὸ χέρι (1), στὸ μεσαῖο δάκτυλο (3), στὴ δευτέρη φάλαγγα (2).

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

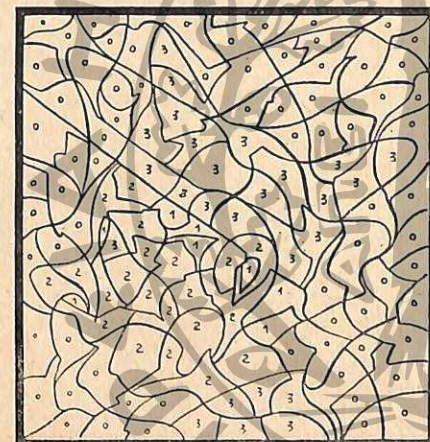
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

2. Θεὸς τῶν δασῶν.
3. Πόλις τῆς Ἱταλίας (τὸ ἀρχαῖον Τικίνον).
4. Ναυτικός ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.
5. Ἀρθρον—Προῖον πτηνοτροφίας.
6. Μᾶς καλεῖ εἰς τὴν λειτουργίαν.
7. Σαρκοφάγον ἀγρίου ζῴον.
8. Εἰς τὰ (δημ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ:

2. Καὶσμός ὄλη.
3. Βυζαντινὴ νότα—Διφθογγο.
4. Χώρα τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς.
5. Νῆσος τῶν Ὀλλανδικῶν Ἀν. Ἰνδῶν—Διάσημος παλαιὸς Ἀγγλος πολιτικός καὶ ρήτωρ.
6. Ἐν τῷ Βουδδισμῷ, ἡ ἐκμηδένισις τῆς προσωπικῆς ὑπάρξεως (ἐξ αὐτῆς τῆς λέξεως ἔλαβε τὸ ψευδώνυμόν του ἀποθανὼν Ἑλλην λογοτέχνης, γνωστὸς ἰδίως ὡς χρονογράφος).
7. Ἅγιον (δημ.)—Ἰδοῦ (δημ.).
8. Ἀελαθῇ, ἀκέραια.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνος ὡς ἐξῆς: 1. μαῦρο, 2. ροζ, 3. μπλε. Τὰ μέρη πού ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ

Εἶναι γνωστὰ τὰ «θαύματα» πού παρουσιάζουν οἱ φακίροι. Τὰ θαύματα ὅμως αὐτὰ ὀφείλονται σὲ διάφορα τεχνάσματα, πού ἐκτελοῦνται μὲ ἐξαιρετικὴ δεξιότητά καὶ ἀκρίβεια.

Ἐνα τέτοιο θαῦμα εἶναι καὶ αὐτὸ πού περιγράφουμε κατωτέρω. Μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε σὲ κύκλο γνωστῶν σας καὶ νὰ προξενήσετε ἐκπληξιν.

‘Ο «φακίρης» βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι διαλέγουν ἕναν ἀριθμό, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ μαντεύσῃ ὁ φακίρης. Στὴν ἐπιστροφή του ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφία ἀπαγγέλλει μιὰ σειρὰ ἀριθμῶν—10, 20, 30 ἀριθμοὺς, ὅσους καὶ ὅποιους θέλει, στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ ἀριθμὸς πού ἔβαλαν στὸ νοῦ τους. Ἀφοῦ τελειώσῃ ἡ ἀπαγγελία, ὁ φακίρης λέγει: «Σκεφθήκατε τὸν ἀριθμὸ 832» λ. χ.

Ἡ μέθοδος τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἀριθμοῦ εἶναι ἡ ἐξῆς: Αὐτὸς πού ἀπαγγέλλει τοὺς ἀριθμοὺς ἔχει προσυνηνοσηθῇ μὲ τὸν φακίρη ὅτι τὸ πρῶτον ψηφίον τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ, πού θὰ ἀπαγγεῖλῃ, θὰ δείκνῃ τὴν σειρὰ τοῦ ἀριθμοῦ (πού διαλέχθηκε) στὴν ἀπαγγελία.

Ἐάν λογαριάσῃ, δηλαδή, νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸν μυστικὸ ἀριθμὸ πέμπτο, θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ 54 λ.χ. Ἐάν ὁ μυστικός ἀριθμὸς εἶναι 832, ὁ ἐκφωνητής θὰ ἀπαγγεῖλῃ: 54, 178, 1931, 1609, 832, 1485, 2067 κ.λπ.

Καὶ ὁ φακίρης θὰ πῇ: «832».

Η ΜΑΓΙΚΗ ΣΤΑΧΤΗ

Καὶ ἕνα ἄλλο:
‘Ο φακίρης κάθεται μπροστὰ στὸ τραπέζι. ἔχοντας μπροστὰ τοῦ τὸσα χαρτάκια, ὅσοι εἶναι οἱ παρευρισκόμενοι.

Κάθε ἕνας ἀπὸ τὴν συντροφία ἀπαγγέλλει ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὁ φακίρης γράφει σὲ χαρτάκι, τὸ διπλώνει καὶ τὸ ρίχνει σ’ ἕνα καπέλλο. Ὅταν μιλήσουν ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι καὶ ριθθοῦν ὅλα τὰ χαρτάκια στὸ καπέλλο, καλεῖται ἕνας καὶ τραβᾷ ἕνα χαρτάκι, χωρὶς νὰ δείξῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ στοῦ φακίρη.

‘Ο τελευταῖος καίει ἐπάνω σ’ ἕνα δίσκο ὅλα τὰ ὑπόλοιπα χαρτάκια, ἀνακατεύει τὴ σταχτή, κάνει πᾶς τὴν συμβουλευταία καὶ ἀπαγγέλλει τὸ ὄνομα πού εἶναι γραμμένο ἀπάνω στὸ χαρτάκι.

Τὸ παιχνίδι εἶναι ἀπλούστατο. Ὁ φακίρης, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, στὴν ἀρχή, ἀπαγγέλλουν διάφορα ὀνόματα, γράφει σὲ ὅλα τὰ χαρτάκια τὸ ἴδιο ὄνομα. Καὶ φυσικῶς τὸ ὄνομα, γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων τὸ ὄνομα πού εἶναι γραμμένο στὸ χαρτί πού βγῆκε ἀπ’ τὸ καπέλλο.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ 19ου ΤΕΥΧΟΥΣ

Οριζοντίως: 1. τέρμα-τόνοι. 2. ὄν-ἄκρον-τα. 4. ὄς-τίτος-Πι. 5. ἵππος-Σάμος. 7. ἄρτος-ἀπαλά. 8. Σά-σίγμα-ἄς. 10. ὄς-ρόδες-τό. 11. Σῦρος-Ρήνος. Κ. ὁ ἑτῶς: 1. τόμοι-ἄσκος. 2. ἐν-σπορά, σὺ. 4. μᾶ-τόνος-ρο. 5. Ἀκρίς-ἑτός. 7. τόπος-ἄμπερ. 8. ὄν-σάρπα-σή. 10. Οἱ-πολλά-τό. 11. ἱαίς-ἄστος.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ

Από την Αλεξανδρούπολη ως τις Καλάμας και από την Κέρκυρα ως την Κρήτη, κάθε πόλις, κάθε χωριό, ο μικρότερος συνοικισμός, ολόκληρη ή Ελλάδα μας έχει καταληφθεί από τον αθλητικό πυρετό που έδημιούργησαν ή αθλητική εξόρμησις της Ε.Ο.Ν.

Καθημερινώς φθάνουν εις την Κεντρικήν Διοίκησιν λεπτομέρειαι των προετοιμασιών που γίνονται παντού και τα αποτελέσματα των αγώνων: αγώνων αθλητισμού στίβου, ποδοσφαίρου, αθλοπαιδιών. Οι Φαλαγγίται και αι Φαλαγγίτισσαι, που αποτελούν αθλητικό υλικό πρώτης τάξεως, εμπνευσμένο και πειθαρχικό, κατεβαίνουν στα γυμναστήρια και με χαρά και ένθουσιασμό προετοιμάζονται δια την μεγάλη αθλητική εορτή του Σταδίου. Είναι άνευ προ-

ηγουμένου ο αθλητικός οργανισμός που παρατηρείται τον καιρό αυτό σε ολόκληρη τη χώρα. Αν θέλαμε να τον παρακολουθήσωμε εις όλως τις εκδηλώσεις του, θα έπρεπε να διαθέσωμε δεκάδες σελίδων, γιατί έτσι μόνο θα μπορούσε να δοθεί ή εικών της σημερινής αθλητικής Ελλάδος, που οφείλεται αποκλειστικώς σχεδόν εις την Ε.Ο.Ν.

Η εύγενής αμίλλα των Φαλαγγιτών και των Περιφερειακών Διοικήσεων θα δώσει ασφαλώς λαμπρά αποτελέσματα. Έχομεν υπ' όψιν μας τους ανώμαλους δρόμους που ετέλεσθησαν ήδη εις τις περισσότερας περιφέρειας με τάξιν και ικανοποιητικήν απόδοσιν και απέτελεσαν την άρχην της αθλητικής εξορμήσεως. Όλα προοιωνίζου την έπιτυχή συνέχισιν της.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΩΜΑΛΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Πενήντα τρεις δρομείς της Περιφερειακής Διοικήσεως Θεσσαλονίκης έλαβον μέρος εις τον ανώμαλον δρόμον 4.000 μ., ο οποίος διεξήχθη δια των κεντρικών οδών της μακεδονικής πρωτεύουσας. Ετερμάτισαν όλοι, χειροκροτηθέντες ζωηρώς καθ' όλην την διαδρομήν υπό του πλήθους.

Οι δρομείς παρηκολούθηοντο υπό εις κοιν ποδηλατιστήν του Μηχανοκινήτου Τάγματος, γενικώς δέ ή οργανώσις του αγώνος ένεποιήσεν εις τους φιλάθλους άρίστην έντύπωσιν.

Εις τον ομαδικόν αγώνα νικήτρια άνεδείχθη ή Υποδιοίκησις Θεσσαλονίκης.

Τα τεχνικά αποτελέσματα έχουν ως έξης:

1) Δ. Καραγιάννης (έκτος συναγωνισμού) 15:11.4, 2) Θεολ. Ραγκώνης (Α. 270) 15:17, 3) Γ. Σμυρόγλου (Α. 135) 15:22.6, 4) Δ. Νάνος (Μηχανοκινήτου Τάγματος) 15:24.4, 5) Γ. Λιβανός (Μηχαν. Τάγματος), 6) Κλ. Τσεμπερλής (Η 136).

ΤΗΣ Π. Δ. ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ

Με άφετηρίαν το Γραικοχώριον και τέρμα το γήπεδον της Ε.Ο.Ν. έτελέσθη έν Ήγουμενίτη ό ανώμαλος δρόμος επί απόστασεως 4.000 μ. της Π. Δ. Θεσπρωτίας.

Τα αποτελέσματα:

1) Ε. Παναγιωτίδης (132 Φάλ.) 14, Ε. Θέμος (132 Φάλ.) 14:30, 3) Χρ. Νικολάου (132 Φάλ.) 14:40, 4) Ι. Ίωαννόγλου (129 Φάλ.) 15, 5) Γ. Χατζής (129 Φάλ.) 15:20, 6) Α. Σαλούκας (130 Φάλ.) 16:45, 7) Κ. Αβδής (130 Φάλ.) 17.

Νικήτρια άνεδείχθη ή υπ' αριθ. 132 Φάλαγγς της Πάργας.

Εις τον νικητήν του ατομικού Ε. Παναγιωτίδην και εις την Φάλαγγα της Πάργας άπενεμήθησαν κύπελλα

Εις τους νικητάς των αγώνων άπενεμήθησαν κύπελλα αθλοθετηθέντα

υπό του Δήμου Κοζάνης, της έφημερίδος «Μακεδονικόν Βήμα» και των κ. κ. Κ. Τριανταφύλλου, Αθ. Καμπερογιάννη και Γ. Θάνου.

ΤΗΣ Π. Δ. ΔΡΑΜΑΣ

Ο ανώμαλος δρόμος της Περιφερειακής Διοικήσεως Δράμας έγινε επί απόστασεως 4.000 μ.

Μετά την όρκωμοσίαν των αθλητών έψάλη υπ' αὐτών και των παρισταμένων Φαλαγγιτών και Σκαπανέων ό «Υμνος της Νεολαίας και ακολουθώς έδόθη ή έκκίνησις.

Πρώτος έτερμάτισεν ό Νικ. Καρατζόγλου (244 Δοξάτου), με δεύτερον τον Ίω. Παπαδόπουλον (Υποδ. Δράμας) και τρίτον τον Χρ. Βίζαλην (Προσωτσάνης).

Ακολουθώς έφθασαν εις το τέρμα οι κάτωθι κατά σειράν: Δημ. Σκόρδας, Κ. Λαπατόπουλος, Απ. Μπιριτζής, Κ. Παπαδόπουλος, Κ. Μπακιρτζόγλου, Θ. Νοικοκύρης, Σπ. Πολυματζίδης, Ι. Μικρόπουλος, Κ. Τσέλιος, Παν. Πιτσικούδης, Δημ. Μπλάνης, Νικ. Χατζηγεωργίου, Γ. Κάλκος, Δημ. Παπαδόπουλος, Αν. Χειροπίδης, Γ. Κουσουριάδης, Άθρ. Ανανιάδης, Ίω. Καμπουρόπουλος, Π. Νικηφορίδης, Νικ. Ραδίκος, Στέφ. Σλιαρίδης, Δημ. Ψωμόπουλος, Βασ. Ραυτόπουλος και Στ. Γιαννίκουλου.

Εις τον ομαδικόν αγώνα νικήτρια άνεδείχθη ή Υποδιοίκησις Δράμας.

ΤΗΣ Π. Δ. ΛΑΚΩΝΙΑΣ

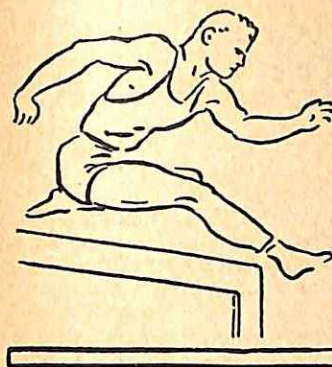
Τα αποτελέσματα του ανώμαλου δρόμου 4.000 μ., ο οποίος έτελέσθη εις την Σπάρτην, έχουν ως έξης:

1) Απ. Μαζαράκης (Υποδ. Λακεδαιμόνος) 12:51, 2) Παν. Κουβαράκος (Λακεδαιμόνος) 13:12, 3) Ανάργυρος Δρακάκος (Γυθείου) 14:23, 4) Νικ. Δαμιανάκος (Γυθείου), 5) Χρ. Παυλέας (Μάνης), 6) Βαράκης (Γυθείου), 7) Παν. Κουλάκος (Μάνης), 8) Πιέρρος Κουρούνης (Γυθείου), 9) Χρ. Βεκράκος (Λακεδαιμόνος).

Η ομαδική νίκη περιήλθεν εις την Υποδιοίκησιν Γυθείου.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΚΥΤΑΛΟΔΡΟΜΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Το Τμήμα της Σωματικής Άγωγής Περιφερειακής Διοικήσεως Πρωτεύουσας προκηρύσσει δια την Κυριακήν 12 Μαρτίου έ.ε. αγώνας Σκυταλοδρομίας. Ουτοι θα τελούνται

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ο ΑΝΩΜΑΛΟΣ ΚΑΒΑΛΛΑΣ

Η Π. Δ. Καβάλλας έχει εις το ένεργητικόν της μίαν λαμπράν έπιτυχίαν: την εξαίρετον όργάνωσιν του ανώμαλου δρόμου 4000 μ., ή έπιτυχία της οποίας ήτο άνευ προηγουμένου δια την μακεδονικήν πόλιν. Ο τοπικός τύπος έξηρε με ένθουσιασμόν το θαυμασίον θέαμα που παρουσάσασαν οι νέοι της Οργανώσεως εις το Στάδιον της Καβάλλας, και την συγκίνησιν των πολιτών, οι όποιοι έμειναν έκθαμβοι πρό της τελείας όργάνωσεως, της έπιδειχθείσης άψόγου τάξεως και πειθαρχίας των Φαλαγγιτών και της έπιτυχίας γενικώς της αθλητικής ήμερίδος.

Χιλιάδες κόσμος παρηκόλουθησαν τους αγώνας, οι όποιοι ήρχισαν με μεγαλοπρεπή παρέλασιν. Προηγείτο ή Μουσική Φρουράς Καβάλλας και ήκολουθουν αι τυμπανίστριαι, τυμπανισται και σαλπικταί, ή Σημαία της Περιφερειακής Διοικήσεως και δάσος σημαίων των τμημάτων της υπαίθρου.

Ολίγον κατόπιν παρήλασαν διακόσιοι περίπου αθληταί, άνήκοντες εις τμήματα όλοκληρου του Νομού, των όποιων έθαυμάσθη το αθλητικόν παράστημα.

Εν συνεχεία παρήλασαν οι έξι ομάχοι, αι πετοσφαιρίστριαι, αι χειροσφαιρίστριαι, οι ποδοσφαιρίσται, και Σκαπανίσσαι, αι Φαλαγγίτισσαι, οι Σκαπανείς και Φαλαγγίται.

Όλοι οι θεαταί έχειροκρότησαν με ένθουσιασμόν τους παρελάσαντας, οΐτινες παρετάχθησαν πρό των έπισήμων και μετά την έπαρσιν της Σημαίας έδωσαν τον κεκανονισμένον όρκον του αθλητού.

Ο Νομάρχης κ. Δαμουράς δι' όλίγων εμπνευσμένων λόγων του έξηρε την σημασίαν του αθλητισμού, την σοβαρότητα ήν αποδίδει εις αυτόν ή Οργάνωσις και τον σκόπον της συγκεντρώσεως. Μετά ταυτα έκήρυξε την έναρξιν των αγώνων.

Τα αποτελέσματα του ανώμαλου δρόμου, εις τον όποιον μετέσχον 200 περίπου δρομείς, έχουν ως έξης:

1) Γ. Τασούδης (Υποδ. Καβάλλας) 16:9.9, 2) Ν. Στεφανίδης (Υποδ. Νέστου) 16:31.2, 3) Χρ. Μπήτος (Υποδ. Παγγαίου) 16:43, 4) Μ. Σταυρόπουλος (Καβάλλας), 5) Δ. Δομινάρης (Νέστου), 6) Θ. Μπαλιτζής (Παγγαίου), 7) Πατσίας (Παγγαίου), 8) Σ. Μαρωνίτης (Καβάλλας), 9) Ι. Χαρίσης (Καβάλλας), 10) Ηρ. Γαρουφαλιάς (Καβάλλας).

Εις τον ομαδικόν αγώνα νικήτρια άνεδείχθη ή Υποδιοίκησις Καβάλλας με βαθμούς 23, με δεύτεραν την Υποδιοίκησιν Παγγαίου (17 βαθμούς) και τρίτην την Υποδιοίκησιν Νέστου (15 βαθμούς).

Τα αποτελέσματα των άλλων αγωνισμάτων είναι τα έξης:

Δρόμος 60 μ. Σκαπανισσών. Α' σειρά: 1η Β. Βαλέττα, 2α Δ. Θωμά, 3η Μ. Μέλισσα. Β' σειρά: 1η Α. Κανάκη, 2α Α. Βιτουκάκη, 3η Ε. Μαυρίδου.

Δρόμος 80 μ. Φαλαγγιτισσών. Α' σειρά: 1η Α. Πισιώτα, 2α Δ. Μυστακοπούλου, 3η Μ. Γεωργιλά.

Δρόμος 100 μ. Φαλαγγιτών: 1ος Παπαχρηστοδούλου, 2ος Τ. Μπίτσας, 3ος Ε. Λέκκας.

Επίσης έτελέσθησαν δύο αγώνες πετοσφαίρας Φαλαγγιτών και Φαλαγγιτισσών, ποδοσφαίρου, χάντ μπώλ και έπιδειξεις γυμναστικής και κλασσικού αθλητισμού.

Το πρόγραμμα των αγώνων έκλεισε με έθνικούς χορούς χορευθέντας με πολλήν χάριν από τάς Φαλαγγίτισσας. Υπερήρξεν ό χορός της Τράτας και ό Μακεδονικός.

Επηκολούθησε παράταξις πρό των έπισήμων και άπονομή των έπάθλων υπό του Γενικού Επόπτου Νομάρχου κ. Δαμουρά.

Μετά ταυτα άνεκρούσθη ό Εθνικός Υμνος, ό Υμνος της 4ης Αυγούστου και της Νεολαίας.

ΤΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΚΑΛΟΘΟΣΦΑΙΡΑΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εν συνεχεία του ήδη τελεσθέντος πρωταθλήματος πετοσφαίρας, το Τμήμα της Σωματικής Άγωγής της Διοικήσεως Ψαγωγίας της Περιφ. Διοικήσεως Πρωτεύουσας της Ε.Ο.Ν. διοργανώνει πρωτάθλημα καλοθοσφαίρας μεταξύ των Υποδιοικήσεων της Περιφέρειας.

Τούτο θα τελεσθί μεταξύ των Υποτομέων έκάστης Υποδιόσεως δια την ανάδειξιν της πρωταθλητικής ομάδος. Ημέρα έναρξης του πρωταθλήματος ώρίσθη ή 26 Φεβρουαρίου με τάς κάτωθι συναιτήσεις:

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΘΗΝΩΝ

Εις Παναθηναϊκόν Στάδιον: Όρα 2½ μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 4ου και 8ου. Όρα 3½ μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 23ου και 19ου. Όρα 4½ μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 6ου και 10ου. Όρα 5½ μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 20ου και 14ου.

Εις Γυμναστήριον Ε.Ο.Ν.: Όρα 3 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 18ου και 22ου. Όρα 4 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 13ου και 24ου. Όρα 5 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 9ου και 16ου.

Εις Γυμναστήριον Εθνικού Γυμναστικού Συλλόγου: Όρα 3 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 1ου και 7ου. Όρα 4 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 2ου και 5ου. Όρα 5 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 3ου και 21ου.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Εις Γήπεδον Πειραικού Συνδέσμου: Όρα 3 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 1ου και 3ου. Όρα 4 μ. μ. αι ομάδες του Υποτομέου 5ου και 6ου. Η διάς του 4ου Υποτομέου, εδνηθείσα δια κλήρου, δέν θα συμμετάσχη κατά την πρώτην ήμεραν του πρωταθλήματος.

Διά την Υποδιοίκησιν Βορρά το πρωτάθλημα έληξε.

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΝΟΤΟΥ

Εις Γυμναστήριον ΕΝ Σμύρνης: Όρα 3 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 2ου και 3ου. Όρα 4 μ. μ. αι ομάδες των Υποτομέων 5ου και 6ου. Η διάς του 4ου Υποτομέου, εδνηθείσα δια κλήρου, δέν θα συμμετάσχη κατά την πρώτην ήμεραν του πρωταθλήματος.

Διά την Υποδιοίκησιν Βορρά το πρωτάθλημα έληξε.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

—'Επ' εὐκαιρίᾳ, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος θὰ ἐπιθεωρήσῃ καὶ τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς Θεσσαλονίκης τῆς Ε. Ο. Ν.

ΔΩΡΙΕΙΣ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τὴν μεσοπύρριαν οἱ Δωριεῖς Φαλαγγίται παρεκάθησαν εἰς γεῦμα, τὸ ὅποιον παρέθεσαν ἡ Δωρικὴ Ἀδελφότης, τὴν δὲ ἑσπέραν μετέσχον εἰς τὸν ἐτήσιον χορόν τῆς Ἀδελφότητος, ὅστις ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια». Τὴν ἐπομένην ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ ἐπεσκέφθησαν εἰτα τὴν εἰς τὸ Ζάππειον Ἐκθεσιν.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

*Υπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου ὁ ὀδοντίατρος κ.
*Ἀλέξανδρος Κρίκος ("Ὁθωνος" 8) προσέφερεν εἰς τὴν
*Υποδιοίκησιν Δωρίδος δέκα στολάς Φαλαγγιτῶν.

Η ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Εἰς τοὺς Κινηματογράφους τῆς Πρωτεύουσας προε-
βλήθη ἕκ περιτροπῆς ἡ ταινία τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως
Νεολαίας, ληφθεῖσα ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐκπαίδευσιν
ἐν γένει τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὸ Α΄ Στρατοπέδον τῆς Ε.
Ο.Ν. «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἀγ. Ἀνδρέαν. Ἡ προ-
βολὴ τῆς ταινίας ταύτης, σημειώσασα ἐξαιρετικὴν ἐπιτυ-
χίαν, ἀπεστάλη ἤδη εἰς τὰς Περιφ. Διοικήσεις τῆς Ε.Ο.Ν.
ὅπου θὰ προβληθῇ εἰς τοὺς κατὰ τόπους Κινηματογρά-
φους.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗΝ

Ευθύς μετά την άφιξίν των ἐγένετο ἡ ἔκπαρασις τῶν ση-
μαίων τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας καὶ τῶν Ταγ-
μάτων Ἑργασίας, ἐπηκολούθησαν δὲ μετὰ ταῦτα διάφο-
ροι ἀθλοπαιδιαὶ ὡς καὶ φιλικὸν μάτς Βόλεϋ Μπῶλ καὶ

Κατὰ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν τμήματα παρήλασαν διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Πρωτεύουσας, μεταδύσαντα τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν εἰς τοὺς πολῖτας, οἵτινες κατεχειροκρότου ἐνθουσιάζοντες τοὺς παρελθόντας Φαλαγγίτας καὶ Ἐθελοντάς Ταγμάτων Ἑργασίας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΨΥΧΑΓΩΓΙΑΣ

Ἐξακολουθοῦν ἐπίσης τακτικῶς τὰ μαθήματα θεωρίας ὑπὸ τὰς ὁδηγίας εἰδικῶν. Μέχρι πρό τινος ταῦτα ἐγίνοντο εἰς ὀρισμένους Ὑποτομείς, ἥδη δὲ ἐπεξετάθησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ὑποδιοίκησιν, συντόμως δὲ θὰ περιλάθουν καὶ ἅπασαν τὴν περιφέρειαν οὕτως ὥστε ἐκάστη Ὑποδιοίκησις πλὴν τῆς ὀρχήστρας νὰ περιλαμβάνῃ καὶ μίαν τελείως κατηρτισμένην χορῶδιον.

Ἐκ παραλλήλου τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα τῆς Διευθύνσεως ἐξακολουθεῖ καθημερινῶς τὰς δοκιμὰς τῶν νέων ἔργων, ὅτινα καὶ θά περαιοσάη εἰς ἓνα τῶν κεντρικῶν θεάτρων τῆς Πρωτευούσης κατὰ τὴν 24ην Μαρτίου. Ἐκτὸς ὧως τοῦτου ὁ μικρὸς θιάσος τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας θ' ἀρχίη μικρὰς περιοδείας εἰς ἀπομακρυσμένους Ὑποθηκείας κατ' ἀρχάς, ἀργότερον δὲ καὶ εἰς τὰς ἄλλας Ὑποδιοικήσεις τῆς Περιφέρειας πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τῶν. Ὡσαύτως τὸ τμήμα τῆς πνευματικῆς ψυχαγωγίας, προκειμένου νὰ προβῇ εἰς τὸν καταρτισμὸν βιβλιοθηκῶν κατὰ Ὑποτομέας, καθήρτισε κατάλογον βιβλίων, τὰ ὁποῖα, ἐφ' ὅσον οὗτος ἤθελεν ἐγκριθῇ, θ' ἀγορασθῶσι λίαν συντόμως. Τὰς βάσεις τῶν κατὰ Ὑποτομέας βιβλιοθηκῶν θ' ἀποτελέσουν κατ' ἀρχὴν αἱ ἐκδόσεις τῶν διαφόρων Ὑπουργείων, τὸν ὁποῖον ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ὠφέλεια εἶναι ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀρίστη.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

— Τὸὺς ἐκδρομεῖς εἰς Χαλκίδα ὑπεδέχθησαν Φαλαγγίται τοῦ ἐκεῖ Τμήματος τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, οἵτινες καὶ ὠδήγησαν τοὺς Ἀθηναίους συναδέλ-

Οι Σχηματισμοί Πρωτευούσης

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Δ. Α. Σ.)

Η ΠΕΡΙΦΕΡ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

σθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Κοινότητα
θέης ἐπίσημος δοξολογία ἐν τῷ φερωνύμῳ Ναῶ, καθ' ἣν

τῆς Ὑποδιοικήσεως Νότου εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Λέσχης
τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Ε. Ο. Ν. από συνεργάτην μας, θα σημειώσει εξαιρετική
έπιτυχίαν.

—Προπορευομένης τῆς μουσικῆς τοῦ δήμου καὶ τῶν λαβάρων, οἱ σχηματισμοὶ παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν

Οι Σχηματισμοί τῶν Ἐπαρχιῶν

τέρων ὁδῶν τῆς πόλεως καὶ παρετάχθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β'.

—Μετά τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ ὕμνου τῆς 4ης Αὐγούστου, ὠμίλησεν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Μεσσηνίας μὲ λόγια παλλόμενα ἀπὸ ἐθνικὸν ἐνθουσιασμόν. Ἀκολουθῶς ἐν τῷ μέσῳ κατανυκτικῆς σιγῆς, νεαρὸς Φαλαγγίτης ἐκφωνεῖ τὸν ὄρκον τῆς Ε.Ο.Ν., ἐνῷ αἱ χιλιάδες τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων τείνουν τὴν χεῖρα δίδουσαι τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ διαφυλάξουν τὰς ἱεράς ὑποθήκας τοῦ ὄρκου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐκφωνεῖ λόγον κατὰ μυστὸν ἐθνικῆς πνοῆς ὁ Νομάρχης Μεσσηνίας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ παραδίδει τὴν σημαίαν εἰς τὸν Φαλαγγάρχην τῆς 90ῆς Φάλαγγος.

—Ὅλοι μαζί οἱ Φαλαγγίται καὶ Σκαπανεῖς ψάλλουν τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ κατόπιν παρελαύνουν πρὸ τῶν ἐπισήμων.

ΣΠΑΡΤΗ.—Ὁ Σχηματισμὸς Θηλέων Σπάρτης, κατόπιν συνεργασίας μετὰ τῆς Διοικήσεως Ἀρρένων καὶ διαφόρων εἰδικῶν, ἀπέφασκε τὴν δημιουργίαν σχολικοῦ κήπου εἰς τὸ ἐνταῦθα Γυμνάσιον.

—Ἐπίσης κατεσκευάσθη ὁ κουμπάρης τῆς Φαλαγγίτιδος — Σκαπανίσης, τὸ περιεχόμενον τοῦ ὁποίου θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ ψυχολογικῶν σκοποῦ. Ἡ πρώτη εἰσφορά ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Συλλόγου τῶν Καθηγητῶν.

—Ἐπίσης καθιερώθη τὸ ἐπιτελεῖον τῆς Διοικήσεως καὶ ἐγένοντο ἐνέργειαι διὰ τὴν μίσθωσιν γραφείων.

—Εἰς γενομένην συγκέντρωσιν ὠμίλησεν ἡ Περιφ. Διοικήτρια Λακωνίας, ἀναπτύξασα τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐκ τοῦ ἐν Ἀθῆναις Συνεδρίου τῶν Περιφ. Διοικητῶν.

—Ἐχορηγήθησαν στολαὶ εἰς 50 Φαλαγγίτιδας καὶ Σκαπανίσας Λακεδαιμόνας καὶ εἰς ἰσαριθμούς τοῦ Γυθείου.

—Ἡ ἐγγραφή τῶν μελῶν ἐξακολουθεῖ μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν, συνεχῶς δὲ ἰδρύονται νέα τμήματα εἰς τὰ διάφορα χωρία.

ΠΥΡΓΟΣ.—Ἀπαντα τὰ τμήματα ἐκκλησιάζονται τακτικῶς εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἱ. Ναοὺς τῶν ἐνοριῶν τῶν.

—Ὡσαύτως αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ.

—Ὁ βοηθὸς τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου ὠμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας τῆς 100ῆς Φάλαγγος Πύργου μὲ θέμα «Περὶ ἠθικῆς ἀνατάξεως τοῦ Νεοέλληρος».

—Ἐπίσης οἱ ὁμαδάρχαι τῆς αὐτῆς Φάλαγγος ἀνέπτυξαν πρὸς τὰ μέλη τὸ θέμα «Περὶ πειθαρχίας καὶ συμπεριφορᾶς».

—Ὁμοίως εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τῆς 101ης Φάλαγγος, τοῦ τμήματος Σκουροχωρίου, ὠμίλησαν ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ ἱατρὸς τῆς Κοινότητος μὲ διάφορα ἠθικοπλαστικά καὶ θρησκευτικά θέματα.

—Ἡ αὐτὴ προθυμία παρατηρεῖται καὶ εἰς τὰ τμήματα Βροχίτης, Βοτινέικα, Μαλαπαίου, Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Ἀγίου Γεωργίου τῆς 100ῆς καὶ 101ης Φάλαγγος.

—Οἱ ἐπιτελεῖς τῆς 102ας Φάλαγγος ὠμίλησαν πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας μὲ θέμα: «Σκοποὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς Ἐθνικῆς ἀναδημιουργίας».

—Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα οἱ βαθμοφόροι τῆς 100ῆς καὶ 101ης Φάλαγγος συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν Λέσχην τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς αὐτοὺς ὠμίλησαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Δημοτικῆς Ἐκπαιδεύσεως. Οἱ ὁμιλῆται ἀνέπτυξαν τὸ θέμα: «Περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐξυψώσεως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν νέων καὶ τῆς ἐκρίζωσως τῶν κακῶν ἄτινα ἐκληρονομήσαμεν ἐκ τοῦ παρελθόντος».

—Ἐπιθλητικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχὴ τῶν τμημάτων εἰς τὴν τελετὴν τῆς λιτανείας καὶ περιφορᾶς τῆς εἰκόνης τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως μας Ἀγίου Χαραλάμπους. Τὴν περιφορὰν καὶ τελετὴν παρηκολούθησε καὶ ὁ Νομάρχης Ἡλείας καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν.

—Ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἐσημείωσεν ὁ διεξαχθεὶς χορὸς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Νεολαίας.

—Ἡ ἐορτὴ τοῦ πρασίνου ἐωρτάσθη μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας. Κατ' αὐτὴν παρέστη ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῆς Νεολαίας, οἱ προϊστάμενοι τῶν Δημοσιῶν ὑπηρεσιῶν μετὰ τῶν ὑπαλλήλων τῶν, αἱ Δημοτικαὶ ἀρχαὶ καὶ πληθὸς πολιτῶν.

Ὁ Νομάρχης ἐφύτευσε τὸ πρῶτον δένδρον, κατόπιν δὲ τὰ συνεργεῖα τῆς Νεολαίας ἐφύτευσαν περὶ τὰς 2.000 δενδρύλλια κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου Πύργου — Κατακόλου. Ὁμοίως τὸ Τμήμα Λεμπετίου ἐφύτευσε περὶ τὰς 200 δένδρα εἰς τὰς κοινοτικὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας.

— Αἱ Φαλαγγίτιδες καὶ Σκαπανίσεις τῆς Τετραρχίας Ἀμαλιάδος, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Τετράρχου, ἐξέδραμον ἔξω τῆς πόλεως, ἐνθα διήλθον ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

— Ἐκ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων δύο λόχοι παρηκολούθησαν τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνης τοῦ πολιούχου τῆς πόλεως Ἀγίου Χαραλάμπους μετὰ τῆς Διοικήτριας καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμοφῶρων.

— Τὴν 11ην τρέχοντος μηνὸς ἐδόθη χοροεσπερὶς ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ Σκαπανιστῶν εἰς τὸ θέατρον «Ἀπόλλων». Αἱ εἰσπράξεις διετεθήσαν ὑπὲρ τῶν Σχηματισμῶν τοῦ νομοῦ Ἡλείας τῆς Ε.Ο.Ν.

ΕΔΕΣΣΑ.—Τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἐξακολουθοῦν τὰ μαθήματα εἰς τοὺς κατὰ τόπους Οὐλαμούς βαθμοφῶρων τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐξεπαιδεύθησαν οἱ Φαλαγγίται βάσει τοῦ προγράμματος εἰς τὰ ἑξῆς θέματα: 1) Ἐμφάνισις τοῦ Ἑλλήνος καὶ 2) περὶ Πατρίδος.

— Ἀθρόα παρατηρεῖται ἡ ἐγγραφή νέων εἰς τὰς μονάδας τῶν Σχηματισμῶν τῶν τῆς πόλεως ὅσον καὶ τῆς ὑπαίθρου.

Ὅτω κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἐνεγράφησαν εἰς τὴν δύναμιν τῆς 221ης Φάλαγγος περὶ τοὺς τριακοσίους ὀγδοήκοντα Σκαπανεῖς, εἰς δὲ τὰς Φάλαγγας τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐνεγράφησαν εἰσέτι 200 νέοι, τῶν ὁποίων καὶ ἐγένετο ἐνθουσιώδης ὑποδοχὴ ὑπὸ τῶν βαθμοφῶρων καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Φάλαγγος.

— Αἱ διδασκαλαὶ καὶ αἱ διαλέξεις συνεχίζονται τακτικώτατα.

Εἰς τὴν αἴθουσαν «Μ. Ἀλέξανδρος» οἱ Φαλαγγίται παρηκολούθησαν διάλεξιν σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς Κυβερνήσεως.

ΓΙΑΝΝΙΤΣΑ.—Τὰ μαθήματα τῶν Οὐλαμῶν βαθμοφῶρων συνεχίζονται καὶ εἰς τὴν πόλιν μας μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ.

— Κατὰ τὴν λήξαν ἐβδομάδα ἐγένοντο τακτικὰ συγκεντρώσεις τῶν Τμημάτων, ὠμίλησαν δὲ πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς οἱ βαθμοφόροι περὶ τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τὰς ὁποίας ἔχει ἕκαστος ἀπάντησις τῆς Ὁργανώσεως.

— Εἰς τὰ Τμήματα γίνονται θεωρητικαὶ καὶ πρακτικαὶ διδασκαλαί.

ΑΛΜΩΠΙΑ.—Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὁ ὑπασπιστὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως περιῆλθε Τμήματα τῆς Τετραρχίας Φουστάνης, τὰ ὁποία καὶ ἐπεθεώρησεν.

Ὡσαύτως ὁ Ὑποφαλαγγάρχης μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τετραρχίας Ἀρδέας περιῆλθε τὰ Τμήματα Πιπεριάς, Λυκοστόμου καὶ Σωσάνδρας, ἐνθα ὠμίλησεν ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, συνέστησε δὲ τὴν διοργάνωσιν Τμημάτων τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ εἰς τὰ πλέον ἀπόκεντρα μέρη τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Συνεχίσθησαν τακτικῶς αἱ συγκεντρώσεις τῶν μελῶν τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

— Κατ' αὐτὰς ἀνεπτύχθησαν, συμφώνως τῷ προγράμματι, τὰ ἑξῆς θέματα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς: 1) Πολεμικὴ ἱστορία καὶ 2) περὶ Στρατιωτικῶν χαρτῶν.

Οι Σχηματισμοί τῶν Ἐπαρχιῶν

ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς προπαραλεύσεως ἐβδομάδος ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν μελῶν εἰς τὸ κινηματοθέατρον «Σαπφώ». Πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας Φαλαγγίτας ὠμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Φῶς» μὲ θέμα: «Συμπεράσματα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας». Εἰς τὴν ὁμιλίαν παρέστη πλὴν τῶν ἀνωτέρων βαθμοφῶρων τῆς Ὁργανώσεως καὶ ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν.

— Κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ Περιφ. Διοικητὴς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου του, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου, μεταθὰς εἰς τὰ χωρία Γέραν καὶ Πλωμάριον.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Ὑπὸ τῶν Σχηματισμῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων διωργανώθη, κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου, μεγάλη χοροεσπερὶς, ἥτις θὰ δοθῇ εἰς τὴν αἴθουσαν δεξιῶσεων τοῦ Κέντρου τῆς Νεολαίας.

— Ἐπίσης ἐπιτελεῖται ἐξ ἐπιλεκτῶν ἐπιστημόνων τῆς πόλεως μας καὶ ἀνωτέρων κρατικῶν ὑπαλλήλων θὰ δώσῃ σειράν ὁμιλιῶν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας.

— Ὅτω, κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς ὠμίλησε μὲ θέμα «Εὐγενεῖς τρόποι καὶ εὐγενεῖς χαρακτῆρες προσηρμοσμένοι εἰς τὴν ἐλληνικὴν πραγματικότητα καὶ τοὺς νέους», πρὸς ἀπαντὰ τὰ μέλη τῶν Σχηματισμῶν.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν, τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα, ἀπαντες οἱ βαθμοφόροι συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων. Πρὸς αὐτοὺς ὠμίλησεν ὁ Ὑποδιοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς ὁμιλίας ἐπισκέψθη τοὺς βαθμοφῶρους ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν. Ἡπειρὸς, ὅστις καὶ ἀνέπτυξε πρὸς αὐτοὺς τὴν σημασίαν τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν ζωὴν τῆς ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος.

Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ ὁμιλίαι συνεχίζονται εἰς ὅλας τὰς Ὑποδιοικήσεις.

— Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα εἰς συγκέντρωσιν τῶν Φαλαγγιτιστῶν τοῦ Ὑποτμήματος Θηλέων Δερβιζιάνων ὠμίλησε πρὸς αὐτὰς βαθμοφῶρος μὲ θέμα «Περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος». Εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐτόνισε τὴν ὑπερφημίαν τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ αἰσθάνεται ὁ Ἕλλην διὰ τὸ ἐνδοξον παρελθόν τῆς Πατρίδος του.

— Εἰς Ἄνω Πεδιὰ ἐδόθη κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν σχολικὴ ἐορτὴ ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων. Πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ὠμίλησεν ὁ Ὁμαδάρχης περὶ τῆς σπουδαιότητος

τῆς ἡμέρας, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ σχολείῳ δεξιῶσιν ἀνεπτύχθη ἡ γενικωτέρα σημασία τῆς ἐορτῆς. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐορτῆς ἠκολούθησε παρέλασις πρὸ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν.

ΜΕΤΣΟΒΟΝ.—Μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμόν προσέρχονται εἰς τὰς πλουσιωτάτας εἰς ἰδεολογικὴν κατάρτισιν συγκεντρώσεις αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπανίσσαι, συνεχῶς δὲ πυκνῶνται αἱ τάξεις τῶν διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων μελῶν.

ΠΩΓΩΝΙΑΝΗ.—Μία ἐξαιρετικὴ δρᾶσις παρουσιάζεται εἰς τὸ Τμήμα Θηλέων Ε.Ο.Ν., τῶσον τῆς ἑδρας, ὅσον καὶ τῶν ἀπογεμμένων εἰς αὐτὴν Σχηματισμῶν. Συγγὰ συγκεντρώσεις, προπονήσεις, ὁμιλίαι καὶ συστηματικὰ κατάρτισις τῶν Φαλαγγιτιστῶν, ἰδίως εἰς τὰ ἀπορῶντα τὴν γυναικὰ κεφάλαια: οἰκοκυρίαν, ραπτικήν κλπ.

ΒΗΣΣΑΝΗ.—Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ἡπειροῦ τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχάρη τὴν Λοχίτιδα Διευθύντριαν τοῦ Τμήματος Βησσάνης, διότι διὰ τῆς ἀξίεπαιδου δρᾶσεως καὶ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐπέτυχεν τὴν ψήφισιν κονδυλίων ὑπὸ τῶν διαφόρων κοινοτήτων τῆς Διευθύνσεώς της, ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς Φαλαγγιτιστοῦ.

ΛΑΡΙΣΑ.—Ἀθρόα συνεχίζεται ἡ ἐγγραφή Φαλαγγιτιστῶν εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Λαρίσης. Ἐλπίζεται πῶς πολὺ σύντομα ἡ Ὑποδιοίκησις θὰ παρουσιάσῃ πλήρη Φάλαγγα.

— Ἡ Περιφ. Διοικήτρια μετέβη πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν Φαλαγγιτιστῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς πόλεως.

— Κατὰ τὴν ἐπιθλητικὴν ἐορτὴν τῶν Φαλαγγιτιστῶν ὠμίλησε πρὸς αὐτὰς ὁ Γυμνασιάρχης περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας.

— Εἰς τὰς Σκαπανίσσας τοῦ Ἀστικοῦ Σχολείου ὠμίλησεν ἡ Περιφ. Διοικήτρια.

— Ὡσαύτως ἡ Ὑποδιοικήτρια τῆς πόλεως μας ὠμίλησεν εἰς τὰς ἐργαστῆρας, αἰτίνας συνεκεντρώσεως τῶν ἐργατικῶν Κέντρων, διὰ τῶν σκοποῦς εἰς τοὺς ὁποίους ἀποστέλλει ἡ Ε.Ο.Ν. Πολλὰ ἐργάτρια ἐνεργῶς μέλη τῆς Ὁργανώσεως. Αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ διδασκαλαί, ὅς ἐστις καὶ ἡ σωματικὴ ἐκπαίδευσις συνεχίζονται τακτικώτατα.

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.—Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ Διοικήτρια τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Τυρνάβου μετέβη εἰς τὸ χωρίον Ἀμπελωνὰς πρὸς ἐγγραφήν Φαλαγγιτιστῶν, ἐνθα καὶ ἐνέγραψε περὶ τὰς 50 Φαλαγγιτίσας. Καθ' ἑκάστην Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπανίσσαι τῶν Δημοτικῶν Σχολείων ἐκκλησιάζονται τακτικῶς, συνεχίζονται δὲ αἱ μορφωτικὰ διδασκαλαὶ καὶ αἱ διαλέξεις.

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ.—Κατὰ τὴν ἐπιθλητικὴν ἐορτὴν τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων τῆς πόλεως μας ὑπὲρ τῆς ἐνδυμασίας τῶν ἀπῶρων μαθητῶν ἀνεπτύχθη τὸ θέμα: «Γιατὶ γίναμε Φαλαγγιτίσσαι». Αἱ εἰσπράξεις τῆς ἐορτῆς αὐτῆς, αἰτίνας θὰ διατεθοῦν διὰ τὴν ἀγορὰν ἐνδυμασιῶν τῶν ἀπῶρων μαθητῶν ἀνῆλθον εἰς 1050 δραχμάς.

ΤΑ ΣΟΚΟΛ ΤΗΣ ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 655)

ραδόσεων, τὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ τῶν. Κι' οἱ ὑπερτρεκακοσίους χιλιάδες τῶν μελῶν τῶν εἶναι σήμερον οἱ κυριώτεροι κήρυκες τῆς ἐθνικῆς ἰδέας.

Ἰδιαίτερα προσοχὴ δίδουν τὰ Σοκόλ στίς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν μελῶν τῶν. Ὡς γνωστὸν, στὴν Γιουγκοσλαβίαν ἐπικρατοῦν δύο θρησκείαι: ἡ ὀρθόδοξος καὶ ἡ καθολικὴ, συγχρόνως δὲ ἓνα σημαντικό μέρος γνησίων Σέρβων στὴ Βοσνία εἶναι Μουσουλμάνοι. Τὰ μέλη τῶν Σοκόλ ἀνῆλθον λοιπὸν καὶ στίς τρεῖς αὐτὰς θρησκείας, εἶναι δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἐξ ἴσου σεβάστές. Ἐκεῖνον ποῦ ἐπιδιώκουν τὰ Σοκόλ εἶναι νὰ ἐξυψώσουν μόνον τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, ἀνευ τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ στηριχθῇ στερεὰ καμμιὰ ἠθικὴ πολιτεία.

Τὰ Σοκόλ εὐρίσκονται σὲ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ σχολεῖο. Παρακολουθοῦν καὶ βοηθοῦν, κυρίως στὰ μικρὰ κέντρα, τὰ δημοτικὰ σχολεῖα γιὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς γυμναστικῆς, ἰδρύουν γυμναστήρια, μετεκπαιδεύουν τοὺς διδασκάλους.

Ἡ στενὴ αὐτὴ συνεργασία Σοκόλ καὶ σχολεῖο ἐπιβάλλεται καὶ ἀπὸ τὸν νόμον τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1929 κι' ἔχει δώσει ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, ἰδίως στὴν ὑπαίθρου, ὅπου εἶναι κυρίως ἀναγκασιότατη. Καὶ πρέ-

πει νὰ σημειωθῇ ὅτι χάρις σ' αὐτὴ ἡ ἰδέα τοῦ σοκολισμοῦ ἀνεπτύχθη ἀκόμη περισσότερο στίς ἀγροτικὰς περιφέρειαις.

Ὁ σοκολισμὸς ὡς ἐθνικὴ ὁργάνωσις τῆς νεολαίας δὲν περιορίζεται ἄλλως τε μόνον στὰ ἀστικά κέντρα, ἀλλ' ἐστράφη ἐξ ἴσου καὶ στὸν ἀγρό. Σὲ μιὰ χώρα κατὰ τὰ 80% γεωργικὴ δὲν θὰ μπορούσε βέβαια νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸν τοῦ ἀνδρὸς ἐφροντίζοντες ἰδιαίτερως γιὰ τοὺς ἀγρότας. Κι' ἐκεῖ ἡ ἀποστολὴ του εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερα. Ἀκόμη εὐρυτέρα. Στὴν ὑπαίθρου τὰ Σοκόλ ἐπεκτείνουν τὴν δράσιν τῶν στήν γενικωτέρα μορφῶν τῶν χωρικῶν σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς πνευματικῆς καὶ οἰκονομικῆς ζωῆς.

Πρέπει ἰδιαίτερος νὰ ἐξαρθῇ ὁ ἠθικοπλαστικὸς καὶ μορφωτικὸς ρόλος τῶν Σοκόλ στὸ χωρίο. Ἀποτελοῦν ἐκεῖ τίς φωτεινὰς ἐστῆς, ποὺ καταπολεμοῦν τὴν ἀμάθειαν, ποὺ διαφωτίζουν τοὺς χωρικοὺς καὶ τοὺς διδάσκουν κάθε σύγχρονον πρόοδο, ποὺ τοὺς βοηθοῦν ἀκόμη στὸ κύριο γεωργικὸν ἔργον τῶν, μὲ τὴν διδασκαλίαν χρησίων γνώσεων. Κι' ἐκτελοῦν ἀκόμη σπουδαιότατη κοινωνικὴ ἀποστολή, μὲ τὸν ἀγῶνα ποῦ διεξάγουν ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἀσθενειῶν καὶ μὲ τίς ὁδηγίες ποὺ δίδουν στοὺς χωρικοὺς γιὰ τὴν διαφύλαξιν τῆς υγείας τῶν.

Ἔτσι τὰ Σοκόλ στὴν ὑπαίθρου γίνονται σπουδαιότατος κι' εὐεργετικὸς φορεὺς ἀνωτέρας ζωῆς. Ἐπεκτείνεται σ' ὅλα τὰ πεδία. Εἶναι ὁ δάσκαλος

καὶ ὁ ὁδηγός. Συμπληρῶνουν τὸ ἔργο τοῦ σχολεῖο, τοῦ γεωπόνου καὶ τοῦ γιατροῦ ἀκόμη. Εἶναι μετὰ λόγια οἱ φωτισμένοι καθοδηγηταὶ τοῦ ἀγρότου. Τὰ ἀγροτικὰ Σοκόλ ἐπρωτοστάτησαν ἰκαὶ ἐνίσχυσαν ἀκόμη τὴν συνεταιριστικὴν ἰδέαν καὶ σὲ πολλὰ χωρία οἱ πρῶτοι συνεταιρισμοὶ ἰδρύθησαν ἀπ' αὐτὰ.

Στ' ἀστικά καὶ μικροαστικά κέντρα ὁ σοκολισμὸς ἐργάζεται ἐπίσης ἐντατικὰ γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν μεταξὺ τῶν λαϊκῶν τάξεων τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς καλὰς τέχνας. Βάσει τῆς ἀρχῆς ὅτι τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ δὲν πρέπει νὰ ἀποτελοῦν προνόμιον ὀρισμένων στενοῦ κύκλου ἀνθρώπων, τὰ Σοκόλ ἐργάζονται γιὰ νὰ τὰ καταστήσουν πνευματικὴ τροφὴ ὅλου τοῦ λαοῦ. Κι' ἡ προσπάθειά τὸν σὲ κεφάλαιον αὐτὸ ἀξίζει ἰδιαίτερας ἐξάρσεως, γιὰτὶ ἀνοίγει στὸν λαὸν εὐρύτερους ὁρίζοντας καὶ ἀνυψώνει τὸ πνευματικὸν τοῦ ἐπίπεδο.

Ὅταν σ' ἐπανελημμένα μου ταξεῖα διαστῇ Γιουγκοσλαβία μοῦ ἐδόθηκε εὐκαιρία νὰ μελετήσω τὴν ὁργάνωσιν αὐτῇ, τὴν τόσο λαμπρὰ καὶ τόσο ἐθνικῇ, ὁμολογῶ πῶς ἐξήλενα τοὺς ἀγαπητοὺς μας φίλους καὶ συμμάχους. Τώρα ὅμως, ἐτυχῶς, ἔ

Ε. ΜΑΝΗΝ. 'Ελήφθη τὸ ἄρθρον σας. 'Ετέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. — Ν. ΜΠΑΣΤΑΚΗΝ, Δράμαν. Πολὺ καλὸ τὸ ἄρθρον σας. Πάντως παρεδόθη εἰς ἐπιτροπὴν. — Κ. ΜΑΛΑΝΔΡΗΝ, Μαθητ. Λάκκας. Εὐχαριστοῦμεν. Μὰς γράφετε: «Ἡ «Νεολαία» μὰς ἐνθουσιάζει γιὰτὶ μὰς δείχνει τοὺς δρόμους τοῦ καθαρῶ- τата ἐχάραξε τὸ ἀτσάλειο καὶ θαυματουργὸ χερί τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας, στὸν ὁποῖον ἐμεῖς οἱ νέοι ἀνέκομεν ψυχὴν τε καὶ σώματι». — ΓΕΩΡΓ. ΚΑΜΠΑΔΕΛΛΗΝ. Μὰς γράφετε: «Ἐ- στὲ βέβαιον ὅτι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ λαοφιλή- του μας Προθυπουργοῦ ἡ Νεολαία θὰ ἐξέλθῃ σφριγῶσα ἀπὸ ἀγάνην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ μὲ χρηστότητα ἤθῃ εἰς τὴν Κοινωνίαν». Τὴν ἐπι- στολὴν σας ἐπεδώσαμεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. — ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΧΑΤΖΗΛΙΑΝ, Κιλίκις. Δὲν ἀν- τελήφθημεν τί θέλετε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν σας. Περὶ τίνος πρόκειται; Γράφατέ μας ἐκ νέου. — ΧΡΗΣΤΟΝ ΜΠΑΡΛΑΝ, μαθητὴν. Πολὺ καλὸ. Πάντως διεβιβάσθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν. — ΣΤΑΥ- ΡΟΝ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΝ, Ἀγαλιανόν. Πολὺ δικαίως ἐκφράζετε πρὸς τὸν μεγάλον μας Ἀρ- χηγὸν τὴν εὐγνωμοσύνην σας. Ποιημὰ σας ἐ- στάλη εἰς ἐπιτροπὴν. — ΚΛΕΟΠΑΤΡΑΝ ΠΑ- ΛΑΙΟΛΟΓΟΥ. 'Ελάθετε τὴν τόσο ὥραία ἐπι- στολὴν σας, τὴν ὁποῖαν λυπούμεθα πὺρ δὲν μπο- ροῦμε νὰ δημοσιεύσωμε δλόκληρη. Μπράβο σας. Ξερετε νὰ γράφετε καὶ νὰ ἐξωτερικεύετε τὸν αἰσθηματικὸν σας κόσμον. Ἀλλὰ γιὰ τί λεπτὰ μὰς γράφετε; Δὲν ἐννοοῦμε. Μιλεῖτε γιὰ συν- δρομὴν; Μὰ γι' αὐτὴν γράφομε. Γιὰ τὴν δημο- σίευσιν τῆς ἐπιστολῆς σας; Μὰ δὲν παίρνουμε λε- πτὰ. Δημοσιεύομε δωρεὰν ὥραϊας περιγραφὰς σὰν τὴν δικήν σας, πὺρ τὴν δώσαμε πάντως πρὸς κρίσιν. — ΓΕΩΡΓ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΝ. Σαυ- ροῦλέξά σας ἐδόθησαν ἀρμόδιον συντάκτῃ. «Ὁ «Ὀδυσσεὺς» δὲν διαβάσθηκε. Μὰ τὸν ξανα- στελεῖτε σὲ ξεχωριστὸ χαρτί. Πὰς δὲ γίνῃ; Σὲ δύο ὅψεις τοῦ χαρτιοῦ δυὸ διαφορετικὰ πρά- γματα; — Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ, Φανάρι Κομο- τίνης. Πήραμε τὰ ποιημὰτά σας, τὰ ὁποῖα ἐτέ- θησαν ὑπ' ὀφιν τῆς ἐπιτροπῆς. — Δ. ΑΝΘΟ- ΠΟΥΛΟΝ, Πόλον. Ἐχετε δίκην! Ἀλλὰ ἔχετε ὑπ' ὀφιν σας ὅτι τὸ πλῆθικον ἀλλάζει κατὰ βαθμοὺς. Πάντως στὴν περίπτωσιν πὺρ ἀναφέ- ρετε εἶναι ἀσπὴ ἡ παρατήρησις σας. — ΣΤΕ- ΛΙΟΝ ΕΥΑΓΓ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΙΝ, Πλατανιά Χα- νίων. Μὰς γράφετε: «Θαυμάζω τὸ ὅτι τοῦ Ἀρ- χηγοῦ κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ ἐπιτελεσθὲν τερά- στιον, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ λατρευτοῦ μας Βα- σιλέως, ἀλλὰ καὶ λαμπρὸν ἔργον, καὶ εἰμαι φανταστικὸς ὁπαδὸς τοῦ μεγάλου μας Κυβερνή- νητος». — ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΚΑΝΗ. Εἶναι δικό σας; Δὲν πιστεύομε. Μὰς φαίνεται πὺρ εἶναι ἕνα δημοτικὸ νανούρισμα. Ἐὰν εἶναι δι- κό σου, ξανάγραφέ μας. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΟΥ- ΜΩΤΟΝ. Δὲν παραδεχόμεθα, ἀγαπητέ φίλε, ὅτι τὸ ποιημὰ σου ἔχει βαθεῖες ἐννοίας. Αὐτὰ πὺρ λὲς βαθεῖες ἐννοίαι δὲν εἶναι παρὰ ἀπου- χιμένες παρομοιώσεις. Πάντως τὸ ποιημὰ σου

Ο ΣΙΜΩΝ ΣΙΝΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 658)

ἰδρύσεως ἀκαδημίας συνέλαβεν ὁ Σίνας εἰς τὴν Βιέννην ἀπὸ συζητήσεως του μὲ τὸν ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος Κωνστ. Σχινᾶν, οὗτω δὲ τὴν 1ην Αὐγούστου τοῦ 1859, ἐνώπιον τῶν Βασιλέων Ὁθωνος καὶ Ἀμαλίας, τίθεται ὁ θεμέλιος λίθος τοῦ οἰκοδομημα- τος τῆς Ἀκαδημίας, μὲ σχέδιον τοῦ ἀρχιτέκτονος Θεο- φίλου Χάνσεν.

Κατὰ τὸ 1860 ὁ Σίνας διορίζεται ἑκτακτος ἀπεσταλ- μένος καὶ πληρεξούσιος ὑπουργὸς τοῦ Βασιλέως Ὁθα- νος εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Βιέννης, τοῦ Μονάρχου καὶ Βερολί- νου, διὰ νὰ παραιτηθῇ τὸ 1863, ὁπότε εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν τὸν διεδέχθη ὁ γαμβρὸς του Γρηγόριος Ὑψηλάντης. ... Τὴν 3) 15 Ἀπριλίου τοῦ 1875 ὁ Σίμων Σίνας ἀπέθανεν. ...

Πάνδημος ὑπῆρξεν ἡ λύπη διὰ τὸν θάνατον τοῦ Σίνα!.. Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἐπὶ τῇ λυπηρᾷ ἀγγελίᾳ τῆς τελευτῆς τοῦ ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας φιλοπάτριδος Σί- μωνος Γ. Σίνα, τοῦ πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως τὴν μὲν Ἑλλάδα εὐεργετήσαντος, εἰς δὲ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα, διὰ παντοίων πρὸς δεομένους ἀγαθοεργῶν, τιμὴν καὶ δό- ξαν οὗ τὴν τυχούσαν περιποιήσαντος» διατάσσει καὶ γίνε- ται πάνδημον μνημόσυνον εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὲρ τοῦ ἀν- δρός «ὅστις καθ' ὅλον τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐξ ἀκράτου φιλο-

δὲν τὸ δημοσιεύομεν ὅχι γιὰτὶ δὲν εἶναι ἀπο- λύτως καλὸ, ἀλλὰ γιὰτὶ ἀπὸ τὸ ποιημὰ σου αὐτὸ προκύπτει ὅτι εἶσαι σὲ θέσι νὰ γράψῃς κατὰ καλῶτερον, ἀρκεῖ νὰ προσέξῃς νὰ ἀποφεύ- γῃς κατὰ στίχους σὰν κ' αὐτοὺς: «Σὰν τ' ἄγγελλας καὶ σὺ τ' ἴς κτήσεις», «Τώρα τὰ δνει- ρατά σου». Δὲν ὑπάρχουν παρὰ «δνειρα». Τὸ «δνειράτα» δὲν εἶναι λέξις οὔτε τῆς δημοτικῆς, οὔτε τῆς καθαρῆς οὔσης. Λοιπὸν δούλεψέ το, ξαναστείλῃς τὸ διαρθρωμένον, καὶ σὴν μὴ βῇ τοῦ χαρτιοῦ, καὶ τότε θὰ σοῦ τὸ δημοσιεύσωμε. Πρόσχε ἐπίσης καὶ τὴν ὀρθογραφίαν. «Ἄγγε- λος» καὶ ὅχι «ἄγγελλος», «κλαῖνε» καὶ ὅχι «κλένε». Προσοχὴ λοιπὸν. Λίγο περισσότερὴν προσοχὴ! — ΚΑΤΙΝΑΝ ΠΟΛΤΣΙΔΟΥ. Ἐλή- φθησαν τὰ ποιημὰτά σας. Δὲν εἶναι καλὰ! Εἰ- σθε φαίνεται μικρὴ ἀκόμη καὶ χρειάζεται νὰ διαβάσετε καὶ νὰ ἀσκηθῇτε. Μὴ βιάζεσθε. — ΑΓ. ΣΤΥΛΙΑΔΗΝ, Δράμαν. Ἡ «Μαθηματικὴ ἀλεπού» εἶναι μὴ καλὴ καλὴ δασκίς, ἀλλὰ ἡ δημοσιεύσις τῆς εἶναι δυστυχῶς δύσκολη. — Α. ΑΝΔΡΕΑΔΗΝ, μαθητὴν. Ν. Ὁρεσιᾶδα. Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος ἀσπὴ. Συγχαρητή- ρια. Ὁ ἀναγρᾶμματιμὸς σας θὰ δημοσιευθῇ. — Α. ΧΟΥΣΙΑΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Σὰς συγ- χαίρομεν διὰ τὴν ἀκριθεῶς λύσιν ὅλων τῶν ἀσκή- σεων. Ἰδιαίτερος διὰ τὴν λύσιν τοῦ Λαβυρίν- θου, ἡ ὁποία — χωρὶς νὰ ἔχη σημασίαν τὸ γέ- νομεν — εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ ἐκείνην πὺρ δι- δομένη ἡμεῖς. Τὸ γὰρ δούροσταυρὸλεξο μόνον εἶ- ναι ἐλαφρὸς λαθασμὸς. Αἱ ἀσκήσεις σας κα- λαί, ὅχι ὅμως καὶ δημοσιεύσιμοι. — ΑΝΤ. Σ. ΒΑΒΥΛΩΤΗΝ(;;), Βασιλικὰ. Τὰ σταυρολέξα πὺρ μὰς στέλλουν οἱ ἀναγνῶνται μὰς πρέπει νὰ εἶναι δικά τ' οὗς, πρῶτον τὸ ὅτι πᾶσι. Τὸ δικό σας «ζένης χειρὸς ὄζει». Ἀλλὰς τε δὲν μὰς ἐστελεῖτε τὴ λύσιν του. — Γ. ΣΜΥΓΑΔΗΝ. — Ἀκατανόητον τὸ «Σταυροῦλεξο» σας. Παρ' ὅλην τὴν προσπάθειάν πὺρ κατεβάλλομεν ἐστὶν ἀδύνατον νὰ εὕρωμεν τὸ ἀπόρημα 45. — Κ. Α. ΠΕΤΟΥΡΗΝ, Μαρκόπουλον. Τὸ σταυρολέξον σας ὅχι καλὸ. Ἀποφεύγετε τοὺς... συμπαγεῖς «ὄγκους» μαῦρων τετραγωνιδίων. — Ν. ΧΑΙ- ΡΕΤΑΝ, Μυτιλήνην. Εἶναι προφανὲς ὅτι ἐκο- πιάσατε πολὺ γιὰ νὰ φτιάξετε τὰ σταυρολέξα σας καὶ σὰς συχαίρομεν διὰ τὴν ὑπομονὴν σας. Δυστυχῶς, ὅμως, μερικὲς λέξεις δὲν ἐπι- τρέπει τὴν δημοσίευσιν τῶν (Ἀφῆ, ἀνέραςτα, ΚΤΕΙΣ, Πῶς, φτά). Πάντως εἰσθε εἰς θέσιν νὰ κατασκευάσετε ἄλλα σταυρολέξα. Τὰ περι- μένομε. — Μ. ΡΗΓΑΝ, Φαλαγγίτην. Ὁ δὲ δη- μοσιευθῇ ἡ πρώτη ἀπὸ τὰς ἀσκήσεις πὺρ μὰς ἐστελεῖτε. — ΔΗΜ. ΦΟΥΦΑΝ, Φαλαγγίτην. Εἰς τὸ Σταυρολέξον Ε.Ο.Ν. διαβάσαμε: Ἀρόσις (ἐνῶ εἶναι Σάροσι), ἄσπις, ἀλλάξιο(;;), Α.Ε.Ε.Τ. Ἀνεπιτυχὲς λοιπὸν. Καὶ δυστυχῶς καὶ τὰ ἄλλα δύο σταυρολέξα σας ἔχουν μι- κροελλείψεις. — ΣΕΡ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Κατὰ περιέργον σύμπτωσιν, τὴν ἀσκήσιν τοῦ ἀπόρηματος «15» μὰς τὴν ἐστελεῖαν ἄλλοι δύο καὶ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 17ον φύλλον. Τὴν ἐστεί- λατε καὶ οἱ σὲς καὶ μάλιστα χωρὶς τὴν λύσιν τῆς. Τὸ πρᾶγμα εἶναι βέβαιον καὶ παραπάνω ἀπὸ περιέργον καὶ ἡ ταῦτης αὐτῇ τῶν ἐμπνεύσεων μὰς ἐμβάλλει εἰς σκέψεις. — ΑΝ. ΡΑΜΜΕΝΟΝ, ἐνταῦθα. Τὰ ἀνωτέρω ἀφορροῦν καὶ σὰς. Ἡ ἀσκήσις τοῦ ἀπόρηματος «15» ἔγινε πλέον πο- λυθρόλητος καὶ κοινὸν πνευματικὸν τέκνον πολ- λῶν ἀναγνωστῶν μας. — Κον ΠΑΙ' ΣΙΟΝ, ἐν- ταῦθα. Παρακαλοῦμεν ἀποστελεῖτε ἐκ νέου ἄρ- θρον σας περὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς.

Κ. Φαλτάιτς

πατρίας ἀγαθοεργῶν καὶ πρὸς τοῖς ἄλλοις τῇ Ἑλλάδι δωρηφορήσας τὰ φερώνυμα αὐτοῦ μεγαλοφάνῃ ἰδρύ- ματα, τὸ τε Ἀστεροσκοπεῖον καὶ τὴν Ἀκαδημίαν» καὶ τὸν ἀναγράφει «Μέγαν Εὐεργέτην». Ὅλη ἡ Ἑλλὰς προσεῖ- χεται εἰς μνήμην τοῦ Σίμωνος Σίνα. Ὅλοι κλαίουσιν.

Ὁ Σίμων Σίνας κοσμεῖ τὸ Πάνθεον τῶν Ἑλλήνων Εὐ- εργετῶν. Καὶ θὰ ἀποτελῇ τὸ σύμβολον, μεταξὺ τῶν Ἑλ- λήνων ἐκείνων, πὺρ ξενητεύονται, ἀποκτοῦν ξένην ὑπηκοό- τата καὶ ἀφιερώνονται εἰς ξέναν χώραν. ... Ἐν τούτοις ὅμως ὅσον καὶ ἂν αἱ ἐργασίαι των τοὺς ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ψυχὴ τους δὲν ἀποξενοῦται. Καὶ πα- ραμένουν Ἑλλήνες εἰς τὴν ψυχὴν καὶ φέρουν τὸν τίτλον των ὡς Ἑλλήνων τιμητικά. ... Καὶ ὁ βαρὺνος Σίμων Σί- νας, πὺρ ἔφθασε σὲ μεγάλα τιμητικά ἀξιώματα τῆς Αὐ- στρίας, θὰ μπορούσε νὰ βροντοφωνήσῃ:

Ἡ ψυχὴ μου δὲν λησμονεῖ

— πὺρ ἐπλάσθη Ἑλληνική...

Καὶ δὲν τὸ ἐλησμόνησε!

Καὶ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ ὄνομά του θὰ μένῃ στοὺς αἰῶνες.

Ἀγγελος Μεταξᾶς

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΚΑΙ ΑΙΣΩΠΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 661)

μικροὶ καὶ μεγάλοι. Οἱ ἄνθρωποι αὐ- τοὶ ἦσαν συνήθως καμπούρηδες, ἀσχη- μοὶ καὶ μὲ φωνὴν ἐλαττωματικὴν, διότι ἔτσι εἶναι οἱ κυφοί. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς ἔκανε ἐξυπνοτάτους, γε- λωτοποιούς. Ἐκ φύσεως, λοιπὸν, ἔχουν τὴν ιδιότητα νὰ λέγουν ἀστεῖα καὶ νὰ εἰρωνεύονται. Αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔπαιρναν ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν οἱ πλοῦσιοι καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ τοὺς εἶχαν γελωτοποιούς. Αὐτὴ δὲ ἡ συνήθεια διαρκοῦσε μέχρι πρὸ ἑκατὸν ἡ διακοσίων χρόνων. Ἰσως στὴν Ἀ- νατολὴ καὶ στὰς Ἰνδίας καὶ στὴν Ἀ- φρικὴ νὰ ἔχουν ἀκόμη τέτοιους γελω- τοποιούς. Καὶ ὁ Αἰσώπος εἶχε κάνει εἰς τὸ παλάτι τοῦ Βασιλέως τῆς Λυ- δίας, τοῦ πλουσιωτάτου Κροίσου, καὶ ὁ Καραγκιόζης προσλαμβάνεται τα- κτικώτατα εἰς τὸ σουλτανικὸν σαράγι. Καὶ ὁ Μπερτόδουλος, πὺρ σχεδὸν κα- νεῖς δὲν ὑπάρχει πὺρ νὰ μὴν ἔχη δια- θάσει τὰ ἀστεῖα του, εἶναι ἕνας ἀσχη- μος, εὐφυέστατος γελωτοποιός, σὰν τὸν Καραγκιόζη.

Συμπεραίνουμε, λοιπὸν, ὅτι ἀπὸ χι- λιάδων ἐτῶν ὑπῆρχαν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς ἐξυπνότατοι γελωτοποιοί, πολὺ ἀστεῖοι καὶ πολὺ χρήσιμοι. Καὶ ὁ Ὀμηρος ἔχει ἕναν ἀνάλογον ἥρωα κατὰ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμον, πὺρ ἔγινε περὶ τὸ 1200 π. Χ. Εἶναι ἕνας ἀσχημ- ὁτατος ἄνθρωπος, ὁ Θερσίτης, πὺρ λέ- γει ἀστεῖα καὶ εἶναι θρασύς καὶ αὐ- θάδης. Τὸν φονεῖει δὲ, διὰ τὴν θρα- σύτητά του, ὁ Ἀχιλλεύς. Ἀστεῖοι, ἐ- πομένως, κακόμορφοι ἄνθρωποι, πει- ράζοντες ὅλον τὸν κόσμον καὶ πειραζό- μενοι ἀπὸ ὅλους, ὑπῆρχαν εἰς κάθε ἐποχὴν. Σιγὰ-σιγὰ δὲ ἀπὸ ὅλους αὐ- τοὺς ἐδημιουργήθη ὁ τύπος τοῦ Αἰσώ- που ἡ τοῦ Καραγκιόζη. Ἡ δὲ Φρυγία, πὺρ ἦτο τόπος λαϊκῶν μουσικῶν καὶ πατρὶς τῆς λεγομένης φρυγικῆς μου- σικῆς πὺρ εἶχε διαδοθῇ καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, φαίνεται ὅτι ἔβγαζε καὶ πολλοὺς γελωτοποιούς καὶ μυθο- ποιούς ἢ παραμυθᾶδες.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ . . . ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 30 Ἰουνίου 1938) „ 10.471.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ
ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Προεξόφλησις συναλλαγματικῶν καὶ γραμματίων εἰς διαταγὴν, τοκομεριδίων καὶ ἄλλων οἰωνδήποτε ἐμπορικῶν καὶ βιομηχανικῶν τίτλων.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος.

Δάνεια καὶ πιστώσεις δι' ἀνοικτοῦ λ)σμοῦ ἐπὶ ἐνεχύρῳ δημοσίων χρεογράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἐταιριῶν, ἐμπορευμάτων καὶ ἐνεχυρογράφων.

Προκαταβολαὶ ἐπὶ φορτωτικῶν καὶ πιστώσεις πρὸς παραλαβὴν φορτωτικῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ καὶ ἀλλοδαπῇ.

Δάνεια πάσης φύσεως πρὸς συνεταγισμούς, κτηματίας καὶ παραγωγούς.

Καταθέσεις ὀψεως, προθεσμίας καὶ διαρκεῖς.

Καταθέσεις Ταμιευτηρίου.

Τηλεγραφικαὶ καὶ ταχυδρομικαὶ ἐντολαὶ πληρωμῆς ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Ἐκδοσις πιστωτικῶν ἐπιστολῶν.

Ἐκδοσις ἐπιταγῶν ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Εἰσπραξις συναλλαγματικῶν, γραμματίων εἰς διαταγὴν, ἐπιταγῶν, φορτωτι- κῶν καὶ ἄλλων ἀξιῶν.

Ἀγορὰ καὶ πώλησις μετοχῶν καὶ χρεογράφων ἐν τῇ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διὰ λογαριασμὸν τρίτων.

Φύλαξις χρηματογράφων παντὸς εἶδους καὶ κιβωτίων ἀδήλου περιεχομένου.

Ἐκμίσθωσις χρηματοκιβωτίων πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

Παροχὴ ἐγγυήσεων ὑπὲρ τρίτων. Γενικῶς ἐκτέλεσις τραπεζικῶν ἐργασιῶν πάσης φύσεως.

